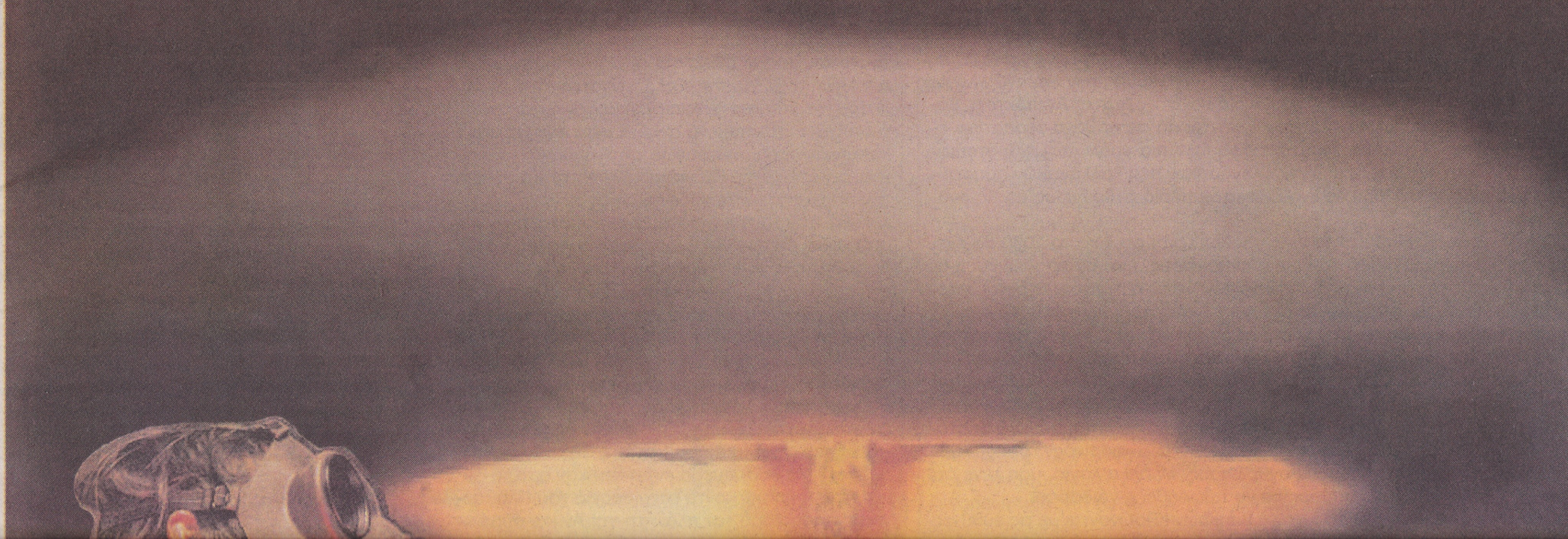
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 104
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να καταστρέψουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία, όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό, όσο ακόμα στη γη φυτρώνει χορτάρι, όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Σύμφωνα με τους «ειδικούς», το 2006, στις 65 πλουσιότερες χώρες του πλανήτη οι καταναλωτικές «ανάγκες» έφθαναν το 78% του συνόλου των δαπανών που καταγράφηκε παγκόσμια, ενώ ο πληθυσμός τους αντιστοιχούσε μόλις στο 16% του παγκόσμιου πληθυσμού. Μόνο στις ΗΠΑ, το σύνολο των δαπανών έφθασε τα 9,7 τρισεκατομμύρια δολάρια, ποσό που αντιστοιχούσε τότε στο 32% των παγκόσμιων δαπανών. Σύμφωνα πάντα με τους «ειδικούς», αν κάθε άνθρωπος στον πλανήτη κατανάλωνε στον ίδιο βαθμό, η γη θα μπορούσε να συντηρήσει μόνο 1,4 δισεκατομμύρια ανθρώπους.

Φυσικά θα παρατηρήσουμε ότι ο μέσος όρος που αποτυπώνουν αυτές οι μετρήσεις δεν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα των δαπανών κάθε κατοίκου των ΗΠΑ. **Δεδομένης πάντως και αυτής της πραγματικότητας ας σκεφτούμε το μέγεθος της ανισότητας.** Ερευνητές, επίσης, θεωρούν ότι ακόμα και στην Ινδία με ένα πληθυσμιακό κομμάτι 156 εκατομμυρίων ανθρώπων, που ζει μόλις με περίπου 5.000 έως 6.000 δολάρια, «ευθύνονται» για μεγαλύτερη ποσότητα ρύπων (εφόσον διαθέτουν τουλάχιστον ηλεκτροφωτισμό, ένα πλυντήριο και έναν ανεμιστήρα), απ' αυτήν που υπολογίζεται ότι τους «αναλογεί», ώστε να συγκρατηθεί η άνοδος της θερμοκρασίας στον πλανήτη λόγω των εκπομπών ρύπων. Σημειωτέον ότι στα ίδια επίπεδα «κατανάλωσης», άρα και με την ίδια «ευθύνη» ρύπανσης, θεωρείται ότι διαβιώνει το 1/3 του παγκόσμιου πληθυσμού.

Οι πιο ζοφερές προβλέψεις για αυτήν την αναμενόμενη μέχρι το 2100 (αν και αμφισβητούμενη από πολλούς) υπερθέρμανση είναι γνωστές: άνοδος κατά δύο ή περισσότερα μέτρα της στάθμης των ωκεανών λόγω της τήξης των πάγων στην Γροιλανδία και στην Δυτική Ανταρκτική, βύθιση πολλών νησιωτικών κρατών, μετατροπή σε σαβάνα τεραστίων εκτάσεων του Αμαζονίου, καταστροφή των πιο ευάλωτων ιχθυότοπων που πλανήτη, και τον αριθμό των λεγόμενων περιβαλλοντικών προσφύγων να φθάνει το 2050 το ένα δισεκατομμύριο ανθρώπους με τις ανάλογες συνέπειες...

Όσο για τον πληθυσμό της γης, υπολογίζεται ότι έως το 2050 θα έχει αυξηθεί κατά 2,3 δισεκατομμύρια ανθρώπους, ενώ αν αποδειχθούν αποτελεσματικές οι γνωστές «στρατηγικές» που ήδη εφαρμόζονται, μπορεί η αύξηση να φθάσει «μόνο» το 1,1 δισεκατομμύριο ανθρώπους. Τι προτείνουν οι «ειδικοί» σαν λύση, αφού, όπως καταλήγουν, η κατάσταση δεν είναι «βιώσιμη»; Να χτυπηθεί ο καταναλωτισμός αυτό το «πολιτισμικό πρότυπο, που καθίσταται ολοένα και πιο κυρίαρχο». Παρ' όλα αυτά και πάλι επισημαίνουν ότι αυτό είναι δύσκολο έως αδύνατο, αφού πλέον ο καταναλωτισμός, και άλλα στοιχεία του πολιτισμού, ενώ αποτελούν κατασκευές της κυριαρχίας, θεωρούνται ο «φυσικός» τρόπος «ζωής» από τους περισσότερους ανθρώπους. Μ' άλλα λόγια, μας λένε ότι πρέπει να χτυπηθεί το σαμάρι για να τιμωρηθεί ο γάιδαρος...

Οι ευθύνες του «μέσου όρου» των υπηκόων εξισώνονται με τις ευθύνες

Ποιος φταίει για την εξαφάνιση της ζωής στον πλανήτη Άρη;

Ο μεγαλύτερος σοσιαλιστής του ηλιακού συστήματος, Hugo Chávez έχει την απάντηση: *«Ανέκαθεν έλεγα, ότι δεν θα είναι περίεργο το γεγονός ότι υπήρξε πολιτισμός στον Άρη, αλλά ίσως ο καπιταλισμός έφτασε εκεί, ο ιμπεριαλισμός έφτασε και νέκρωσε τον πλανήτη»*, είπε ο Τσάβες σε ομιλία του για την παγκόσμια μέρα για το νερό.

Δεν είναι περίεργο που ένας ερμηνευτής του μαρξισμού-λενινισμού αναφέρεται στο τέλος του κόσμου (έστω και για άλλον πλανήτη) με την βεβαιότητα χριστιανού πάστορα, άλλωστε ο χριστιανός και ο κομμουνιστής έχουν την ίδια ...πνευματική συγκρότηση (όσο και αν τρομάζουν να κοιταχτούν στα μάτια). Και για τους δύο, τα πάντα σε τούτο τον κόσμο διέπονται από τελικά αίτια και η αντίληψή τους για την εξέλιξη είναι εσχατολογική. Η πρωτοτυπία της σκέψης Τσάβεζ έγκειται στο ότι υπάρχει και επόμενο στάδιο μετά την «αταξική κοινωνία» (που προφανώς απολάμβαναν αμέριμνοι οι κάτοικοι του Κόκκινου Πλανήτη). Το στάδιο της απόλυτης καταστροφής!

Αυτή η τεράστια επιστημονική αποκάλυψη (ας σημειωθεί ότι η NASA ψάχνει ακόμα για νερό στον Άρη) διέλαθε της αντίστοιχης προσοχής από την επιστημονική κοινότητα και πολλοί ήταν αυτοί που βιάστηκαν να καγχάσουν με τον εκκεντρικό Τσάβες όταν διάβασαν τα λεγόμενα του στην στήλη *«παράξενα και αλλόκοτα»* των εφημερίδων.

Θα τους κοπεί όμως το γέλιο όταν πληροφορηθούν από την αγγλική έκδοση της PRAVDA (Pravda σημαίνει στα ρωσικά «αλήθεια») ότι τρία τεράστια διαστημόπλοια που προέρχονται από το νεφέλωμα της Ανδρομέδα εντοπίστηκαν από τα ραντάρ των γήινων, κοντά στην τροχιά του Πλούτωνα με προορισμό τον πλανήτη γη! Αν και σύμφω-

φωνάζουν ανοιχτά, το γράφουν, δεν θέλουν ούτε να μας βλέπουν. Ως και θεωρία επινόησαν για να δώσουν μια επιστημονική επίφαση στα γενοκτονικά τους σχέδια. Η «αειφόρος ανάπτυξη» και οι «πράσινες» περικοκλάδες της θέλουν νεκρούς χιλιάδες. Τι κακό και αυτό να μην μπορούν να χαρούν τον πλανήτη μόνοι τους, χωρίς να τους κυνηγάει η «μάστιγα του υπερπληθυσμού»...

Σεισμοί, κατακλυσμοί και καταποντισμοί συνέβαιναν καθ' όλην την ιστορία του πλανήτη, διαμορφώνοντας το σημερινό φυσικό τοπίο. Ο άνθρωπος που βρισκόταν σε άμεση επαφή με τον φυσικό του περιβάλλον είχε τη δυνατότητα να προβλέπει και να αποφεύγει ορισμένες από τις καταστρεπτικές συνέπειες των φυσικών ανακατατάξεων. Η φύση φύλαγε, βαθιά μέσα στα σπλάχνα της θαμμένα τα μυστηριώδη ραδιενεργά πετρώματα της και οι άνθρωποι είχαν μάθει να αποφεύγουν και να μιλούν ψιθυριστά για τις ακτινοβολούσες περιοχές, μήπως οργιστούν οι θεοί που κατοικούσαν εκεί.

Ο πραγματικός όλεθρος όμως προέρχεται από την εξουσία. Όσο κοινότυπο και αν ακούγεται αυτό, είναι σημαντικό να μην το ξεχνούμε.

Το ιαπωνικό κράτος, δις βομβαρδισμένο με ατομικές βόμβες πριν από εξήντα και πλέον χρόνια, **αποφάσισε να ρίξει μια ατομική βόμβα στους υπηκόους του.** Τα κρατικά ανθρωπάκια φορούν τις επίσημες πυτζάμες τους και υποκλίνονται κάθε λίγο και λιγάκι πριν φλομώσουν τον κόσμο στα ψέματα και στις βλακείες για την πυρηνική καταστροφή.

Κοντεύουν να ξεπεράσουν τους σοβιετικούς συναδέλφους τους, στο προηγούμενο πυρηνικό ατύχημα του Τσέρνομπιλ και τον ηρωικό Ριζοσπάστη της εποχής: *«Το πυρηνικό νέφος είναι αντισοβιετικό εφεύρημα!»* Και όταν τα πράγματα χειροτέρεψαν και οι άνθρωποι άρχισαν να πεθαίνουν κατά χιλιάδες, το αμίμητο: ***«Πρώτος ήταν ο Ίκαρος. Γιατί οι σοφοί αρχαίοι Ελληνες είχαν καταλάβει: η πρόοδος απαιτεί και θυσίες»***. Και κηδείες. Και πάντα με ξένα κόλλυβα

Μπροστά στο δέος του πυρηνικού ολοκαυτώματος, μερικά πράγματα φαντάζουν κάπως αστεία, όπως η περίφημη μάχη του Γιωργάκη Παπανδρέου στην σύνοδο κορυφής της Ε.Ε, της 25ης Μαρτίου. Λίγο ακόμα και θα καθιερωθεί, ο κρατικός εορτασμός και οι παρελάσεις για την 25η Μαρτίου να γίνονται για περισσότερα δανεικά και «ευκολίες» από τους ευρωπαίους κομισάριους. Και όχι μόνο. Η επιμονή των Ευρωπαίων εξουσια-

λωνε στον ίδιο βαθμό, η γη θα μπορούσε να συντηρήσει μόνο 1,4 δισεκατομμύρια ανθρώπους.

Φυσικά θα παρατηρήσουμε ότι ο μέσος όρος που αποτυπώνουν αυτές οι μετρήσεις δεν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα των δαπανών κάθε κατοίκου των ΗΠΑ. **Δεδομένης πάντως και αυτής της πραγματικότητας ας σκεφτούμε το μέγεθος της ανισότητας**. Ερευνητές, επίσης, θεωρούν ότι ακόμα και στην Ινδία με ένα πληθυσμιακό κομμάτι 156 εκατομμύριων ανθρώπων, που ζει μόλις με περίπου 5.000 έως 6.000 δολάρια, «ευθύνονται» για μεγαλύτερη ποσότητα ρύπων (εφόσον διαθέτουν τουλάχιστον ηλεκτροφωτισμό, ένα πλυντήριο και έναν ανεμιστήρα), απ' αυτήν που υπολογίζεται ότι τους «αναλογεί», ώστε να συγκρατηθεί η άνοδος της θερμοκρασίας στον πλανήτη λόγω των εκπομπών ρύπων. Σημειωτέον ότι στα ίδια επίπεδα «κατανάλωσης», άρα και με την ίδια «ευθύνη» ρύπανσης, θεωρείται ότι διαβιώνει το 1/3 του παγκόσμιου πληθυσμού.

Οι πιο ζοφερές προβλέψεις για αυτήν την αναμενόμενη μέχρι το 2100 (αν και αμφισβητούμενη από πολλούς) υπερθέρμανση είναι γνωστές: άνοδος κατά δύο ή περισσότερα μέτρα της στάθμης των ωκεανών λόγω της τήξης των πάγων στην Γροιλανδία και στην Δυτική Ανταρκτική, βύθιση πολλών νησιωτικών κρατών, μετατροπή σε σαβάνα τεραστίων εκτάσεων του Αμαζονίου, καταστροφή των πιο ευάλωτων ιχθυότοπων του πλανήτη, και τον αριθμό των λεγόμενων περιβαλλοντικών προσφύγων να φθάνει το 2050 το ένα δισεκατομμύριο ανθρώπους με τις ανάλογες συνέπειες…

Όσο για τον πληθυσμό της γης, υπολογίζεται ότι έως το 2050 θα έχει αυξηθεί κατά 2,3 δισεκατομμύρια ανθρώπους, ενώ αν αποδειχθούν αποτελεσματικές οι γνωστές «στρατηγικές» που ήδη εφαρμόζονται, μπορεί η αύξηση να φθάσει «μόνο» το 1,1 δισεκατομμύριο ανθρώπους. Τι προτείνουν οι «ειδικοί» σαν λύση, αφού, όπως καταλήγουν, η κατάσταση δεν είναι «βιώσιμη»; Να χτυπηθεί ο καταναλωτισμός αυτό το «πολιτισμικό πρότυπο, που καθίσταται ολοένα και πιο κυρίαρχο». Παρ' όλα αυτά και πάλι επισημαίνουν ότι αυτό είναι δύσκολο έως αδύνατο, αφού πλέον ο καταναλωτισμός, και άλλα στοιχεία του πολιτισμού, ενώ αποτελούν κατασκευές της κυριαρχίας, θεωρούνται ο «φυσικός» τρόπος «ζωής» από τους περισσότερους ανθρώπους. Μ' άλλα λόγια, μας λένε ότι πρέπει να χτυπηθεί το σαμάρι για να τιμωρηθεί ο γάιδαρος…

Οι ευθύνες του «μέσου όρου» των υπηκόων εξισώνονται με τις ευθύνες των κυρίαρχων, όταν βέβαια οι ευθύνες των τελευταίων αναφέρονται έστω ακροθιγώς. Και όταν οι λέξεις «όλεθρος», «ανείπωτη καταστροφή», «ανεξακρίβωτες επιπτώσεις», έρχονται να αποκαθηλώσουν το παραπάνω ψεύδος, όπως στην περίπτωση του πυρηνικού «ατυχήματος» στην Φουκουσίμα της Ιαπωνίας, ξεπροβάλλει ο ουσιαστικός προορισμός της κυριαρχίας: ο αφανισμός του περιβάλλοντος, η εξολόθρευση των «παραπανίσιων» ανθρώπων. **Οι κυρίαρχοι δεν είχαν άλλωστε ποτέ ενδοιασμούς όσον αφορά την αντιμετώπιση των ανθρωπίνων ζωών.** Η χρήση εκ μέρους τους της πυρηνικής ενέργειας για οποιονδήποτε λόγο, από την απαρχή της μέχρι σήμερα, σημαίνει και την απόφασή τους να επικρατήσει αργά ή γρήγορα το απόλυτο σκοτάδι στην ζωή των ανθρώπων. **Η Χιροσίμα και το Ναγκασάκι είναι εδώ, δίπλα στο Τσέρνομπιλ και την Φουκουσίμα, δίπλα στην ανυπολόγιστη καταστροφή που έχει επέλθει ύστερα από τόσες και τόσες πυρηνικές «δοκιμές».** Φουκουσίμα δεν είναι το παρόν, όπως και το Ναγκασάκι και η Χιροσίμα δεν αποτελούν παρελθόν. **Ο αφανισμός που επιφυλάσσουν στο ανθρώπινο «πλεόνασμα» του πλανήτη Γη δεν είναι ένα κακό όνειρο ή ένας εφιάλτης από τον οποίο ξυπνώντας μπορεί να ξεφύγει κανείς.** Ούτε οι εικόνες που μεταφέρουν πετσοκομμένες τα ΜΜΕ και οι «πληροφορίες» των κρατικών αξιωματούχων αποτυπώνουν έστω ένα ίχνος από την αγωνία των «καταραμένων», ενός ολόκληρου πληθυσμού 130 εκατομμυρίων που είναι πλέον βέβαιο

Ο μεγαλύτερος σοσιαλιστής του ηλιακού συστήματος, Hugo Chávez έχει την απάντηση: «*Ανέκαθεν έλεγα, ότι δεν θα είναι περίεργο το γεγονός ότι υπήρξε πολιτισμός στον Άρη, αλλά ίσως ο καπιταλισμός έφτασε εκεί, ο ιμπεριαλισμός έφτασε και νέκρωσε τον πλανήτη*», είπε ο Τσάβες σε ομιλία του για την παγκόσμια μέρα για το νερό.

Δεν είναι περίεργο που ένας ερμηνευτής του μαρξισμού-λενινισμού αναφέρεται στο τέλος του κόσμου (έστω και για άλλον πλανήτη) με την βεβαιότητα χριστιανού πάστορα, άλλωστε ο χριστιανός και ο κομμουνιστής έχουν την ίδια ...πνευματική συγκρότηση (όσο και αν τρομάζουν να κοιταχτούν στα μάτια). Και για τους δύο, τα πάντα σε τούτο τον κόσμο διέπονται από τελικά αίτια και η αντίληψή τους για την εξέλιξη είναι εσχατολογική. Η πρωτοτυπία της σκέψης Τσάβεζ έγκειται στο ότι υπάρχει και επόμενο στάδιο μετά την «αταξική κοινωνία» (που προφανώς απολάμβαναν αμέριμνοι οι κάτοικοι του Κόκκινου Πλανήτη). Το στάδιο της απόλυτης καταστροφής!

Αυτή η τεράστια επιστημονική αποκάλυψη (ας σημειωθεί ότι η NASA ψάχνει ακόμα για νερό στον Άρη) διέλαθε της αντίστοιχης προσοχής από την επιστημονική κοινότητα και πολλοί ήταν αυτοί που βιάστηκαν να καγχάσουν με τον εκκεντρικό Τσάβες όταν διάβασαν τα λεγόμενα του στην στήλη «*παράξενα και αλλόκοτα*» των εφημερίδων.

Θα τους κοπεί όμως το γέλιο όταν πληροφορηθούν από την αγγλική έκδοση της PRAVDA (Pravda σημαίνει στα ρωσικά «αλήθεια») ότι τρία τεράστια διαστημόπλοια που προέρχονται από το νεφέλωμα της Ανδρομέδα εντοπίστηκαν από τα ραντάρ των γήινων, κοντά στην τροχιά του Πλούτωνα με προορισμό τον πλανήτη γη! Αν και σύμφωνα με την Pravda, δεν έχει εξακριβωθεί αν φέρουν οπλισμό ή αν έχουν γενικότερα επιθετικές διαθέσεις, αναμένεται, λέει, να φτάσουν στη γη τον Δεκέμβρη του 2012, που σύμφωνα με το ημερολόγιο των Μάγιας, (κατά την Pravda) προβλέπεται να συμβεί η μεγαλύτερη καταστροφή στον πλανήτη.

Αλλά ακόμα και αν δεν έρθουν οι εξωγήινοι, η κρατική εξουσία και οι κυριαρχικές ελίτ είναι υπεραρκετές για να αφανίσουν το μεγαλύτερο μέρος από το ανθρώπινο γένος. Δεν κρατιούνται πια, το

καταστρεπτικές συνέπειες των φυσικών ανακατατάξεων. Η φύση φύλαγε, βαθιά μέσα στα σπλάχνα της θαμμένα τα μυστηριώδη ραδιενεργά πετρώματα της και οι άνθρωποι είχαν μάθει να αποφεύγουν και να μιλούν ψιθυριστά για τις ακτινοβολούσες περιοχές, μήπως οργιστούν οι θεοί που κατοικούσαν εκεί.

Ο πραγματικός όλεθρος όμως προέρχεται από την εξουσία. Όσο κοινότυπο και αν ακούγεται αυτό, είναι σημαντικό να μην το ξεχνούμε.

Το ιαπωνικό κράτος, δις βομβαρδισμένο με ατομικές βόμβες πριν από εξήντα και πλέον χρόνια, **αποφάσισε να ρίξει μια ατομική βόμβα στους υπηκόους του.** Τα κρατικά ανθρωπάκια φορούν τις επίσημες πυτζάμες τους και υποκλίνονται κάθε λίγο και λιγάκι πριν φλομώσουν τον κόσμο στα ψέματα και στις βλακείες για την πυρηνική καταστροφή.

Κοντεύουν να ξεπεράσουν τους σοβιετικούς συναδέλφους τους, στο προηγούμενο πυρηνικό ατύχημα του Τσέρνομπιλ και τον ηρωικό Ριζοσπάστη της εποχής: «*Το πυρηνικό νέφος είναι αντισοβιετικό εφεύρημα*!» Και όταν τα πράγματα χειροτέρεψαν και οι άνθρωποι άρχισαν να πεθαίνουν κατά χιλιάδες, το αμίμητο: «***Πρώτος ήταν ο Ίκαρος. Γιατί οι σοφοί αρχαίοι Ελληνες είχαν καταλάβει: η πρόοδος απαιτεί και θυσίες***». Και κηδείες. Και πάντα με ξένα κόλλυβα

Μπροστά στο δέος του πυρηνικού ολοκαυτώματος, μερικά πράγματα φαντάζουν κάπως αστεία, όπως η περίφημη μάχη του Γιωργάκη Παπανδρέου στην σύνοδο κορυφής της Ε.Ε, της 25ης Μαρτίου. Λίγο ακόμα και θα καθιερωθεί, ο κρατικός εορτασμός και οι παρελάσεις για την 25η Μαρτίου να γίνονται για περισσότερα δανεικά και «ευκολίες» από τους ευρωπαίους κομισάριους. Και όχι μόνο. Η επιμονή των Ευρωπαίων εξουσιαστών να τοποθετούν τις κρίσιμες συνόδους τους την 25η Μαρτίου θα μπορούσε να σημαίνει πολλά περισσότερα…

Ο Χάρης Παμπούκης εξηγεί: «*Το Συμβούλιο της 25ης Μαρτίου, το οποίο άλλωστε γίνεται σε μία συμβολική ημερομηνία, εορτή απελευθέρωσης, αναμένεται να απελευθερώσει τις νέες δυνάμεις της Ευρώπης απέναντι στις αγορές και να περάσουμε από την οικονομική παγκοσμιοποίηση στην πολιτική ενοποίηση. Απαιτείται να οικοδομηθεί μία παγκόσμια νέου τύπου διακυβέρνηση και η Ελλάδα θα πρέπει να είναι παρούσα σε αυτό το νέο κόσμο*». Είναι όμως λειψό το «αφήγημα» του Παμπούκη και πρώτα απ' όλα λείπει ο κακός της ιστορίας. Γιατί «παγκόσμια διακυβέρνηση» σώνει και ντε; Αν, για παράδειγμα προσθέσετε «*για να αντιμετω-*

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να

λογες συνέπειες…
Όσο για τον πληθυσμό της γης, υπολογίζεται ότι έως το 2050 θα έχει αυξηθεί κατά 2,3 δισεκατομμύρια ανθρώπους, ενώ αν αποδειχθούν αποτελεσματικές οι γνωστές «στρατηγικές» που ήδη εφαρμόζονται, μπορεί η αύξηση να φθάσει «μόνο» το 1,1 δισεκατομμύριο ανθρώπους. Τι προτείνουν οι «ειδικοί» σαν λύση, αφού, όπως καταλήγουν, η κατάσταση δεν είναι «βιώσιμη»; Να χτυπηθεί ο καταναλωτισμός αυτό το «πολιτισμικό πρότυπο, που καθίσταται ολοένα και πιο κυρίαρχο». Παρ' όλα αυτά και πάλι επισημαίνουν ότι αυτό είναι δύσκολο έως αδύνατο, αφού πλέον ο καταναλωτισμός, και άλλα στοιχεία του πολιτισμού, ενώ αποτελούν κατασκευές της κυριαρχίας, θεωρούνται ο «φυσικός» τρόπος «ζωής» από τους περισσότερους ανθρώπους. Μ' άλλα λόγια, μας λένε ότι πρέπει να χτυπηθεί το σαμάρι για να τιμωρηθεί ο γάιδαρος…
Οι ευθύνες του «μέσου όρου» των υπηκόων εξισώνονται με τις ευθύνες των κυρίαρχων, όταν βέβαια οι ευθύνες των τελευταίων αναφέρονται έστω ακροθιγώς. Και όταν οι λέξεις «όλεθρος», «ανείπωτη καταστροφή», «ανεξακρίβωτες επιπτώσεις», έρχονται να αποκαθηλώσουν το παραπάνω ψεύδος, όπως στην περίπτωση του πυρηνικού «ατυχήματος» στην Φουκουσίμα της Ιαπωνίας, ξεπροβάλλει ο ουσιαστικός προορισμός της κυριαρχίας: ο αφανισμός του περιβάλλοντος, η εξολόθρευση των «παραπανίσιων» ανθρώπων. **Οι κυρίαρχοι δεν είχαν άλλωστε ποτέ ενδοιασμούς όσον αφορά την αντιμετώπιση των ανθρωπίνων ζωών.** Η χρήση εκ μέρους τους της πυρηνικής ενέργειας για οποιονδήποτε λόγο, από την απαρχή της μέχρι σήμερα, σημαίνει και την απόφασή τους να επικρατήσει αργά ή γρήγορα το απόλυτο σκοτάδι στην ζωή των ανθρώπων.
Η Χιροσίμα και το Ναγκασάκι είναι εδώ, δίπλα στο Τσέρνομπιλ και την Φουκουσίμα, δίπλα στην ανυπολόγιστη καταστροφή που έχει επέλθει ύστερα από τόσες και τόσες πυρηνικές «δοκιμές». Φουκουσίμα δεν είναι το παρόν, όπως και το Ναγκασάκι και η Χιροσίμα δεν αποτελούν παρελθόν. **Ο αφανισμός που επιφυλάσσουν στο ανθρώπινο «πλεόνασμα» του πλανήτη Γη δεν είναι ένα κακό όνειρο ή ένας εφιάλτης από τον οποίο ξυπνώντας μπορεί να ξεφύγει κανείς.** Ούτε οι εικόνες που μεταφέρουν πετσοκομμένες τα ΜΜΕ και οι «πληροφορίες» των κρατικών αξιωματούχων αποτυπώνουν έστω ένα ίχνος από την αγωνία των "καταραμένων", ενός ολόκληρου πληθυσμού 130 εκατομμυρίων που είναι πλέον βέβαιο ότι θα αντιμετωπίσουν τις άμεσες συνέπειες και μάλιστα πολύ χειρότερες από εκείνες του Τσέρνομπιλ, αλλά και σημαντικών περιοχών του πλανήτη που επίσης είναι βέβαιο ότι θα υποστούν τα ίδια δεινά.
Η Φουκουσίμα δεν είναι «μακριά» και για κανέναν. Οι κυρίαρχοι το γνωρίζουν πολύ καλά. Ίσως ευελπιστούν ότι όταν έρθει η ΣΤΙΓΜΗ τα όποια «καταφύγια» έχουν κατασκευάσει θα τους εξασφαλίσουν μια διαφορετική τύχη από εκείνη των κοινών θνητών. Ίσως πιστεύουν ότι τα πιστά σκυλιά τους και τότε θα τους περιφρουρούν και θα κρατούν μακριά τους τούς «μολυσμένους», τους «μεταλλαγμένους» ή όπως αλλιώς θα τους ονομάζουν. Έτσι και αλλιώς δεν έχουμε κανένα λόγο να περιμένουμε μέχρι τότε. **Ας σώσουμε ό,τι σώζεται καταστρέφοντας ό,τι ανήκει στην κυριαρχία, όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό, όσο ακόμα στην γη φυτρώνει χορτάρι, όσο ακόμα στις θάλασσες υπάρχει ζωή…**

Απρίλιος 2011

Αυτή η τεράστια επιστημονική αποκάλυψη (ας σημειωθεί ότι η NASA ψάχνει ακόμα για νερό στον Άρη) διέλαθε της αντίστοιχης προσοχής από την επιστημονική κοινότητα και πολλοί ήταν αυτοί που βιάστηκαν να καγχάσουν με τον εκκεντρικό Τσάβες όταν διάβασαν τα λεγόμενα του στην στήλη *«παράξενα και αλλόκοτα»* των εφημερίδων.

Θα τους κοπεί όμως το γέλιο όταν πληροφορηθούν από την αγγλική έκδοση της PRAVDA (Pravda σημαίνει στα ρωσικά «αλήθεια») ότι τρία τεράστια διαστημόπλοια που προέρχονται από το νεφέλωμα της Ανδρομέδα εντοπίστηκαν από τα ραντάρ των γήινων, κοντά στην τροχιά του Πλούτωνα με προορισμό τον πλανήτη γη! Αν και σύμφωνα με την Pravda, δεν έχει εξακριβωθεί αν φέρουν οπλισμό ή αν έχουν γενικότερα επιθετικές διαθέσεις, αναμένεται, λέει, να φτάσουν στη γη τον Δεκέμβρη του 2012, που σύμφωνα με το ημερολόγιο των Μάγιας, (κατά την Pravda) προβλέπεται να συμβεί η μεγαλύτερη καταστροφή στον πλανήτη.

Αλλά ακόμα και αν δεν έρθουν οι εξωγήινοι, η κρατική εξουσία και οι κυριαρχικές ελίτ είναι υπεραρκετές για να αφανίσουν το μεγαλύτερο μέρος από το ανθρώπινο γένος. Δεν κρατιούνται πια, το

βιετικό εφεύρημα!» Και όταν τα πράγματα χειροτέρεψαν και οι άνθρωποι άρχισαν να πεθαίνουν κατά χιλιάδες, το αμίμητο: *«**Πρώτος ήταν ο Ίκαρος. Γιατί οι σοφοί αρχαίοι Έλληνες είχαν καταλάβει: η πρόοδος απαιτεί και θυσίες**»*. Και κηδείες. Και πάντα με ξένα κόλλυβα

Μπροστά στο δέος του πυρηνικού ολοκαυτώματος, μερικά πράγματα φαντάζουν κάπως αστεία, όπως η περίφημη μάχη του Γιωργάκη Παπανδρέου στην σύνοδο κορυφής της Ε.Ε, της 25ης Μαρτίου. Λίγο ακόμα και θα καθιερωθεί, ο κρατικός εορτασμός και οι παρελάσεις για την 25η Μαρτίου να γίνονται για περισσότερα δανεικά και «ευκολίες» από τους ευρωπαίους κομισάριους. Και όχι μόνο. Η επιμονή των Ευρωπαίων εξουσιαστών να τοποθετούν τις κρίσιμες συνόδους τους την 25η Μαρτίου θα μπορούσε να σημαίνει πολλά περισσότερα…

Ο Χάρης Παμπούκης εξηγεί: *«Το Συμβούλιο της 25ης Μαρτίου, το οποίο άλλωστε γίνεται σε μία συμβολική ημερομηνία, εορτή απελευθέρωσης, αναμένεται να απελευθερώσει τις νέες δυνάμεις της Ευρώπης απέναντι στις αγορές και να περάσουμε από την οικονομική παγκοσμιοποίηση στην πολιτική ενοποίηση. Απαιτείται να οικοδομηθεί μία παγκόσμια νέου τύπου διακυβέρνηση και η Ελλάδα θα πρέπει να είναι παρούσα σε αυτό το νέο κόσμο»*. Είναι όμως λειψό το "αφήγημα" του Παμπούκη και πρώτα από όλα λείπει ο κακός της ιστορίας. Γιατί «παγκόσμια διακυβέρνηση» σώνει και ντε; Αν, για παράδειγμα προσέθετε *«για να αντιμετωπιστεί η παγκόσμια εξωγήινη απειλή το 2012»*, θα ήταν κατανοητό από όλους. Αλλά ας μην δίνουμε ιδέες που θα μας γυρίζουν αύριο μπούμερανγκ…

Ποιος είναι αυτός ο *«νέος κόσμος»* του Παμπούκη;

Είναι πάντως να απορεί κανείς με τις πασοκικές δεσμεύσεις στους «ευρωπαίους εταίρους» για «άντληση» αμύθητων ποσών σε λίγες εβδομάδες ή μήνες. Το

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

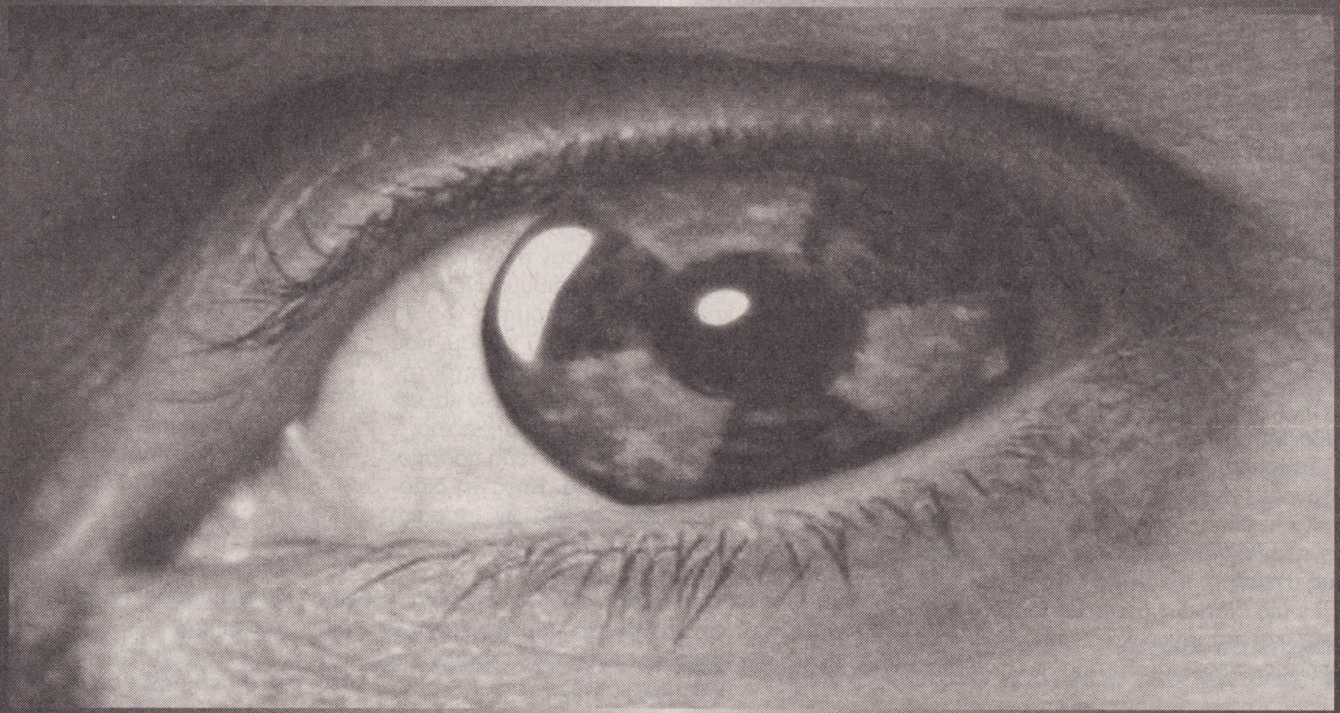
Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 8003

Από τη Χιροσίμα στη Φουκουσίμα...

Μετά από ένα φυσικό γεγονός, αναμφίβολα σημαντικό και μεγάλο όπως αυτό της σεισμικής δόνησης της τάξης των 9 ρίχτερ, άπαντες ανησύχησαν για την αντίδραση των πυρηνικών σταθμών στην Ιαπωνία. Δυο φυσικές καταστάσεις, που η μια αλληλεπιδρά στην άλλη, σεισμός και τσουνάμι, λειτούργησαν ασφαλώς καταστροφικά για χιλιάδες ανθρώπους και ζώα αλλά το μέγεθος των μακροχρόνιων συνεπειών, θα είναι πολύ μεγαλύτερο από την τεχνολογική αυθάδεια του «ανθρώπου».

Η κατασκευή και λειτουργία πυρηνικών αντιδραστήρων κατά τις τελευταίες δεκαετίες σε πολλά σημεία του πλανήτη καθιστούν την επαγρύπνηση και αντίσταση, μια αναγκαία και απαραίτητη συνθήκη. Και δυστυχώς, και οι γύρω περιοχές (π.χ. Τουρκία) παρουσιάζονται αποφασισμένες για την κατασκευή πυρηνικών σταθμών. Είναι ξεκάθαρο ότι η λειτουργία πυρηνικών σταθμών έχει αντίκτυπο σε περίπτωση ατυχήματος σε όλες τις όμορες χώρες και ορισμένες φορές και σε περιοχές που βρίσκονται αρκετές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

Το οξύμωρο στη περίπτωση της Ιαπωνίας είναι ότι η χώρα που δέχθηκε πολύνεκρες ατομικές βόμβες, σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι το 1945, είναι εκείνη που χρησιμοποιεί 54 πυρηνικά εργοστάσια στην επικράτειά της. Προφανώς, η μνήμη παραχώρησε τη θέση της στη λήθη και η κάλυψη του ενεργοβόρου τεχνολογικού πολιτισμού έγινε αυτοσκοπός. Μετά τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γαλλία, είναι η τρίτη σε μέγεθος χώρα στη παραγωγή πυρηνικής ενέργειας. Μολονότι παρουσιάζεται από τα διεθνή μέσα ενημέρωσης(!) ως μια άρτια και προηγμένη τεχνολογικά χώρα, έχει να επιδείξει αρκετές αστοχίες και σφάλματα ως προς τη λειτουργία των αντιδραστήρων.

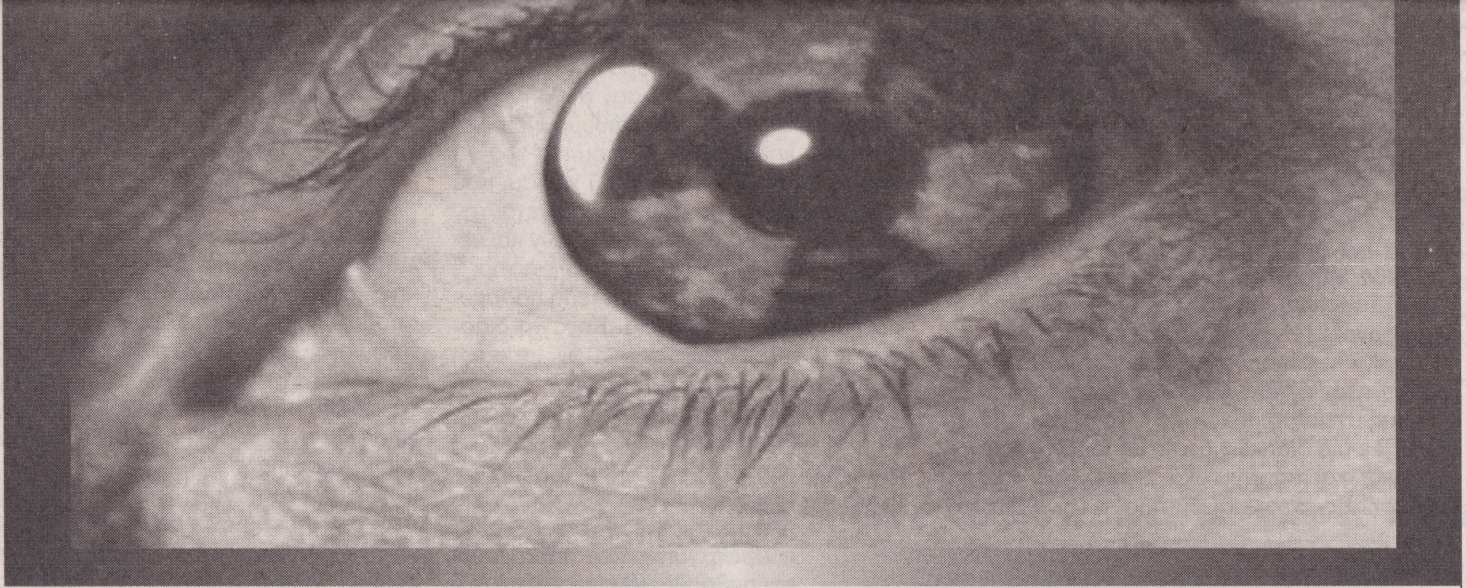
Αλλά δεν είναι μόνο οι Χιροσίμα-Ναγκασάκι που ιστορικά αποτυπώνονται ως μια αρνητική θύμηση για την Ιαπωνία, είναι και η περίπτωση του αλιευτικού «Δράκοντας». Την πρώτη Μαρτίου 1954, στη δοκιμή μιας θερμοπυρηνικής βόμβας των ΗΠΑ κοντά στην ατόλη Μπικίνι, στον Ειρηνικό Ωκεανό,

να δεχθεί όλο το νέφος και όχι το αποτέλεσμα της έκρηξης. Δηλαδή, οι ΗΠΑ πραγματοποίησαν ένα πείραμα σε πραγματικές συνθήκες, ώστε να δουν τις επιδράσεις του νέφους στο πληθυσμό (τις επιδράσεις της έκρηξης τις είχαν δει εννέα χρόνια νωρίτερα σε Χιροσίμα-Ναγκασάκι). Μετά από 72 ώρες και η συγκεκριμένη νήσος εκκενώθηκε και μετά από τρία χρόνια που τα όρια ραδιενέργειας ήταν επιτρεπτά, επέστρεψε ένα μέρος του πληθυσμού. Οι βιομετρικές μετρήσεις έδειξαν ότι τα λευκά

γκτη πυρηνική αντίδραση και διαρροή σημαντικών ποσοτήτων ραδιενέργειας προς τις γύρω περιοχές. Το επίπεδο της ακτινοβολίας περιμετρικά του σταθμού ήταν περίπου 15.000 φορές πάνω από τα φυσιολογικά όρια. Τα χαρακτηριστικά του ατυχήματος ήταν παρόμοια με αυτά του Τσερνόμπιλ: παραβίαση πρωτοκόλλων ασφαλείας και μία σειρά «ανθρωπίνων λαθών». Οι έρευνες, παράλληλα, έδειξαν ότι η εταιρεία παραβίαζε τα πρωτόκολλα ασφαλείας, με σκοπό να αυξήσει την παραγωγή, ε-

σταθμό του κόσμου, που αποτελείται από 7 μεγάλους αντιδραστήρες, στη δυτική Ιαπωνία. Κανένας από τους αντιδραστήρες δεν είχε σχεδιαστεί για ένα σεισμό τέτοιου μεγέθους, καθώς η περιοχή θεωρούνταν χαμηλής σεισμικής δραστηριότητας. Λόγω των κατεστραμμένων δρόμων από το σεισμό, χρειάστηκαν πολλές ώρες για τους πυροσβέστες να φτάσουν το σταθμό και να θέσουν την κατάσταση υπό έλεγχο, ενώ μία μεγάλη εκκένωση θα ήταν αδύνατη για τον ίδιο λόγο. Η ζημιά στο σταθμό

μια αναγκαία και απαραίτητη συνθήκη. Και δυστυχώς, και οι γύρω περιοχές (π.χ. Τουρκία) παρουσιάζονται αποφασισμένες για την κατασκευή πυρηνικών σταθμών. Είναι ξεκάθαρο ότι η λειτουργία πυρηνικών σταθμών έχει αντίκτυπο σε περίπτωση ατυχήματος σε όλες τις όμορες χώρες και ορισμένες φορές και σε περιοχές που βρίσκονται αρκετές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά.

Το οξύμωρο στη περίπτωση της Ιαπωνίας είναι ότι η χώρα που δέχθηκε πολύνεκρες ατομικές βόμβες, σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι το 1945, είναι εκείνη που χρησιμοποιεί 54 πυρηνικά εργοστάσια στην επικράτεια της. Προφανώς, η μνήμη παραχώρησε τη θέση της στη λήθη και η κάλυψη του ενεργοβόρου τεχνολογικού πολιτισμού έγινε αυτοσκοπός. Μετά τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γαλλία, είναι η τρίτη σε μέγεθος χώρα στη παραγωγή πυρηνικής ενέργειας. Μολονότι παρουσιάζεται από τα διεθνή μέσα ενημέρωσης(!) ως μια άρτια και προηγμένη τεχνολογικά χώρα, έχει να επιδείξει αρκετές αστοχίες και σφάλματα ως προς τη λειτουργία των αντιδραστήρων.

Αλλά δεν είναι μόνο οι Χιροσίμα-Ναγκασάκι που ιστορικά αποτυπώνονται ως μια αρνητική θύμηση για την Ιαπωνία, είναι και η περίπτωση του αλιευτικού «Δράκοντας». Την πρώτη Μαρτίου 1954, στη δοκιμή μιας θερμοπυρηνικής βόμβας των ΗΠΑ κοντά στην ατόλη Μπικίνι, στον Ειρηνικό Ωκεανό, με την κωδική ονομασία «Bravo», απελευθερώθηκε 2,5 φορές μεγαλύτερη ισχύς από ό,τι αναμενόταν(!).

Το τεράστιο νέφος που δημιουργήθηκε τύλιξε την ιαπωνική μηχανότρατα, που ψάρευε τόνο μακριά από το σημείο της έκρηξης. Τα μέλη του πληρώματος επέστρεψαν στο λιμάνι, με μαυρισμένο και παραμορφωμένο το δέρμα τους, με έντονα συμπτώματα ραδιενεργούς μόλυνσης και επιπρόσθετα ένα φορτίο ραδιενεργού τόνου που είχαν ψαρέψει. Τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, ο ασυρματιστής του «Δράκοντα», ο Aikichi Kuboyama πέθανε.

Το συγκεκριμένο συμβάν έχει επιπρόσθετο ενδιαφέρον διότι ο σχεδιασμός της ρίψης είχε γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε ο ιθαγενής πληθυσμός της νήσου Rongelap να δεχθεί όλο το νέφος και όχι το αποτέλεσμα της έκρηξης. Δηλαδή, οι ΗΠΑ πραγματοποίησαν ένα πείραμα σε πραγματικές συνθήκες, ώστε να δουν τις επιδράσεις του νέφους στο πληθυσμό (τις επιδράσεις της έκρηξης τις είχαν δει εννέα χρόνια νωρίτερα σε Χιροσίμα-Ναγκασάκι). Μετά από 72 ώρες και η συγκεκριμένη νήσος εκκενώθηκε και μετά από τρία χρόνια που τα όρια ραδιενέργειας ήταν επιτρεπτά, επέστρεψε ένα μέρος του πληθυσμού. Οι βιομετρικές μετρήσεις έδειξαν ότι τα λευκά αιμοσφαίρια των ιθαγενών είχαν καταστραφεί, ενώ τους θέριζε η φυματίωση και η πολιομυελίτιδα.

Εν τω μεταξύ, τα περιστατικά διαρροής ραδιενέργειας που έχουν γίνει γνωστά τα τελευταία 25 χρόνια, ξεπερνούν τα 800. Δεν χρειάζονται ούτε σεισμοί ούτε τσουνάμι για να εκδηλωθεί ένα ατύχημα. Και στην ανεπτυγμένη τεχνογνωσιακά Ιαπωνία το γνωρίζουν καλά, αφού μόνο τα τελευταία 22 χρόνια έχουν επίσημα καταγραφεί τα παρακάτω ατυχήματα:

Τοκάι Μούρα, Ιαπωνία, Σεπτέμβριος 1999: Όταν τρείς τεχνικοί, παραβιάζοντας τα πρωτόκολλα ασφαλείας, τοποθέτησαν εμπλουτισμένο ουράνιο κατά 19% αντί για 5% και τα 16 κιλά του διαλύματος στον πυρήνα αντί για 2,4, προκλήθηκε ανεξέλεγκτη πυρηνική αντίδραση και διαρροή σημαντικών ποσοτήτων ραδιενέργειας προς τις γύρω περιοχές. Το επίπεδο της ακτινοβολίας περιμετρικά του σταθμού ήταν περίπου 15.000 φορές πάνω από τα φυσιολογικά όρια. Τα χαρακτηριστικά του ατυχήματος ήταν παρόμοια με αυτά του Τσερνόμπιλ: παραβίαση πρωτοκόλλων ασφαλείας και μία σειρά «ανθρωπίνων λαθών». Οι έρευνες, παράλληλα, έδειξαν ότι η εταιρεία παραβίαζε τα πρωτόκολλα ασφαλείας, με σκοπό να αυξήσει την παραγωγή, ενώ δεν υπήρχε πρωτόκολλο εκτάκτου ανάγκης για τέτοιου είδους ατυχήματα, καθώς κανείς δεν το θεωρούσε εφικτό.

Σίκα, Ιαπωνία, 1999: Κατά τη διάρκεια τακτικού ελέγχου των συστημάτων ασφαλείας, τρεις ράβδοι ελέγχου «έπεσαν» από τον αντιδραστήρα με αποτέλεσμα την έναρξη μίας ανεξέλεγκτης πυρηνικής αντίδρασης. Τα εφεδρικά συστήματα ασφαλείας δεν λειτούργησαν και οι τεχνικοί έπρεπε να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα χειροκίνητα. Το ατύχημα κρατήθηκε μυστικό και αναφέρθηκε στην πυρηνική αρχή της χώρας μετά από 8 χρόνια!

Καζιβαζάκι-Καρίβα, Ιαπωνία, 2007: Ένας σεισμός μεγέθους 6,7 της κλίμακας ρίχτερ χτύπησε το μεγαλύτερο πυρηνικό σταθμό του κόσμου, που αποτελείται από 7 μεγάλους αντιδραστήρες, στη δυτική Ιαπωνία. Κανένας από τους αντιδραστήρες δεν είχε σχεδιαστεί για ένα σεισμό τέτοιου μεγέθους, καθώς η περιοχή θεωρούνταν χαμηλής σεισμικής δραστηριότητας. Λόγω των κατεστραμμένων δρόμων από το σεισμό, χρειάστηκαν πολλές ώρες για τους πυροσβέστες να φτάσουν το σταθμό και να θέσουν την κατάσταση υπό έλεγχο, ενώ μία μεγάλη εκκένωση θα ήταν αδύνατη για τον ίδιο λόγο. Η ζημιά στο σταθμό ήταν μεγάλη, με αποτέλεσμα να τεθεί για μεγάλο διάστημα εκτός λειτουργίας, ενώ μέχρι και σήμερα κάποιοι από τους αντιδραστήρες δεν λειτουργούν.

Έτσι, στη μετά Τσέρνομπιλ εποχή, που υποτίθεται, ότι όλα θα αναθεωρούνταν από άποψη ασφάλειας και που οι «επιστήμονες» διαλαλούν την ωφελιμότητα της πυρηνικής ενέργειας, έχουν καταγραφεί διεθνώς τα παρακάτω σοβαρά γεγονότα:

Φόρσμαρκ, Σουηδία, 2006: Μετά από βραχυκύκλωμα, σταμάτησε η λειτουργία ψύξης του αντιδραστήρα, ενώ δε λειτούργησαν και οι εφεδρικές ντιζελογεννήτριες. Πέρασαν περίπου 22 λεπτά πριν κατορθώσει το προσωπικό να επαναφέρει το σύ-

συνέχεια στη σελίδα 4

πιο περίεργο είναι ότι οι γραφειοκράτες της ΕΕ τούς πιστεύουν αμέσως. Ο Γιωργά- ξεις αλυσίδα σε ένα ποδήλατο εν κινήσει; Ο γιωργάκης ξέρει σίγουρα τον τρόπο… ζουν σε τιμές ευκαιρίας. Τα κράτη, με το πρόσχημα της χρεωκοπίας, πουλάνε τη γη Και μια βραχνή απόκοσμη φωνή που προφητεύει:

νες Πολιτείες και τη Γαλλία, είναι η τρίτη σε μέγεθος χώρα στη παραγωγή πυρηνικής ενέργειας. Μολονότι παρουσιάζεται από τα διεθνή μέσα ενημέρωσης(!) ως μια άρτια και προηγμένη τεχνολογικά χώρα, έχει να επιδείξει αρκετές αστοχίες και σφάλματα ως προς τη λειτουργία των αντιδραστήρων.

Αλλά δεν είναι μόνο οι Χιροσίμα-Ναγκασάκι που ιστορικά αποτυπώνονται ως μια αρνητική θύμηση για την Ιαπωνία, είναι και η περίπτωση του αλιευτικού «Δράκοντας». Την πρώτη Μαρτίου 1954, στη δοκιμή μιας θερμοπυρηνικής βόμβας των ΗΠΑ κοντά στην ατόλη Μπικίνι, στον Ειρηνικό Ωκεανό, με την κωδική ονομασία «Bravo», απελευθερώθηκε 2,5 φορές μεγαλύτερη ισχύς από ό,τι αναμενόταν(!).

Το τεράστιο νέφος που δημιουργήθηκε τύλιξε την ιαπωνική μηχανότρατα, που ψάρευε τόνο μακριά από το σημείο της έκρηξης. Τα μέλη του πληρώματος επέστρεψαν στο λιμάνι, με μαυρισμένο και παραμορφωμένο το δέρμα τους, με έντονα συμπτώματα ραδιενεργούς μόλυνσης και επιπρόσθετα ένα φορτίο ραδιενεργού τόνου που είχαν ψαρέψει. Τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους, ο ασυρματιστής του «Δράκοντα», ο Aikichi Kuboyama πέθανε.

Το συγκεκριμένο συμβάν έχει επιπρόσθετο ενδιαφέρον διότι ο σχεδιασμός της ρίψης είχε γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε ο ιθαγενής πληθυσμός της νήσου Rongelap να δεχθεί όλο το νέφος και όχι το αποτέλεσμα της έκρηξης. Δηλαδή, οι ΗΠΑ πραγματοποίησαν ένα πείραμα σε πραγματικές συνθήκες, ώστε να δουν τις επιδράσεις του νέφους στο πληθυσμό (τις επιδράσεις της έκρηξης τις είχαν δει εννέα χρόνια νωρίτερα σε Χιροσίμα-Ναγκασάκι). Μετά από 72 ώρες και η συγκεκριμένη νήσος εκκενώθηκε και μετά από τρία χρόνια που τα όρια ραδιενέργειας ήταν επιτρεπτά, επέστρεψε ένα μέρος του πληθυσμού. Οι βιομετρικές μετρήσεις έδειξαν ότι τα λευκά αιμοσφαίρια των ιθαγενών είχαν καταστραφεί, ενώ τους θέριζε η φυματίωση και η πολιομυελίτιδα.

Εν τω μεταξύ, τα περιστατικά διαρροής ραδιενέργειας που έχουν γίνει γνωστά τα τελευταία 25 χρόνια, ξεπερνούν τα 800. Δεν χρειάζονται ούτε σεισμοί ούτε τσουνάμι για να εκδηλωθεί ένα ατύχημα. Και στην ανεπτυγμένη τεχνογνωσιακά Ιαπωνία το γνωρίζουν καλά, αφού μόνο τα τελευταία 22 χρόνια έχουν επίσημα καταγραφεί τα παρακάτω ατυχήματα:

Τοκάι Μούρα, Ιαπωνία, Σεπτέμβριος 1999: Όταν τρείς τεχνικοί, παραβιάζοντας τα πρωτόκολλα ασφαλείας, τοποθέτησαν εμπλουτισμένο ουράνιο κατά 19% αντί για 5% και τα 16 κιλά του διαλύματος στον πυρήνα αντί για 2,4, προκλήθηκε ανεξέλεγκτη πυρηνική αντίδραση και διαρροή σημαντικών ποσοτήτων ραδιενέργειας προς τις γύρω περιοχές. Το επίπεδο της ακτινοβολίας περιμετρικά του σταθμού ήταν περίπου 15.000 φορές πάνω από τα φυσιολογικά όρια. Τα χαρακτηριστικά του ατυχήματος ήταν παρόμοια με αυτά του Τσερνόμπιλ: παραβίαση πρωτοκόλλων ασφαλείας και μία σειρά «ανθρωπίνων λαθών». Οι έρευνες, παράλληλα, έδειξαν ότι η εταιρεία παραβίαζε τα πρωτόκολλα ασφαλείας, με σκοπό να αυξήσει την παραγωγή, ενώ δεν υπήρχε πρωτόκολλο εκτάκτου ανάγκης για τέτοιου είδους ατυχήματα, καθώς κανείς δεν το θεωρούσε εφικτό.

Σίκα, Ιαπωνία, 1999: Κατά τη διάρκεια τακτικού ελέγχου των συστημάτων ασφαλείας, τρεις ράβδοι ελέγχου «έπεσαν» από τον αντιδραστήρα με αποτέλεσμα την έναρξη μίας ανεξέλεγκτης πυρηνικής αντίδρασης. Τα εφεδρικά συστήματα ασφαλείας δεν λειτούργησαν και οι τεχνικοί έπρεπε να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα χειροκίνητα. Το ατύχημα κρατήθηκε μυστικό και αναφέρθηκε στην πυρηνική αρχή της χώρας μετά από 8 χρόνια!

Καζιβαζάκι-Καρίβα, Ιαπωνία, 2007: Ένας σεισμός μεγέθους 6,7 της κλίμακας ρίχτερ χτύπησε το μεγαλύτερο πυρηνικό σταθμό του κόσμου, που αποτελείται από 7 μεγάλους αντιδραστήρες, στη δυτική Ιαπωνία. Κανένας από τους αντιδραστήρες δεν είχε σχεδιαστεί για ένα σεισμό τέτοιου μεγέθους, καθώς η περιοχή θεωρούνταν χαμηλής σεισμικής δραστηριότητας. Λόγω των κατεστραμμένων δρόμων από το σεισμό, χρειάστηκαν πολλές ώρες για τους πυροσβέστες να φτάσουν το σταθμό και να θέσουν την κατάσταση υπό έλεγχο, ενώ μία μεγάλη εκκένωση θα ήταν αδύνατη για τον ίδιο λόγο. Η ζημιά στο σταθμό ήταν μεγάλη, με αποτέλεσμα να τεθεί για μεγάλο διάστημα εκτός λειτουργίας, ενώ μέχρι και σήμερα κάποιοι από τους αντιδραστήρες δεν λειτουργούν.

Έτσι, στη μετά Τσέρνομπιλ εποχή, που υποτίθεται, ότι όλα θα αναθεωρούνταν από άποψη ασφάλειας και που οι «επιστήμονες» διαλαλούν την ωφελιμότητα της πυρηνικής ενέργειας, έχουν καταγραφεί διεθνώς τα παρακάτω σοβαρά γεγονότα:

Φόρσμαρκ, Σουηδία, 2006: Μετά από βραχυκύκλωμα, σταμάτησε η λειτουργία ψύξης του αντιδραστήρα, ενώ δε λειτούργησαν και οι εφεδρικές ντιζελογεννήτριες. Πέρασαν περίπου 22 λεπτά πριν κατορθώσει το προσωπικό να επαναφέρει το σύ-

συνέχεια στη σελίδα 4

πιο περίεργο είναι ότι οι γραφειοκράτες της ΕΕ τούς πιστεύουν αμέσως. Ο Γιωργάκης σκοπεύει να κλείσει σχολεία και νοσοκομεία, να τρελάνει τον κόσμο στους φόρους και να στέλνει τους φοροεισπράκτορες μαζί με στρατιωτικά αποσπάσματα σαν τον παλιό καλό καιρό της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Και όμως, η υλοποίηση των (επιφανειακών) στόχων και αυτής της πολιτικής συμφωνίας με την ΕΕ και το ΔΝΤ θα αποτύχουν, όπως θα αποτύχουν και οι επόμενες και οι μεθεπόμενες, μέχρι να ξεσπάσει εξέγερση. Για να το πούμε και λίγο διαφορετικά, πως είναι δυνατόν να αλλάξεις αλυσίδα σε ένα ποδήλατο εν κινήσει; Ο γιωργάκης ξέρει σίγουρα τον τρόπο…

Άλλωστε, είναι γνωστό ότι το δάνειο που έλαβε το ελληνικό κράτος από τον Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο το 1897 εξοφλήθηκε μόλις την δεκαετία του 1990, έναν αιώνα μετά. Τι σκαρώνουν άραγε;

Η απάντηση βρίσκεται στον ουρανό. Σηκώστε ψηλά τα κεφάλια σας. Βλέπετε τα μαύρα σημάδια που διαγράφουν κύκλους; Δεν είναι τα χελιδόνια της άνοιξης, είναι τα vulture funds, είναι τα Ταμεία-Γύπες. Έτσι έχει διεθνώς καθιερωθεί να λέγονται οι διεθνείς επενδυτικοί όμιλοι που αγοράζουν σε τιμές ευκαιρίας. Τα κράτη, με το πρόσχημα της χρεωκοπίας, πουλάνε τη γη και τους ανθρώπους και οι Γύπες αγοράζουν και τρώνε.

Οι Πασόκοι δεν θέλουν να ξέρουν τίποτα από αυτά. Ο Χάρης Παμπούκης, υπουργός αποκρατικοποιήσεων, μετά από ένα υπουργικό συμβούλιο, βγήκε προς τους δημοσιογράφους έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του και διάβασε φωναχτά μια ινδιάνικη παροιμία:

«Τη γη δεν την κληρονομούμε από τους γονείς μας, αλλά τη δανειζόμαστε από τα παιδιά μας»

Και μια βραχνή απόκοσμη φωνή που προφήτευε:

«Θα δείτε τη Μέρκελ να προσκυνάει την Παναγιά της Τήνου για να μην αποχωρήσει η Ελλάδα από την Ευρωζώνη».

Α, δεν ήταν τίποτα. Ο αλαφροΐσκιωτος Αλέκος Αλαβάνος ήταν, που γυρνούσε από την πλατεία Συντάγματος-Ταχρίρ, ενώ γαύγιζαν ξωπίσω του τα σκυλιά…

Λεόν

συνέχεια από τη σελίδα 3

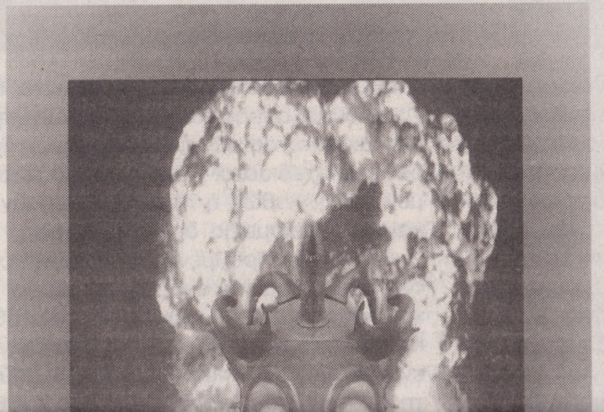
στημα ψύξης. Μετά από ειδικό έλεγχο εντοπίστηκε παρόμοιο ελάττωμα και σε άλλους αντιδραστήρες.

Κοζλοντούι, Βουλγαρία, 2006: Σε αντιδραστήρα πεπιεσμένου ύδατος, οι ράβδοι ελέγχου κόλλησαν με αποτέλεσμα για ένα διάστημα ο αντιδραστήρας να λειτουργεί χωρίς σύστημα παύσης σε περίπτωση ανάγκης. Το περιστατικό γνωστοποιήθηκε επισήμως αρκετούς μήνες αργότερα. Σύμφωνα με τον πρώην επικεφαλής της βουλγαρικής υπηρεσίας πυρηνικής ασφαλείας, ήταν «σα να οδηγούσες ένα τρένο με την ανώτατη ταχύτητα χωρίς να έχεις φρένα».

Ντέβιντ Μπες, ΗΠΑ, 2002: Ανακαλύφθηκε ότι είχε διαβρωθεί το μεταλλικό περίβλημα του δοχείου πιέσεως του αντιδραστήρα, αν και υποτίθεται ότι ο πυρήνας ελεγχόταν τακτικά. Η διάβρωση είχε περάσει απαρατήρητη περίπου για μία δεκαετία! Οι υπεύθυνοι τεχνικοί καταδικάστηκαν για πλαστογράφηση αναφορών επιθεωρήσεων.

Συνεπώς, το ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας καταλαμβάνει χώρο σε δυο μεγάλα κεφάλαια ανάλυσης. Το ένα αφορά το **περιβάλλον** και το δεύτερο **το ζήτημα της υγείας.**

Σε μια διαρκώς αναπτυσσόμενη, οικονομικά και παραγωγικά Δύση, από άποψη χρήσης ενεργειακών πόρων, η ανάπτυξη

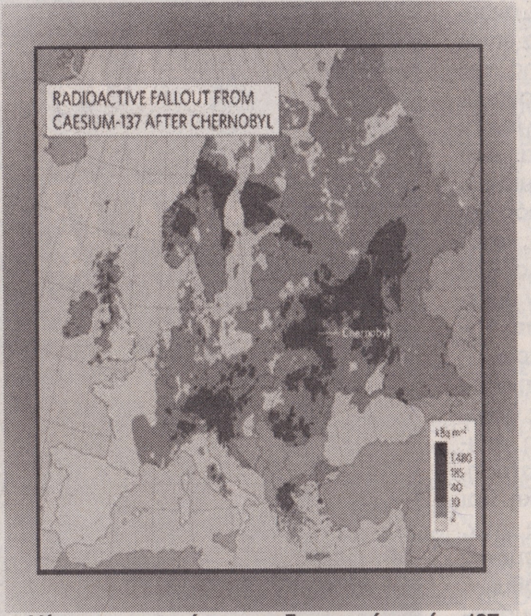

τόματα σημαίνει ότι οι ενεργειακές του ανάγκες πολλαπλασιάζονται άρδην. Και ως γνωστόν οι ορυκτοί πόροι είναι και πεπερασμένοι και βλαβεροί. Και επειδή η βλαπτικότητα δεν τους αφορά ιδιαίτερα, το πεπερασμένο προσπαθούν να το λύσουν με άλλες δυνατότητες. Η αποκλειστική χρήση «οικολογικών» και ήπιων μορφών ενέργειας είναι αποτελεσματικές μονάχα σε κοινωνίες που στηρίζονται σε ήπια και μικρή δυνατή χρήση της τεχνολογίας.

Η κυριαρχία της τεχνολογίας στις ζωές μας συνεπάγεται και αντίστοιχη αύξηση της ενέργειας, η τεχνολογο-πληξία απαιτεί ενεργοβόρες συνθήκες. Η Ιαπωνία είναι δεδομένο ότι με αποκλειστική χρήση «οικολογικών» μεθόδων ή αντίστοιχα ορυκτών πόρων, δεν θα μπορούσε να παρουσιάζεται ως τεχνολογικός γίγαντας με τα ταχύτερα τρένα στον κόσμο και λοιπές άλλες τεχνο-ιστορίες. Είναι σαν τη χρήση του κινητού τηλεφώνου, εάν επιθυμούμε η γεωγραφική καλυπτότητα εκπομπής του να είναι στο 100% του ελλαδικού χώρου, που σημαίνει κεραίες παντού, συνεπάγεται την σημαντική άνοδο ανάπτυξης όγκων και νεοπλασιών. Καθετί έχει και το τίμημα του.

Ερχόμαστε, τώρα, στη δεύτερη παράμετρο που αφορά την υγεία. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, συσσωρεύονται στον αέρα, στο έδαφος και στο νερό δηλητηριώδεις ραδιενεργές ουσίες που οφείλονται στις δοκιμές πυρηνικών όπλων και στα ατυχήματα που συνέβησαν στους πυρηνικούς σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας.

Όμως, υπήρξαν παράλληλα και σοβαρές μελέτες για τις συνέπειες της ακτινοβολίας στην ανθρώπινη υγεία, οι οποίες και αποσιωπήθηκαν, κυρίως από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ), τον σημαντικότερο θεσμό που αποτελεί διεθνές σημείο αναφοράς γι' αυτά τα ζητήματα. Τα πρακτικά των διασκέψεων του 1995 και 2001 που αφορούσαν τις επιπτώσεις από το Τσέρνομπιλ δεν έχουν δημοσιευθεί ακόμη.

Χάρτης κατανομής του ραδιενεργού καισίου-137 στην Ευρώπη μετά την έκρηξη στο Τσέρνομπιλ. Είναι εμφανές ότι το νέφος είχε φτάσει στη Μακεδονία και συγκεκριμένα στη Κοζάνη.

καρκίνου (οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για χιλιάδες θανάτους), την αύξηση της παιδικής και της βρεφικής θνησιμότητας, των αποβολών, των δυσπλασιών και των γενετικών ανωμαλιών. Ενώ εννέα εκατομμύρια άτομα ζουν σε περιοχές, όπου παρατηρείται ιδιαίτερα υψηλό επίπεδο ραδιενέργειας και ανήμποροι καταναλώνουν ραδιενεργά τρόφιμα.

Γι' αυτό το λόγο η Rosalie Bertell (βιοστατιστικός που έχει ασχοληθεί διεξοδικά με τις συνέπειες ραδιενέργειας και ακτινοβολίας) γράφει στη Women's Press, Τορόντο: ***Η «επιστήμη», η οποία υπήρξε η πηγή των πληροφοριών που διαθέτουμε, για τα πυρηνικά γενικότερα και για την καταστροφή του Τσέρνομπιλ ειδικότερα, είναι ταυτόχρονα «δικαστής και διάδικος» για οτιδήποτε αφορά τις υγειονομικές συνέπειες που προκαλούν οι ίδιες της οι δραστηριότητες. Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το σύνολο των πυρηνικών θεσμών –κυβερνητικών, στρατιωτικών, βιομηχανικών, επιστημονικών, ερευνητικών, ρυθμιστικών ή διακυβερνητικών, όπως η Euratom και οι υπηρεσίες του ΟΗΕ, θυμί-***

αφού, λίγο αργότερα, η Ακαδημία Αθηνών, σε πόρισμα της, θέτει θέμα επανεξέτασης της χρήσης πυρηνικής ενέργειας, με τίτλο «Πυρηνική Ενέργεια και Ενεργειακές Ανάγκες της Ελλάδος» και αναφέρει: ***«Η έντονη σεισμικότητα της Ελλάδος πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπ' όψη σε κάθε προγραμματισμό και σχεδιασμό πυρηνικών εργοστασίων, δεν αποτελεί, όμως, αποτρεπτικό παράγοντα. Υπάρχουν δεκάδες πυρηνικών εργοστασίων σε σαφώς σεισμικές περιοχές (π.χ. στην Καλιφόρνια και Ιαπωνία) χωρίς κανένα σοβαρό πρόβλημα. Προφανώς, η σεισμική θωράκιση αυξάνει το κόστος της κατασκευής»*** [οι υπογραμμίσεις δικές μας].

Είναι η εποχή που ο τότε υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς χαρακτήριζε την πυρηνική ενέργεια πράσινη και ένα μπαράζ δημοσιευμάτων λάμβανε χώρα στον τύπο. Η ελληνική κυβέρνηση δεσμευόταν να επενδύσει 20 δις ευρώ στο πλαίσιο της Ενεργειακής Κοινότητας των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και οι ΗΠΑ και Γαλλία ως επίσημοι ντίλερ κατέστρωναν τα σχέδια τους.

Σήμερα, μετά τη Φουκουσίμα, είναι οι ίδιοι ντίλερ που διαβεβαιώνουν ότι θα αναθεωρηθεί το πυρηνικό μέλλον. Ο Ομπάμα δηλώνει ότι: «η πυρηνική ενέργεια αποτελεί ένα τρόπο επίλυσης του προβλήματος της υπερθέρμανσης του πλανήτη, αφού δεν παράγει εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα». Πράγματι οι εκπομπές διοξειδίου από τους πυρηνικούς αντιδραστήρες είναι απειροελάχιστες, αλλά εκλύονται άλλες βλαβερές ουσίες, όπως αυτές που οφείλονται στην διαδικασία εξόρυξης ουρανίου, παραγωγής πυρηνικού καυσίμου και στο τεράστιο και ουσιαστικά άλυτο ζήτημα της διαχείρισης των πυρηνικών αποβλήτων *(βλ. αναλυτικά ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 81, Μάρτιος 2009).*

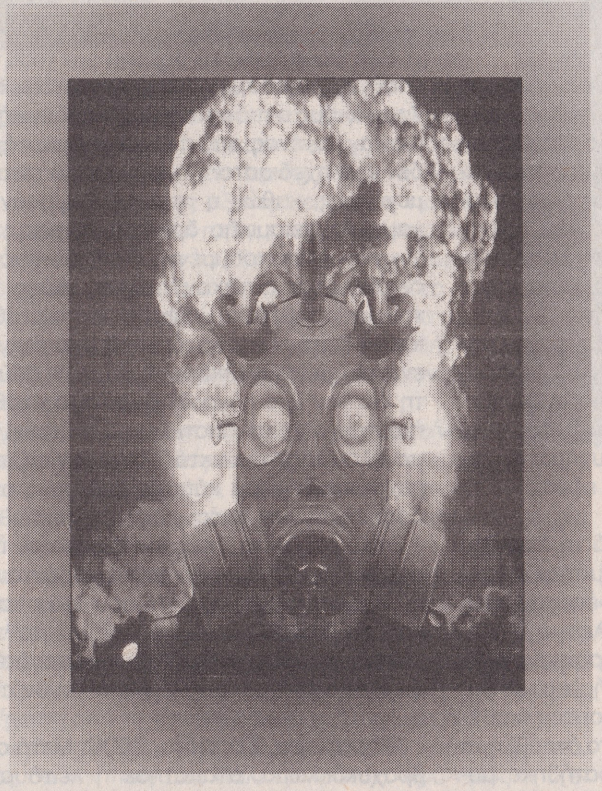
Αλλά, πέραν τούτου, από τη στιγμή που η πιθανότητα ατυχημάτων είναι υπαρκτή έστω και μικρή, η χρήση πυρηνικής ενέργειας καθίσταται απαγορευτική λόγω των επιπτώσεων βλαπτικότητας που δημιουρ-

σφαλείας, ήταν «σα να οδηγούσες ένα τρένο με την ανώτατη ταχύτητα χωρίς να έχεις φρένα».

Ντέβιντ Μπες, ΗΠΑ, 2002: Ανακαλύφθηκε ότι είχε διαβρωθεί το μεταλλικό περίβλημα του δοχείου πιέσεως του αντιδραστήρα, αν και υποτίθεται ότι ο πυρήνας ελεγχόταν τακτικά. Η διάβρωση είχε περάσει απαρατήρητη περίπου για μία δεκαετία! Οι υπεύθυνοι τεχνικοί καταδικάστηκαν για πλαστογράφηση αναφορών επιθεωρήσεων.

Συνεπώς, το ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας καταλαμβάνει χώρο σε δυο μεγάλα κεφάλαια ανάλυσης. Το ένα αφορά το **περιβάλλον** και το δεύτερο **το ζήτημα της υγείας.**

Σε μια διαρκώς αναπτυσσόμενη, οικονομικά και παραγωγικά Δύση, από άποψη χρήσης ενεργειακών πόρων, η ανάπτυξη

εκείνων των μέσων και των μεθόδων που εγγυώνται την συνέχιση του συγκεκριμένου μοντέλου ανάπτυξης και μεγέθυνσης γίνεται μονόδρομος. Δηλαδή, από τη στιγμή που το καπιταλιστικό σύστημα γιγαντώνεται και διεισδύει γεωγραφικά και πληθυσμιακά σε κράτη όπως Κίνα, Ινδία κ.ά., αυ-

ενεργοβόρες συνθήκες. Η Ιαπωνία είναι δεδομένο ότι με αποκλειστική χρήση «οικολογικών» μεθόδων ή αντίστοιχα ορυκτών πόρων, δεν θα μπορούσε να παρουσιάζεται ως τεχνολογικός γίγαντας με τα ταχύτερα τρένα στον κόσμο και λοιπές άλλες τεχνο-ιστορίες. Είναι σαν τη χρήση του κινητού τηλεφώνου, εάν επιθυμούμε η γεωγραφική καλυπτότητα εκπομπής του να είναι στο 100% του ελλαδικού χώρου, που σημαίνει κεραίες παντού, συνεπάγεται την σημαντική άνοδο ανάπτυξης όγκων και νεοπλασιών. Καθετί έχει και το τίμημα του.

Ερχόμαστε, τώρα, στη δεύτερη παράμετρο που αφορά την υγεία. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, συσσωρεύονται στον αέρα, στο έδαφος και στο νερό δηλητηριώδεις ραδιενεργές ουσίες που οφείλονται στις δοκιμές πυρηνικών όπλων και στα ατυχήματα που συνέβησαν στους πυρηνικούς σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας.

Όμως, υπήρξαν παράλληλα και σοβαρές μελέτες για τις συνέπειες της ακτινοβολίας στην ανθρώπινη υγεία, οι οποίες και αποσιωπήθηκαν, κυρίως από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ), τον σημαντικότερο θεσμό που αποτελεί διεθνές σημείο αναφοράς γι' αυτά τα ζητήματα. Τα πρακτικά των διασκέψεων του 1995 και 2001 που αφορούσαν τις επιπτώσεις από το Τσέρνομπιλ δεν έχουν δημοσιευθεί ακόμη.

Αλλά το κακό ξεκινά το 1959 όταν ο ΠΟΥ υπέγραψε συμφωνία με τον Διεθνή Οργανισμό για την Ατομική Ενέργεια (ΙΑΕΑ), που του απαγορεύει να «προχωρήσει σε ένα πρόγραμμα ή σε μια δραστηριότητα» στον τομέα των πυρηνικών χωρίς προηγουμένως να συμβουλευτεί τον ΙΑΕΑ. Σύμφωνα με το καταστατικό του, ο ΙΑΕΑ έχει ως αποστολή *«την επιτάχυνση και τη διεύρυνση της συμβολής της ατομικής ενέργειας στην ειρήνη, στην υγεία και στην ευημερία σε ολόκληρο τον κόσμο»*(!).

Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα λόμπι εταιρειών και κρατών, που συμμετέχουν στο σχεδιασμό και τις αποφάσεις που λαμβάνονται σε γεωστρατηγικό επίπεδο. Την ίδια στιγμή που κινητοποιούν όλα

Χάρτης κατανομής του ραδιενεργού καισίου-137 στην Ευρώπη μετά την έκρηξη στο Τσέρνομπιλ. Είναι εμφανές ότι το νέφος είχε φτάσει στη Μακεδονία και συγκεκριμένα στη Κοζάνη.

καρκίνου (οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για χιλιάδες θανάτους), την αύξηση της παιδικής και της βρεφικής θνησιμότητας, των αποβολών, των δυσπλασιών και των γενετικών ανωμαλιών. Ενώ εννέα εκατομμύρια άτομα ζουν σε περιοχές, όπου παρατηρείται ιδιαίτερα υψηλό επίπεδο ραδιενέργειας και ανήμποροι καταναλώνουν ραδιενεργά τρόφιμα.

Γι' αυτό το λόγο η Rosalie Bertell (βιοστατιστικός που έχει ασχοληθεί διεξοδικά με τις συνέπειες ραδιενέργειας και ακτινοβολίας) γράφει στη Women's Press, Τορόντο: ***Η «επιστήμη», η οποία υπήρξε η πηγή των πληροφοριών που διαθέτουμε, για τα πυρηνικά γενικότερα και για την καταστροφή του Τσέρνομπιλ ειδικότερα, είναι ταυτόχρονα «δικαστής και διάδικος» για οτιδήποτε αφορά τις υγειονομικές συνέπειες που προκαλούν οι ίδιες της οι δραστηριότητες. Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το σύνολο των πυρηνικών θεσμών –κυβερνητικών, στρατιωτικών, βιομηχανικών, επιστημονικών, ερευνητικών, ρυθμιστικών ή διακυβερνητικών, όπως η Euratom και οι υπηρεσίες του ΟΗΕ– θυμίζει μια «αιμομικτική οικογένεια, κλεισμένη στον εαυτό της».***

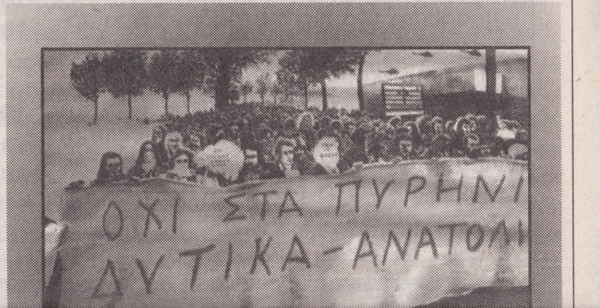
Εάν όπου Τσέρνομπιλ τοποθετήσουμε την λέξη Φουκουσίμα, περιγράφεται και σήμερα παρόμοια κατάσταση. Όπως επίσης και ότι οι παρακάτω δηλώσεις, του τότε διευθυντή πυρηνικής ασφάλειας του ΙΑΕΑ, Μόρις Ρόσεν, δεν απέχουν καθόλου από τις αντίστοιχες σημερινές: «Ακόμα κι αν κάθε χρόνο συνέβαινε ένα ατύχημα αυτού του τύπου, θα θεωρούσα την πυρηνική ενέργεια ενδιαφέρουσα μορφή ενέργειας» (Απρίλιος 1986). Και: *«Η χώρα μας διψά για ενέργεια, είναι απαραίτητη η περαιτέρω παραγωγή ηλεκτρισμού»* (Μάρτιος 2011 - Σ. Μπανερτζί, πρόεδρος Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας Ινδίας). Είναι σαφές ότι έχουμε να κάνουμε με αδίστακτους εντολοδόχους και προωθη-

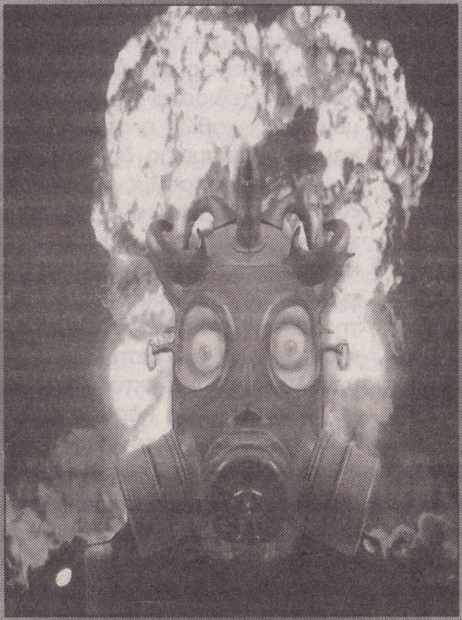
σεισμική θωράκιση αυξάνει το κόστος της κατασκευής» [οι υπογραμμίσεις δικές μας].

Είναι η εποχή που ο τότε υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς χαρακτήριζε την πυρηνική ενέργεια πράσινη και ένα μπαράζ δημοσιευμάτων λάμβανε χώρα στον τύπο. Η ελληνική κυβέρνηση δεσμευόταν να επενδύσει 20 δις ευρώ στο πλαίσιο της Ενεργειακής Κοινότητας των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και οι ΗΠΑ και Γαλλία ως επίσημοι ντίλερ κατέστρωναν τα σχέδια τους.

Σήμερα, μετά τη Φουκουσίμα, είναι οι ίδιοι ντίλερ που διαβεβαιώνουν ότι θα αναθεωρηθεί το πυρηνικό μέλλον. Ο Ομπάμα δηλώνει ότι: «η πυρηνική ενέργεια αποτελεί ένα τρόπο επίλυσης του προβλήματος της υπερθέρμανσης του πλανήτη, αφού δεν παράγει εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα». Πράγματι οι εκπομπές διοξειδίου από τους πυρηνικούς αντιδραστήρες είναι απειροελάχιστες, αλλά εκλύονται άλλες βλαβερές ουσίες, όπως αυτές που οφείλονται στην διαδικασία εξόρυξης ουρανίου, παραγωγής πυρηνικού καυσίμου και στο τεράστιο και ουσιαστικά άλυτο ζήτημα της διαχείρισης των πυρηνικών αποβλήτων *(βλ. αναλυτικά ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 81, Μάρτιος 2009).*

Αλλά, πέραν τούτου, από τη στιγμή που η πιθανότητα ατυχημάτων είναι υπαρκτή έστω και μικρή, η χρήση πυρηνικής ενέργειας καθίσταται απαγορευτική λόγω των επιπτώσεων βλαπτικότητας που δημιουργεί. Καταστρέφει όλη τη βιοποικιλότητα, αρρωσταίνοντας τα πάντα και σκορπώντας καρκίνο και διατάραξη της λειτουργίας του θυρεοειδή στους ανθρώπους. Δεν χρειαζόμαστε την πυρηνική ενέργεια γιατί δεν χρειαζόμαστε τον καταναλωτισμό, την αλόγιστη χρήση της τεχνολογίας και προπαντός τις υπάρχουσες ιεραρχικές δομές. Την έχουν ανάγκη αυτοί που επιθυμούν να συντηρούν και να ανασχεδιάζουν

εκείνων των μέσων και των μεθόδων που εγγυώνται την συνέχιση του συγκεκριμένου μοντέλου ανάπτυξης και μεγέθυνσης γίνεται μονόδρομος. Δηλαδή, από τη στιγμή που το καπιταλιστικό σύστημα γιγαντώνεται και διεισδύει γεωγραφικά και πληθυσμιακά σε κράτη όπως Κίνα, Ινδία κ.ά., αυ-

Όμως, υπήρξαν παράλληλα και σοβαρές μελέτες για τις συνέπειες της ακτινοβολίας στην ανθρώπινη υγεία, οι οποίες και αποσιωπήθηκαν, κυρίως από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ), τον σημαντικότερο θεσμό που αποτελεί διεθνές σημείο αναφοράς γι' αυτά τα ζητήματα. Τα πρακτικά των διασκέψεων του 1995 και 2001 που αφορούσαν τις επιπτώσεις από το Τσέρνομπιλ δεν έχουν δημοσιευθεί ακόμη.

Αλλά το κακό ξεκινά το 1959 όταν ο ΠΟΥ υπέγραψε συμφωνία με τον Διεθνή Οργανισμό για την Ατομική Ενέργεια (ΙΑΕΑ), που του απαγορεύει να «προχωρήσει σε ένα πρόγραμμα ή σε μια δραστηριότητα» στον τομέα των πυρηνικών χωρίς προηγουμένως να συμβουλευτεί τον ΙΑΕΑ. Σύμφωνα με το καταστατικό του, ο ΙΑΕΑ έχει ως αποστολή *«την επιτάχυνση και τη διεύρυνση της συμβολής της ατομικής ενέργειας στην ειρήνη, στην υγεία και στην ευημερία σε ολόκληρο τον κόσμο»*(!).

Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα λόμπι εταιρειών και κρατών, που συμμετέχουν στο σχεδιασμό και τις αποφάσεις που λαμβάνονται σε γεωστρατηγικό επίπεδο. Την ίδια στιγμή που κινητοποιούν όλα τα διεθνή μέσα ενημέρωσης για την ενδεχόμενη χρήση πυρηνικών σε Ιράν και Β. Κορέα, προβάλουν βέτο σε έρευνες του ΠΟΥ για τις επιπτώσεις της ραδιενέργειας στην υγεία και αδιαφορούν για τη πλημμελή χρήση των πρωτοκόλλων στους υπάρχοντες πυρηνικούς σταθμούς.

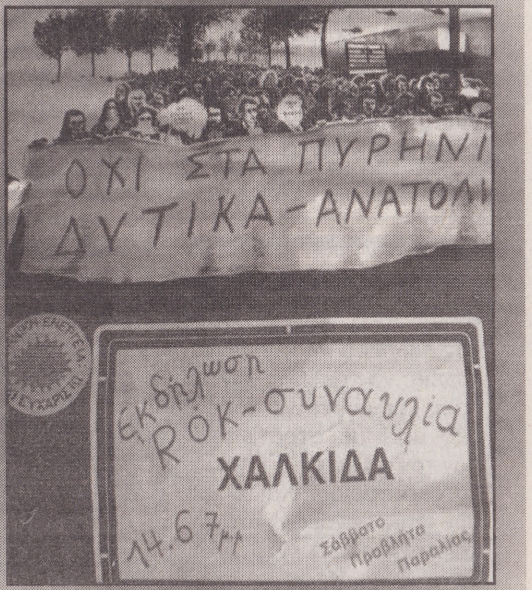
Επίσης, κατά τον ΙΑΕΑ, η θνησιμότητα και οι ασθένειες που προκάλεσε το ατύχημα του Τσέρνομπιλ είναι: 56 νεκροί και 4.000 καρκίνοι του θυρεοειδούς.

Η σκληρή πραγματικότητα, όμως, όπως αυτή αποτυπώνεται από αρκετές επιδημιολογικές μελέτες που έλαβαν χώρα σε Ουκρανία, Λευκορωσία και Ρωσία αναφέρει τη σημαντική αύξηση όλων των τύπων με τις συνέπειες ραδιενέργειας και ακτινοβολίας) γράφει στη Women's Press, Τορόντο: *Η «επιστήμη», η οποία υπήρξε η πηγή των πληροφοριών που διαθέτουμε, για τα πυρηνικά γενικότερα και για την καταστροφή του Τσέρνομπιλ ειδικότερα, είναι ταυτόχρονα «δικαστής και διάδικος» για οτιδήποτε αφορά τις υγειονομικές συνέπειες που προκαλούν οι ίδιες της οι δραστηριότητες. Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το σύνολο των πυρηνικών θεσμών –κυβερνητικών, στρατιωτικών, βιομηχανικών, επιστημονικών, ερευνητικών, ρυθμιστικών ή διακυβερνητικών, όπως η Euratom και οι υπηρεσίες του ΟΗΕ– θυμίζει μια «αιμομικτική οικογένεια, κλεισμένη στον εαυτό της».*

Εάν όπου Τσέρνομπιλ τοποθετήσουμε τη λέξη Φουκουσίμα, περιγράφεται και σήμερα παρόμοια κατάσταση. Όπως επίσης και ότι οι παρακάτω δηλώσεις, του τότε διευθυντή πυρηνικής ασφάλειας του ΙΑΕΑ, Μόρις Ρόσεν, δεν απέχουν καθόλου από τις αντίστοιχες σημερινές: «Ακόμα κι αν κάθε χρόνο συνέβαινε ένα ατύχημα αυτού του τύπου, θα θεωρούσα την πυρηνική ενέργεια ενδιαφέρουσα μορφή ενέργειας» (Απρίλιος 1986). Και: *«Η χώρα μας διψά για ενέργεια, είναι απαραίτητη η περαιτέρω παραγωγή ηλεκτρισμού»* (Μάρτιος 2011 - Σ. Μπανερτζί, πρόεδρος Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας Ινδίας). Είναι σαφές ότι έχουμε να κάνουμε με αδίστακτους εντολοδόχους και προωθητές κρατικών σχεδιασμών που χρησιμοποιούν την επιστημονική τους κατάρτιση για την επίτευξη πολιτικών αποφάσεων.

Στις 04/5/08, η Le monde diplomatique (ελληνική έκδοση) σημειώνε σε άρθρο της, με τίτλο Θαμμένα μυστικά στην υπόθεση Τσέρνομπιλ: *«Η παρεκτροπή των επιστημόνων και η στενή σχέση που έχει αναπτυχθεί ανάμεσα στη βιομηχανία και τους ακαδημαϊκούς θεσμούς θα έπρεπε να βρίσκονται στο επίκεντρο των ανησυχιών του ΠΟΥ».* Μια «προφητική» σημείωση, από τους πυρηνικούς αντιδραστήρες είναι απειροελάχιστες, αλλά εκλύονται άλλες βλαβερές ουσίες, όπως αυτές που οφείλονται στην διαδικασία εξόρυξης ουρανίου, παραγωγής πυρηνικού καυσίμου και στο τεράστιο και ουσιαστικά άλυτο ζήτημα της διαχείρισης των πυρηνικών αποβλήτων *(βλ. αναλυτικά ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 81, Μάρτιος 2009).*

Αλλά, πέραν τούτου, από τη στιγμή που η πιθανότητα ατυχημάτων είναι υπαρκτή έστω και μικρή, η χρήση πυρηνικής ενέργειας καθίσταται απαγορευτική λόγω των επιπτώσεων βλαπτικότητας που δημιουργεί. Καταστρέφει όλη τη βιοποικιλότητα, αρρωσταίνοντας τα πάντα και σκορπώντας καρκίνο και διατάραξη της λειτουργίας του θυρεοειδή στους ανθρώπους. Δεν χρειαζόμαστε την πυρηνική ενέργεια γιατί δεν χρειαζόμαστε τον καταναλωτισμό, την αλόγιστη χρήση της τεχνολογίας και προπαντός τις υπάρχουσες ιεραρχικές δομές. Την έχουν ανάγκη αυτοί που επιθυμούν να συντηρούν και να ανασχεδιάζουν

Αφίσα που κυκλοφόρησε με αφορμή το ατύχημα στο Τσέρνομπιλ(1986) και την διοργάνωση συναυλίας στη παραλία Χαλκίδας με τη συμμετοχή του Ν. Άσιμου

τις υπάρχουσες εξουσιαστικές σχέσεις.

Έτσι, η Κίνα, ως ένας σχετικά νέος δυνατός παίκτης του καπιταλιστικού συστήματος, παρουσιάζει τα περισσότερο μεγαλεπήβολα σχέδια πυρηνικής επέκτασης στον κόσμο, διαβεβαιώνοντας ότι η Φουκουσίμα δεν πρόκειται να αποτρέψει τη δική της πυρηνική προέλαση. Στους ήδη υπάρχοντες 11 αντιδραστήρες θα προστεθούν ακόμη δέκα την ερχόμενη δεκαετία, ενώ η κατανάλωση ηλεκτρικού ρεύματος εξακολουθεί να αυξάνεται με 12% ετησίως, μια τεράστια αύξηση για το μέγεθος της χώρας. Η Ινδία, από την άλλη, στοχεύει μέχρι το 2050 να καλύπτει το 25% των ηλεκτρικών αναγκών της, ενώ αρκετά κράτη σε Ασία και Ανατολική Ευρώπη εντάσσουν την πυρηνική ενέργεια στην ατζέντα τόσο της ενεργειακής όσο και της γεωστρατηγικής πολιτικής.

Στον **ελλαδικό χώρο**, έντονη κινητικότητα παρουσιάστηκε κατά τη δεκαετία του 1970, όταν και είχε επιλεγεί η περιοχή της **Καρύστου** για την κατασκευή πυρηνικού εργοστασίου. Το 1971, η χούντα υπέγραψε συμφωνία με τη Βρετανία για την κατασκευή ενός πυρηνικού σταθμού, προσφέροντας για αντάλλαγμα 40.000 τόνους καπνού! Η συγκεκριμένη κίνηση έπεσε στο κενό, αλλά, μερικά χρόνια αργότερα, η αμερικάνικη εταιρεία EBASCO πραγματοποιεί μελέτες, προκρίνει την περιοχή και την χαρακτηρίζει α-σεισμική.

Οι κάτοικοι παρατηρούσαν μερικές δεκάδες αλλοδαπούς να κάνουν μετρήσεις στην ύπαιθρο, τα κόμματα να το βουλώνουν ή μάλλον να ανησυχούν για το αν η τεχνογνωσία θα έρθει από τη Δύση ή από την κομμουνιστική Ανατολή και οι κάτοικοι με τη συνδρομή μιας μόνο οικολογικής οργάνωσης (Ενωση για την Ποιότητα Ζωής) αντιστέκονται σθεναρά στη κατασκευή. Πραγματοποιείται πορεία 8.000 ατόμων στη Χαλκίδα, ενώ τα μηχανήματα της εταιρείας φυλάσσονται έξω από το αστυνομικό τμήμα της Καρύστου.

Η εταιρεία έφυγε όταν κάτοικοι με μπιτόνια βενζίνης στα χέρια απείλησαν τα μέλη της εταιρείας πως αν δεν φύγουν εκείνη τη στιγμή θα κάψουν όλα τα μηχανήματα...Τον Απρίλιο του 1986 (26/04) η έκρηξη στον αντιδραστήρα 4 του Τσέρνομπιλ της Ουκρανίας και οι επιπτώσεις της θα ελεγχθούν από το κρατικό μονοπώλιο της ΕΡΤ. Ήταν παραμονές Πάσχα και οι κυβερνώντες ενδιαφέρονταν πρωτίστως για το πως θα διοχετευθούν τα αρνιά στην αγορά και όχι να αποκαλυφθεί ότι ραδιενεργό νέφος έχει κατέλθει στην περιοχή της Κεντρικής Μακεδονίας. Δεν είναι υπερβολή εάν ισχυριστούμε ότι η μόνη αντικειμενική πληροφόρηση που υπήρχε για το Τσέρνομπιλ κατά τις πρώτες δυο βδομάδες προέρχονταν από τον αναρχι-

ELF

Μια Δεκαετία μετά...

Μετά από μια δεκαετία από τότε που το ELF (Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Γης) πυρπόλησε το κτίριο Φυτοκομίας στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον βγήκαν στο «φως» της δημοσιότητας δικαστικά έγγραφα που δείχνουν ότι ομοσπονδιακοί πράκτορες συνεχίζουν τις έρευνες για να βρουν ποιοι συμμετείχαν ή βοήθησαν σ' εκείνον τον εμπρησμό.

Τρία χρόνια μετά, ένας πληροφοριοδότης του FBI δήλωσε στις αρχές ότι ένας μικτός πυρήνας των ELF-ALF με το ψευδώνυμο «Η Οικογένεια» ήταν πίσω από την επίθεση. Στους μήνες που ακολούθησαν, ο πληροφοριοδότης φέρεται ότι κατέγραψε διάφορες συζητήσεις με μέλη της «Οικογένειας» στις οποίες συζητιόταν ο εμπρησμός αυτός και άλλες ενέργειες.

Μια δίωξη που ακολούθησε το 2005 περιελάμβανε 13 ύποπτους για 11 εμπρησμούς, μεταξύ των οποίων εργαστήρια, χιονοδρομικό κέντρο, φάρμες, σφαγεία κ.ά, με ζημιές δεκάδων εκατομμυρίων δολαρίων. Κάποιοι υποστηρικτές του ELF ονόμασαν τη δίωξη αυτή «Green Scare» σε αντιδιαστολή με το αντι-κομμουνιστικό «Red Scare». Οι αρχές την ονόμασαν «Επιχείρηση Backfire».

Ο Solondz παραπέμφθηκε μαζί με την τότε φίλη του Briana Waters, απόφοιτο του Κολεγίου Evergreen State, που φέρεται να προμήθευσε το νοικιασμένο αυτοκίνητο που χρησιμοποιήθηκε στον εμπρησμό.

Η Waters αποφυλακίστηκε στις 14/10 μετά την ακύρωση της καταδίκης της.

Η Waters ήταν ανάμεσα στους 6 κατηγορούμενους που διώχθηκαν για τον εμπρησμό εκείνο. Οι δύο είδαν τις κατηγορίες να αποσύρονται. Ο Solondz και άλλοι 2 παραμένουν στη λίστα των πιο «επικίνδυνων» καταζητούμενων του FBI.

Σύμφωνα με το FBI, οι αρχές πιστεύουν ότι μια κατηγορούμενη, η Josephine Sunshine Overaker, ίσως έχει καταφύγει στον Καναδά. Ένας άλλος, ο Joseph Mahmoud Dibee, πιστεύεται ότι έχει φύγει στη Συρία.

Ο Solondz, που είναι επίσης ύποπτος για τον εμπρησμό στο Γραφείο Διαχείρισης Γης στο Susanville, California, ήταν στην Ευρώπη το 2005 όταν έγινε η δίωξη. Αν και θα επέστρεφε την επόμενη χρονιά, ταξίδεψε μέσω Ρωσίας και Μογγολίας και μπήκε στην Κίνα το Μάρτιο του 2006.

Ο Halla αναφέρει ότι η μητέρα του Solondz έπεσε σε μπλόκο της αστυνομίας στο συνοριακό πέρασμα Blaine το Φεβρουάριο του 2008 ενώ προσπαθούσε να επιστρέψει στις ΗΠΑ. Η έρευνα που έγινε στο αυτοκίνητό της αποκάλυψε διάφορα email από τον Solondz –που ήταν τότε, όπως και τώρα, φυγόδικος– μαζί με ονόματα και αριθμούς δικηγόρων άλλων κατηγορούμενων του ELF.

Μια χειρόγραφη σημείωση φαίνεται ότι ήταν ένα γράμμα που έγραψε στο γιο της, στο οποίο τον ενθάρρυνε να επικοινωνήσει με δικηγόρο και να επιστρέψει για ν' αντιμετωπίσει τη δίωξη, έτσι είπε ο πράκτορας του

στην ατζέντα τόσο της ενεργειακής όσο και της γεωστρατηγικής πολιτικής.

Στον **ελλαδικό χώρο**, έντονη κινητικότητα παρουσιάστηκε κατά τη δεκαετία του 1970, όταν και είχε επιλεγεί η περιοχή της **Καρύστου** για την κατασκευή πυρηνικού εργοστασίου. Το 1971, η χούντα υπέγραψε συμφωνία με τη Βρετανία για την κατασκευή ενός πυρηνικού σταθμού, προσφέροντας για αντάλλαγμα 40.000 τόνους καπνού! Η συγκεκριμένη κίνηση έπεσε στο κενό, αλλά, μερικά χρόνια αργότερα, η αμερικάνικη εταιρεία EBASCO πραγματοποιεί μελέτες, προκρίνει την περιοχή και την χαρακτηρίζει α-σεισμική.

Οι κάτοικοι παρατηρούσαν μερικές δεκάδες αλλοδαπούς να κάνουν μετρήσεις στην ύπαιθρο, τα κόμματα να το βουλώνουν ή μάλλον να ανησυχούν για το αν η τεχνογνωσία θα έρθει από τη Δύση ή από την κομμουνιστική Ανατολή και οι κάτοικοι με τη συνδρομή μιας μόνο οικολογικής οργάνωσης (Ένωση για την Ποιότητα Ζωής) αντιστέκονται σθεναρά στη κατασκευή. Πραγματοποιείται πορεία 8.000 ατόμων στη Χαλκίδα, ενώ τα μηχανήματα της εταιρείας φυλάσσονται έξω από το αστυνομικό τμήμα της Καρύστου.

Η εταιρεία έφυγε όταν κάτοικοι με μπιτόνια βενζίνης στα χέρια απείλησαν τα μέλη της εταιρείας πως αν δεν φύγουν εκείνη τη στιγμή θα κάψουν όλα τα μηχανήματα...Τον Απρίλιο του 1986 (26/04) η έκρηξη στον αντιδραστήρα 4 του Τσέρνομπιλ της Ουκρανίας και οι επιπτώσεις της θα ελεγχθούν από το κρατικό μονοπώλιο της ΕΡΤ. Ήταν παραμονές Πάσχα και οι κυβερνώντες ενδιαφέρονταν πρωτίστως για το πως θα διοχετευθούν τα αρνιά στην αγορά και όχι να αποκαλυφθεί ότι ραδιενεργό νέφος έχει κατέλθει στην περιοχή της Κεντρικής Μακεδονίας. Δεν είναι υπερβολή εάν ισχυριστούμε ότι η μόνη αντικειμενική πληροφόρηση που υπήρχε για το Τσέρνομπιλ κατά τις πρώτες δυο βδομάδες προέρχονταν από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό και οικολογικό χώρο. Τα μεγάλα κόμματα ενδιαφέρονταν για την αγορά και το ΚΚΕ να μην τρωθεί στους υπηκόους του, το γόητρο της τότε Σοβιετικής Ένωσης.

Επίσης, σε πορεία που είχε πραγματοποιηθεί στο κέντρο της Αθήνας από συντρόφους, η αστυνομία επιτίθεται με τα ΜΑΤ και καταφέρνει να τη σπάσει και να προβεί και σε συλλήψεις. Παράλληλα, ακόμη μια χώρα παραπληροφορούσε συνειδητά, για διαφορετικούς όμως λόγους. Η Γαλλία, όπου η ηλεκτρική ενέργεια προέρχεται σε ποσοστό 78% από πυρηνικά εργοστάσια, δεν ήθελε να δοθεί τροφή σε όσους αντιτίθενται στη χρήση πυρηνικής ενέργειας. Και παρ' ότι το νέφος είχε φθάσει στο γαλλικό εναέριο χώρο στις 29 Απριλίου, ο επικεφαλής της Κεντρικής Υπηρεσίας Προστασίας κατά των Ραδιενεργών Ακτινών, Πιέρ Πελερέν, καθησυχάζει στις 30/04/1986: *«Δεν διαπιστώθηκε καμία αύξηση της ραδιενέργειας στην ατμόσφαιρα»*.

Την Πρωτομαγιά του 1986 όλη η Γαλλία βρίσκεται υπό το ραδιενεργό νέφος, όλες οι πυρηνικές εγκατα-

ELF

Μια Δεκαετία μετά...

Μετά από μια δεκαετία από τότε που το ELF (Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Γης) πυρπόλησε το κτίριο Φυτοκομίας στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον βγήκαν στο «φως» της δημοσιότητας δικαστικά έγγραφα που δείχνουν ότι ομοσπονδιακοί πράκτορες συνεχίζουν τις έρευνες για να βρουν ποιοι συμμετείχαν ή βοήθησαν σ' εκείνον τον εμπρησμό.

Σε εντάλματα έρευνας που έχουν καταχωρηθεί στη δικογραφία του Περιφερειακού Δικαστηρίου στο Σηάτλ, φαίνεται ότι αξιωματικοί που ερευνούσαν τη φωτιά του 2001 στο Κέντρο Αστικής Φυτοκομίας στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον ψάχνουν στοιχεία που να συνδέουν τον έναν από τους τρεις φερόμενους ως δράστες με τον εμπρησμό. Και οι τρεις μέχρι τώρα δεν έχουν διωχθεί λόγω έλλειψης στοιχείων.

Το εν λόγω μέλος του ELF –ο 31χρονος Justin Franchi Solondz– έχει τώρα προβλήματα με τις αρχές αλλά όχι σε σχέση με τη φωτιά στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον. Καταδικασμένος για ναρκωτικά σε 3 χρόνια φυλάκισης –ενώ τον έψαχναν το 2009– κρατείται τώρα σε κινεζικές φυλακές. Μετά την έκτιση της ποινής του αναμένεται να εκδοθεί στις ΗΠΑ για να δικαστεί για τις κατηγορίες που αφορούν τη σχέση του με το ELF.

Σε μια ένορκη κατάθεση σε σχέση με ένταλμα έρευνας που αποκαλύφθηκε στις αρχές του περασμένου μήνα, ο Ειδικός Πράκτορας του FBI Ted Halla δηλώνει ότι κάποιες ηλεκτρονικές συσκευές που κατασχέθηκαν από

Scare». Οι αρχές την ονόμασαν «Επιχείρηση Backfire».

Ο Solondz παραπέμφθηκε μαζί με την τότε φίλη του Briana Waters, απόφοιτο του Κολεγίου Evergreen State, που φέρεται να προμήθευσε το νοικιασμένο αυτοκίνητο που χρησιμοποιήθηκε στον εμπρησμό.

Η Waters αποφυλακίστηκε στις 14/10 μετά την ακύρωση της καταδίκης της.

Η Waters ήταν ανάμεσα στους 6 κατηγορούμενους που διώχθηκαν για τον εμπρησμό εκείνο. Οι δύο είδαν τις κατηγορίες να αποσύρονται. Ο Solondz και άλλοι 2 παραμένουν στη λίστα των πιο «επικίνδυνων» καταζητούμενων του FBI.

Σύμφωνα με το FBI, οι αρχές πιστεύουν ότι μια κατηγορούμενη, η Josephine Sunshine Overaker, ίσως έχει καταφύγει στον Καναδά. Ένας άλλος, ο Joseph Mahmoud Dibee, πιστεύεται ότι έχει φύγει στη Συρία.

Ο Solondz, που είναι επίσης ύποπτος για τον εμπρησμό στο Γραφείο Διαχείρισης Γης στο Susanville, California, ήταν στην Ευρώπη το 2005 όταν έγινε η δίωξη. Αν και θα επέστρεφε την επόμενη χρονιά, ταξίδεψε μέσω Ρωσίας και Μογγολίας και μπήκε στην Κίνα το Μάρτιο του 2006.

Ο Halla αναφέρει ότι η μητέρα του Solondz έπεσε σε μπλόκο της αστυνομίας στο συνοριακό πέρασμα Blaine το Φεβρουάριο του 2008 ενώ προσπαθούσε να επιστρέψει στις ΗΠΑ. Η έρευνα που έγινε στο αυτοκίνητό της αποκάλυψε διάφορα email από τον Solondz –που ήταν τότε, όπως και τώρα, φυγόδικος– μαζί με ονόματα και αριθμούς δικηγόρων άλλων κατηγορούμενων του ELF.

Μια χειρόγραφη σημείωση φαίνεται ότι ήταν ένα γράμμα που έγραψε στο γιο της, στο οποίο τον ενθάρρυνε να επικοινωνήσει με δικηγόρο και να επιστρέψει για ν' αντιμετωπίσει τη δίωξη, έτσι είπε ο πράκτορας του FBI στο δικαστήριο. Ένα άλλο email φάνηκε να περιγράφει πώς θα μπορούσε να του μεταφέρει χρήματα η μητέρα του να χωρίς να εντοπισθούν.

Την επόμενη χρονιά, οι κινεζικές αρχές επικοινώνησαν με έναν νομικό ακόλουθο του FBI και του είπαν ότι ο Solondz είχε συλληφθεί στην επαρχία Yunnan για ναρκωτικά.

Ο Solondz έδωσε ψεύτικα στοιχεία κατά τη σύλληψή του και στη συνέχεια αρνήθηκε να δηλώσει το πραγματικό του όνομα. Ο Halla είπε ότι αμέσως αναγνώρισε τον Solondz από μια φωτογραφία που του έδωσε το κινεζικό Γραφείο Δημόσιας Ασφάλειας.

Ο Solondz επακόλουθα καταδικάστηκε για κατασκευή και κατοχή ναρκωτικών, σύμφωνα με τα στοιχεία του εντάλματος με το οποίο καταδικάστηκε. Οι αρχές επίσης κατάσχεσαν πολλούς σκληρούς δίσκους υπολογιστή.

Μετά από αίτημα του FBI, οι κινεζικές αρχές παρέδωσαν αντίγραφα 3 σκληρών δίσκων, μιας μνήμης flash και

Η εταιρεία έφυγε όταν κάτοικοι με μπιτόνια βενζίνης στα χέρια απείλησαν τα μέλη της εταιρείας πως αν δεν φύγουν εκείνη τη στιγμή θα κάψουν όλα τα μηχανήματα...Τον Απρίλιο του 1986 (26/04) η έκρηξη στον αντιδραστήρα 4 του Τσέρνομπιλ της Ουκρανίας και οι επιπτώσεις της θα ελεγχθούν από το κρατικό μονοπώλιο της ΕΡΤ. Ήταν παραμονές Πάσχα και οι κυβερνώντες ενδιαφέρονταν πρωτίστως για το πως θα διοχετευθούν τα αρνιά στην αγορά και όχι να αποκαλυφθεί ότι ραδιενεργό νέφος έχει κατέλθει στην περιοχή της Κεντρικής Μακεδονίας. Δεν είναι υπερβολή εάν ισχυριστούμε ότι η μόνη αντικειμενική πληροφόρηση που υπήρχε για το Τσέρνομπιλ κατά τις πρώτες δυο βδομάδες προέρχονταν από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό και οικολογικό χώρο. Τα μεγάλα κόμματα ενδιαφέρονταν για την αγορά και το ΚΚΕ να μην τρωθεί στους υπηκόους του, το γόητρο της τότε Σοβιετικής Ένωσης.

Επίσης, σε πορεία που είχε πραγματοποιηθεί στο κέντρο της Αθήνας από συντρόφους, η αστυνομία επιτίθεται με τα ΜΑΤ και καταφέρνει να τη σπάσει και να προβεί και σε συλλήψεις. Παράλληλα, ακόμη μια χώρα παραπληροφορούσε συνειδητά, για διαφορετικούς όμως λόγους. Η Γαλλία, όπου η ηλεκτρική ενέργεια προέρχεται σε ποσοστό 78% από πυρηνικά εργοστάσια, δεν ήθελε να δοθεί τροφή σε όσους αντιτίθενται στη χρήση πυρηνικής ενέργειας. Και παρ' ότι το νέφος είχε φθάσει στο γαλλικό εναέριο χώρο στις 29 Απριλίου, ο επικεφαλής της Κεντρικής Υπηρεσίας Προστασίας κατά των Ραδιενεργών Ακτινών, Πιέρ Πελερέν, καθησυχάζει στις 30/04/1986: *«Δεν διαπιστώθηκε καμία αύξηση της ραδιενέργειας στην ατμόσφαιρα»*.

Την Πρωτομαγιά του 1986 όλη η Γαλλία βρίσκεται υπό το ραδιενεργό νέφος, όλες οι πυρηνικές εγκαταστάσεις εντοπίζουν σημαντική ραδιενέργεια και ενημερώνουν σχετικά την υπηρεσία του καθηγητή Πελερέν. Στις 2 Μαΐου, ο τελευταίος, σε ανακοίνωσή του τονίζει ότι *«προληπτικοί έλεγχοι του ιωδίου δεν δικαιολογούνται ούτε είναι σκόπιμοι»*. Στις 6 Μαΐου το γαλλικό υπουργείο Γεωργίας εκδίδει ανακοίνωση, σύμφωνα με την οποία η γαλλική επικράτεια, λόγω της απόστασής της, δεν επηρεάζεται από τις συνέπειες του Τσερνομπίλ. Στις 10 Μαΐου ο Πελερέν παραδέχεται ότι τα επίπεδα ραδιενέργειας ήσαν προβληματικά από τις 30 Απριλίου...

Ποιος αλήθεια πιστεύει ότι και σήμερα δεν υπάρχουν οι αντίστοιχοι Πελερέν για να κάνουν την ίδια βρώμικη δουλειά;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ELF

Μια Δεκαετία μετά...

Μετά από μια δεκαετία από τότε που το ELF (Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Γης) πυρπόλησε το κτίριο Φυτοκομίας στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον βγήκαν στο «φως» της δημοσιότητας δικαστικά έγγραφα που δείχνουν ότι ομοσπονδιακοί πράκτορες συνεχίζουν τις έρευνες για να βρουν ποιοι συμμετείχαν ή βοήθησαν σ' εκείνον τον εμπρησμό.

Σε εντάλματα έρευνας που έχουν καταχωρηθεί στη δικογραφία του Περιφερειακού Δικαστηρίου στο Σηάτλ, φαίνεται ότι αξιωματικοί που ερευνούσαν τη φωτιά του 2001 στο Κέντρο Αστικής Φυτοκομίας στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον ψάχνουν στοιχεία που να συνδέουν τον έναν από τους τρεις φερόμενους ως δράστες με τον εμπρησμό. Και οι τρεις μέχρι τώρα δεν έχουν διωχθεί λόγω έλλειψης στοιχείων.

Το εν λόγω μέλος του ELF –ο 31χρονος Justin Franchi Solondz– έχει τώρα προβλήματα με τις αρχές αλλά όχι σε σχέση με τη φωτιά στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον. Καταδικασμένος για ναρκωτικά σε 3 χρόνια φυλάκισης –ενώ τον έψαχναν το 2009– κρατείται τώρα σε κινεζικές φυλακές. Μετά την έκτιση της ποινής του αναμένεται να εκδοθεί στις ΗΠΑ για να δικαστεί για τις κατηγορίες που αφορούν τη σχέση του με το ELF.

Σε μια ένορκη κατάθεση σε σχέση με ένταλμα έρευνας που αποκαλύφθηκε στις αρχές του περασμένου μήνα, ο Ειδικός Πράκτορας του FBI Ted Halla δηλώνει ότι κάποιες ηλεκτρονικές συσκευές που κατασχέθηκαν από τον Solondz στην Κίνα θα αποδείξουν πώς έλαβε βοήθεια από άλλους τα χρόνια που ήταν φυγάς. Ο Halla σημειώνει ότι στοιχεία μπορεί επίσης να βρεθούν για τις δραστηριότητες του ELF και του ALF.

Μέσα σ' αυτές τις δραστηριότητες είναι και ο εμπρησμός της 21/5/2001 στο Πανεπιστήμιο. Η φωτιά κατέστρεψε το κτίριο, προκαλώντας ζημιές πάνω από 6 εκατομμύρια δολάρια.

Οι εμπρηστές θεωρούσαν, λανθασμένα, ότι το κέντρο σχετίζεται με τη γενετική μηχανική. Στην ουσία ο καθηγητής που έγινε στόχος του ELF μελετούσε τη γρήγορη ανάπτυξη της λεύκας σαν εναλλακτικό μέσο για την παραγωγή ινών ξύλου. Το κέντρο προωθεί την έρευνα και διδασκαλία της βιολογίας στις αστικές περιοχές.

Ρωσίας και Μογγολίας και μπήκε στην Κίνα το Μάρτιο του 2006.

Ο Halla αναφέρει ότι η μητέρα του Solondz έπεσε σε μπλόκο της αστυνομίας στο συνοριακό πέρασμα Blaine το Φεβρουάριο του 2008 ενώ προσπαθούσε να επιστρέψει στις ΗΠΑ. Η έρευνα που έγινε στο αυτοκίνητό της αποκάλυψε διάφορα email από τον Solondz –που ήταν τότε, όπως και τώρα, φυγόδικος– μαζί με ονόματα και αριθμούς δικηγόρων άλλων κατηγορούμενων του ELF.

Μια χειρόγραφη σημείωση φαίνεται ότι ήταν ένα γράμμα που έγραψε στο γιο της, στο οποίο τον ενθάρρυνε να επικοινωνήσει με δικηγόρο και να επιστρέψει για ν' αντιμετωπίσει τη δίωξη, έτσι είπε ο πράκτορας του FBI στο δικαστήριο. Ένα άλλο email φάνηκε να περιγράφει πώς θα μπορούσε να του μεταφέρει χρήματα η μητέρα του χωρίς να εντοπισθούν.

Την επόμενη χρονιά, οι κινεζικές αρχές επικοινώνησαν με έναν νομικό ακόλουθο του FBI και του είπαν ότι ο Solondz είχε συλληφθεί στην επαρχία Yunnan για ναρκωτικά.

Ο Solondz έδωσε ψεύτικα στοιχεία κατά τη σύλληψή του και στη συνέχεια αρνήθηκε να δηλώσει το πραγματικό του όνομα. Ο Halla είπε ότι αμέσως αναγνώρισε τον Solondz από μια φωτογραφία που του έδωσε το κινεζικό Γραφείο Δημόσιας Ασφάλειας.

Ο Solondz επακόλουθα καταδικάστηκε για κατασκευή και κατοχή ναρκωτικών, σύμφωνα με τα στοιχεία του εντάλματος με το οποίο καταδικάστηκε. Οι αρχές επίσης κατάσχεσαν πολλούς σκληρούς δίσκους υπολογιστή.

Μετά από αίτημα του FBI, οι κινεζικές αρχές παρέδωσαν αντίγραφα 3 σκληρών δίσκων, μιας μνήμης flash και άλλων αντικειμένων που κατασχέθηκαν κατά τη σύλληψή του.

Ο Halla πιστεύει πως τα δεδομένα που υπάρχουν σ' αυτές τις συσκευές θα δείξουν ότι και άλλα άτομα βοηθούσαν τον Solondz κατά τη διάρκεια της φυγοδικίας του. Ο ειδικός πράκτορας υπονόησε, επίσης, ότι στοιχεία που βρέθηκαν στους σκληρούς δίσκους θα ρίξουν κι άλλο φως για την ανάμιξη του Solondz στους εμπρησμούς.

Τα έγγραφα δείχνουν ότι η αντιγραφή των σκληρών δίσκων έγινε πριν από 1-2 μήνες. Το τί έδειξε η έρευνα δεν έχει γίνει γνωστό.

Μετάφραση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Μια Ματιά στο Ελεύθερο Λογισμικό...

Η έννοια του ελεύθερου λογισμικού προκαλεί κάποιες συγχύσεις στους περισσότερους από εμάς. Το Ελεύθερο Λογισμικό (Free Software) είναι ζήτημα ελευθερίας και όχι τιμής. Για να γίνει πιο αντιληπτό ας σκεφτούμε το «ελεύθερο» όπως στην «ελευθερία του λόγου» και όχι σαν δωρεάν όπως «δωρεάν» μπύρα. Στην αγγλική γλώσσα, που οι λέξεις ελεύθερος και δωρεάν είναι ίδιες (free), η φράση «free speech not free beer» ξεκαθαρίζει αυτή τη σύγχυση αλλά και δηλώνει την ουσία της έννοιας του ελεύθερου λογισμικού.

Ειδικά το ελεύθερο λογισμικό δίνει στους χρήστες τέσσερις (4) ουσιώδεις ελευθερίες:

- την ελευθερία να εκτελείς («τρέχεις») ένα πρόγραμμα για οποιοδήποτε σκοπό (ελευθερία 0).
- την ελευθερία να μελετάς πως δουλεύει ένα πρόγραμμα και να το τροποποιείς έτσι ώστε να το προσαρμόζεις στις ανάγκες σου (ελευθερία 1). Η πρόσβαση στον πηγαίο κώδικα είναι απαραίτητη.
- την ελευθερία να διαμοιράζεις αντίγραφα του βοηθώντας έτσι το διπλανό σου (ελευθερία 2).
- την ελευθερία να διαμοιράζεις τις τροποποιημένες εκδόσεις του σε άλλους (ελευθερία 3). Κάνοντας αυτό δίνεις την δυνατότητα στην κοινότητα να ωφεληθεί από τις τροποποιήσεις σου. Η πρόσβαση στον πηγαίο κώδικα είναι –και πάλι– απαραίτητη.

Ο φορέας που ξεκίνησε την έννοια του ελεύθερου λογισμικού είναι το Free Software Foundation (FSF) (Ίδρυμα Ελεύθερου Λογισμικού) και ιδρύθηκε από τον Richard Stallman. Ο Stallman τη δεκαετία του '70 εργαζόταν στο εργαστήριο τεχνητής νοημοσύνης (Artificial Intelligence) του πανεπιστημίου της Μασαχουσέτης (MIT) όντας μέλος μιας κοινότητας που διαμοιραζόταν το λογισμικό ελεύθερα χωρίς περιορισμούς. Στις αρχές της δεκαετίας του '80, που υπήρξε εξέλιξη στις δυνατότητες των υπολογιστικών συστημάτων, πολλές εταιρίες στην Αμερική στην ουσία διεμβόλισαν αυτή την κοινότητα αφού προσέλαβαν τους περισσότερους από αυτούς και στη συνέχεια ενσωμάτωσαν το λειτουργικό σύστημα (είναι το λογισμικό του ηλεκτρονικού υπολογιστή που είναι υπεύθυνο για τη διαχείριση και τον συντονισμό των εργασιών, καθώς και την κατανομή των διαθέσιμων πόρων του) τους αλλά και τις εφαρμογές λογισμικού (applications) στα υπολογιστικά τους συστήματα.

Αποτέλεσμα ήταν το λογισμικό να περάσει πλέον σε μια ιδιόκτητη κατάσταση εμποδίζοντας έτσι τις τροποποιήσεις, αλλά και την ανάπτυξη νέων (για την εποχή) τεχνολογιών. Οι εταιρίες, πλέον, είχαν πλήρη δικαιώματα πάνω στο λογισμικό τους και επομένως και πάνω στους χρήστες. Την εποχή εκείνη οι υπολογιστές δεν ήταν διαδεδομένοι στο βαθμό που είναι σήμερα και κάτι τέτοιο ήταν σημαντικό αφού επιβλήθηκαν πάνω σε μια πολύ περιορισμένη κοινότητα που ως επί το πλείστον παρήγαγε λογισμικό.

Η ιδέα του ιδιόκτητου λογισμικού (proprietary software) είναι αντικοινωνική, ανήθικη και πολύ απλά λάθος. Σε όσους αυτό προσανατολίσουν αφού στην ουσία πίσω από αυτές τις φράσεις κρύβονται πολλά που δε λέγονται.

Το «φυσικό δικαίωμα» (natural right) πάνω στο λογισμικό που ευαγγελίζονται, είναι τελείως διαφορετικό από τα πνευματικά δικαιώματα (copyright). Η έννοια αλλά και η ουσία των φυσικών δικαιωμάτων είναι τελείως αντίθετη, με τα νομικά δικαιώματα που στηρίζονται πάνω σε εφαρμοσμένους από τις κυβερνήσεις νόμους που εμποδίζουν τους χρήστες να μοιράζονται και να αντιγράφουν το λογισμικό, δημιουργώντας έτσι μονοπωλιακές καταστάσεις στη χρήση του.

Επίσης, ο έλεγχος του τί μπορεί να κάνει ένα πρόγραμμα, βρίσκεται καθαρά στο τί επιλέγει μια εταιρεία να προσφέρει. Είναι σαν να λέμε ότι αγοράζουμε ένα αυτοκίνητο, αλλά η αυτοκινητοβιομηχανία που το παρήγαγε δε βάζει φώτα, έτσι ώστε να υποχρεώνει τους οδηγούς να οδηγούν μόνο την ημέρα... Από την άλλη, οι εταιρείες ισχυρίστηκαν ότι δεν θα μπορούσε να παραχθεί χρήσιμο λογισμικό χωρίς αυτές. Αυτός είναι ένας μύθος που βέβαια καταρρίφθηκε από την παραγωγή ελεύθερου λογισμικού σε όλους τους τομείς χρησιμότητας (κειμενογράφοι, φυλλομετρητές, ε-

δικα. Ο πηγαίος κώδικας (source code) είναι εντολές ή δηλώσεις σε κάποια, ευανάγνωστη από τον άνθρωπο, γλώσσα προγραμματισμού και χρειάζονται για να μετατραπεί το πρόγραμμα από αναγνώσιμη μορφή σε μια ή περισσότερες γλώσσες προγραμματισμού σε εκτελέσιμη μορφή, τη μορφή δηλαδή που κάνει τον υπολογιστή να εκτελεί το πρόγραμμα. Ο ανοιχτός κώδικας (open source) είναι απαραίτητος για την μελέτη και τροποποίηση του προγράμματος έτσι ώστε να προσαρμοστεί στις ανάγκες του χρήστη.

Ο ανοικτός κώδικας στο λογισμικό δεν σημαίνει ότι απαραίτητα το λογισμικό είναι και ελεύθερο. Το λογισμικό ανοικτού κώδικα σε περίπτωση που δεν έχει άδεια χρήσης GPL, να είναι δηλαδή ελεύθερο λογισμικό, συνοδεύεται από άλλη άδεια χρήσης που ενδεχομένως να μην προάγει τις τέσσερις ελευθερίες του ελεύθερου λογισμικού. **Έτσι κι αλλιώς η έννοια «ανοικτός» δεν είναι ταυτόσημη του «ελεύθερος».**

Το ελεύθερο λογισμικό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι είναι και μη-εμπορικό. Μπορεί να είναι διαθέσιμο για εμπορική χρήση, εμπορική ανάπτυξη και εμπορική διανομή. Η εμπορική ανάπτυξη του ελεύθερου λογισμικού δεν είναι πια κάτι ασυνήθιστο, και το εμπορικό ελεύθερο λογισμικό είναι σημαντικό, γιατί δίνεται η δυνατότητα περισσότεροι να χρησιμοποιούν τη GPL ή μια copyleft άδεια, πόσο μάλλον εταιρείες που μεταβάλλουν την πολιτική τους πάνω στην παραγωγή και την ανάπτυξη του λογισμικού. Μπορεί κάποιος να έχει πληρώσει για να προμηθευτεί αντίγραφο ελεύθερου λογισμικού ή να το προμηθευτεί χωρίς χρέωση, αλλά άσχετα με τον τρόπο που το έχει αποκτήσει μπορεί πάντα ελεύθερα να το τροποποιήσει ή να το αντιγράψει, ακόμα και να διαθέσει αντίγραφα έναντι αντιτίμου. Το αντίτιμο σε αυτή την περίπτωση μπορεί είναι μια καλή ευκαιρία για τη συλλογή χρημάτων που ενδεχομένως μπο-

θερος και δωρεάν είναι ίδιες (free), η φράση «free speech not free beer» ξεκαθαρίζει αυτή τη σύγχυση αλλά και δηλώνει την ουσία της έννοιας του ελεύθερου λογισμικού.

Ειδικά το ελεύθερο λογισμικό δίνει στους χρήστες τέσσερις (4) ουσιώδεις ελευθερίες:

- την ελευθερία να εκτελείς («τρέχεις») ένα πρόγραμμα για οποιοδήποτε σκοπό (ελευθερία 0).
- την ελευθερία να μελετάς πως δουλεύει ένα πρόγραμμα και να το τροποποιείς έτσι ώστε να το προσαρμόζεις στις ανάγκες σου (ελευθερία 1). Η πρόσβαση στον πηγαίο κώδικα είναι απαραίτητη.
- την ελευθερία να διαμοιράζεις αντίγραφα του βοηθώντας έτσι το διπλανό σου (ελευθερία 2).
- την ελευθερία να διαμοιράζεις τις τροποποιημένες εκδόσεις του σε άλλους (ελευθερία 3). Κάνοντας αυτό δίνεις την δυνατότητα στην κοινότητα να ωφεληθεί από τις τροποποιήσεις σου. Η πρόσβαση στον πηγαίο κώδικα είναι –και πάλι– απαραίτητη.

Ο φορέας που ξεκίνησε την έννοια του ελεύθερου λογισμικού είναι το Free Software Foundation (FSF) (Ίδρυμα Ελεύθερου Λογισμικού) και ιδρύθηκε από τον Richard Stallman. Ο Stallman τη δεκαετία του '70 εργαζόταν στο εργαστήριο τεχνητής νοημοσύνης (Artificial Intelligence) του πανεπιστημίου της Μασαχουσέτης (MIT) όντας μέλος μιας κοινότητας που διαμοιραζόταν το λογισμικό ελεύθερα χωρίς περιορισμούς. Στις αρχές της δεκαετίας του '80,

που υπήρξε εξέλιξη στις δυνατότητες των υπολογιστικών συστημάτων, πολλές εταιρίες στην Αμερική στην ουσία διεμβόλισαν αυτή την κοινότητα αφού προσέλαβαν τους περισσότερους από αυτούς και στη συνέχεια ενσωμάτωσαν το λειτουργικό σύστημα (είναι το λογισμικό του ηλεκτρονικού υπολογιστή που είναι υπεύθυνο για τη διαχείριση και τον συντονισμό των εργασιών, καθώς και την κατανομή των διαθέσιμων πόρων του) τους αλλά και τις εφαρμογές λογισμικού (applications) στα υπολογιστικά τους συστήματα.

Αποτέλεσμα ήταν το λογισμικό να περάσει πλέον σε μια ιδιόκτητη κατάσταση εμποδίζοντας έτσι τις τροποποιήσεις, αλλά και την ανάπτυξη νέων (για την εποχή) τεχνολογιών. Οι εταιρίες, πλέον, είχαν πλήρη δικαιώματα πάνω στο λογισμικό τους και επομένως και πάνω στους χρήστες. Την εποχή εκείνη οι υπολογιστές δεν ήταν διαδεδομένοι στο βαθμό που είναι σήμερα και κάτι τέτοιο ήταν σημαντικό αφού επιβλήθηκαν πάνω σε μια πολύ περιορισμένη κοινότητα που ως επί το πλείστον παρήγαγε λογισμικό.

Η ιδέα του ιδιόκτητου λογισμικού (proprietary software) είναι αντικοινωνική, ανήθικη και πολύ απλά λάθος. Σε όσους αυτό φαίνεται περίεργο μπορούν να έχουν στο νου τους ότι η χρήση των υπολογιστών τους (και σήμερα όχι μόνο τότε) θα γίνεται πάντα με τους κανόνες που οι εταιρείες λογισμικού τους επιβάλουν. Ακόμα χειρότερη είναι και η προσπάθεια των εταιρειών λογισμικού να πείσουν τους χρήστες, την κοινωνία γενικά, ότι αυτός είναι και ο μόνος τρόπος να αντιμετωπίζουν το λογισμικό (δηλαδή με περιορισμούς βάσει πατεντών, ανικανότητα τροποποιήσεων και φυσικά καταβολής αντιτίμου).

Οι εταιρίες λογισμικού άρχισαν να μιλούν για «επιβολή των δικαιωμάτων τους» πάνω στο λογισμικό και για πάταξη της «πειρατείας» προσπαθώντας έτσι να αποπροσανατολίσουν αφού στην ουσία πίσω από αυτές τις φράσεις κρύβονται πολλά που δε λέγονται.

Το «φυσικό δικαίωμα» (natural right) πάνω στο λογισμικό που ευαγγελίζονται, είναι τελείως διαφορετικό από τα πνευματικά δικαιώματα (copyright). Η έννοια αλλά και η ουσία των φυσικών δικαιωμάτων είναι τελείως αντίθετη, με τα νομικά δικαιώματα που στηρίζονται πάνω σε εφαρμοσμένους από τις κυβερνήσεις νόμους που εμποδίζουν τους χρήστες να μοιράζονται και να αντιγράφουν το λογισμικό, δημιουργώντας έτσι μονοπωλιακές καταστάσεις στη χρήση του.

Επίσης, ο έλεγχος του τί μπορεί να κάνει ένα πρόγραμμα, βρίσκεται καθαρά στο τί επιλέγει μια εταιρεία να προσφέρει. Είναι σαν να λέμε ότι αγοράζουμε ένα αυτοκίνητο, αλλά η αυτοκινητοβιομηχανία που το παρήγαγε δε βάζει φώτα, έτσι ώστε να υποχρεώνει τους οδηγούς να οδηγούν μόνο την ημέρα... Από την άλλη, οι εταιρείες ισχυρίστηκαν ότι δεν θα μπορούσε να παραχθεί χρήσιμο λογισμικό χωρίς αυτές. Αυτός είναι ένας μύθος που βέβαια καταρρίφθηκε από την παραγωγή ελεύθερου λογισμικού σε όλους τους τομείς χρησιμότητας (κειμενογράφοι, φυλλομετρητές, εφαρμογές επεξεργασίας εικόνας/ήχου, βάσεις δεδομένων, εξυπηρετητές ιστού (web servers) κ.ά.) με μεγάλη επιτυχία αλλά το κυριότερο στο λογισμικό, αξιοπιστία.

Οι χρήστες ηλεκτρονικών υπολογιστών πρέπει να είναι ελεύθεροι να τροποποιούν το λογισμικό έτσι ώστε να καλύπτουν τις ανάγκες τους και ελεύθεροι να το διαμοιράζουν, επειδή το να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας είναι μία από τις βάσεις της ανθρώπινης συναναστροφής και συνύπαρξης.

Με λίγη από την διορατικότητα που αναφέρεται παραπάνω, για το πού και πώς θέλουν οι μεγάλες εταιρείες λογισμικού να μας «πάνε», αλλά και να μας κάνουν να σκεφτόμαστε, ανακοινώθηκε το 1983 το έργο (project) GNU, ένα πλήρες ελεύθερο λειτουργικό σύστημα, ακρωνύμιο για το «Gnu's Not Unix», ελεύθερο εναλλακτικό του λειτουργικού συστήματος Unix που ή-

κώδικας (open source) είναι απαραίτητος για την μελέτη και τροποποίηση του προγράμματος έτσι ώστε να προσαρμοστεί στις ανάγκες του χρήστη.

Ο ανοικτός κώδικας στο λογισμικό δεν σημαίνει ότι απαραίτητα το λογισμικό είναι και ελεύθερο. Το λογισμικό ανοικτού κώδικα σε περίπτωση που δεν έχει άδεια χρήσης GPL, να είναι δηλαδή ελεύθερο λογισμικό, συνοδεύεται από άλλη άδεια χρήσης που ενδεχομένως να μην προάγει τις τέσσερις ελευθερίες του ελεύθερου λογισμικού. **Έτσι κι αλλιώς η έννοια «ανοικτός» δεν είναι ταυτόσημη του «ελεύθερος».**

Το ελεύθερο λογισμικό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι είναι και μη-εμπορικό. Μπορεί να είναι διαθέσιμο για εμπορική χρήση, εμπορική ανάπτυξη και εμπορική διανομή. Η εμπορική ανάπτυξη του ελεύθερου λογισμικού δεν είναι πια κάτι ασυνήθιστο, και το εμπορικό ελεύθερο λογισμικό είναι σημαντικό, γιατί δίνεται η δυνατότητα περισσότεροι να χρησιμοποιούν τη GPL ή μια copyleft άδεια, πόσο μάλλον εταιρείες που μεταβάλλουν την πολιτική τους πάνω στην παραγωγή και την ανάπτυξη του λογισμικού. Μπορεί κάποιος να έχει πληρώσει για να προμηθευτεί αντίγραφο ελεύθερου λογισμικού ή να το προμηθευτεί χωρίς χρέωση, αλλά άσχετα με τον τρόπο που το έχει αποκτήσει μπορεί πάντα ελεύθερα να το τροποποιήσει ή να το αντιγράψει, ακόμα και να διαθέσει αντίγραφα έναντι αντιτίμου. Το αντίτιμο σε αυτή την περίπτωση μπορεί είναι μια καλή ευκαιρία για τη συλλογή χρημάτων που ενδεχομένως μπορούν **να βοηθήσουν στην ανάπτυξη νέου ελεύθερου λογισμικού.**

Στον κόσμο που ζούμε η έννοια του ελεύθερου λογισμικού φαντάζει σε κάποιους αφέλεια και σε κάποιους προκαλεί καχυποψία. Έχοντας καλλιεργηθεί κάποιοι από την επιθυμία –και ίσως από την αγωνία– για μια ελεύθερη κοινοτική ζωή, –όπου οι ανθρώπινες σχέσεις δεν θα είναι δούναι και λαβείν, αλλά θα γίνουν εφαλτήριο για την επιστροφή στη συνεργασία–, δεν διακρίνουν πάντα τις λεπτομέρειες και τις απαιτήσεις, που μπορούν να αλλάξουν τον τρόπο αντίληψης του περιβάλλοντος μας.

Το ελεύθερο λογισμικό δεν ήρθε για να έχουμε «τσάμπα» εφαρμογές, αλλά για να επανεκτιμήσουμε κάποιες αξίες. Το λογισμικό είναι προσωπική εργασία και το ελεύθερο λογισμικό μια συνεργασία. Υπάρχουν πολλοί που διακρίνονται από απληστία και θέλουν ο,τιδήποτε ζωντανό και δυ-

από τις τροποποιήσεις σου. Η πρόσβαση στον πηγαίο κώδικα είναι –και πάλι– απαραίτητη.

Ο φορέας που ξεκίνησε την έννοια του ελεύθερου λογισμικού είναι το Free Software Foundation (FSF) (Ίδρυμα Ελεύθερου Λογισμικού) και ιδρύθηκε από τον Richard Stallman. Ο Stallman τη δεκαετία του '70 εργαζόταν στο εργαστήριο τεχνητής νοημοσύνης (Artificial Intelligence) του πανεπιστημίου της Μασαχουσέτης (MIT) όντας μέλος μιας κοινότητας που διαμοιραζόταν το λογισμικό ελεύθερα χωρίς περιορισμούς. Στις αρχές της δεκαετίας του '80, μποδίζοντας έτσι τις τροποποιήσεις, αλλά και την ανάπτυξη νέων (για την εποχή) τεχνολογιών. Οι εταιρίες, πλέον, είχαν πλήρη δικαιώματα πάνω στο λογισμικό τους και επομένως και πάνω στους χρήστες. Την εποχή εκείνη οι υπολογιστές δεν ήταν διαδεδομένοι στο βαθμό που είναι σήμερα και κάτι τέτοιο ήταν σημαντικό αφού επιβλήθηκαν πάνω σε μια πολύ περιορισμένη κοινότητα που ως επί το πλείστον παρήγαγε λογισμικό.

Η ιδέα του ιδιόκτητου λογισμικού (proprietary software) είναι αντικοινωνική, ανήθικη και πολύ απλά λάθος. Σε όσους αυτό φαίνεται περίεργο μπορούν να έχουν στο νου τους ότι η χρήση των υπολογιστών τους (και σήμερα όχι μόνο τότε) θα γίνεται πάντα με τους κανόνες που οι εταιρείες λογισμικού τους επιβάλουν. Ακόμα χειρότερη είναι και η προσπάθεια των εταιρειών λογισμικού να πείσουν τους χρήστες, την κοινωνία γενικά, ότι αυτός είναι και ο μόνος τρόπος να αντιμετωπίζουν το λογισμικό (δηλαδή με περιορισμούς βάσει πατεντών, ανικανότητα τροποποιήσεων και φυσικά καταβολής αντιτίμου).

Οι εταιρίες λογισμικού άρχισαν να μιλούν για «επιβολή των δικαιωμάτων τους» πάνω στο λογισμικό και για πάταξη της «πειρατείας» προσπαθώντας έτσι να απο-

Επίσης, ο έλεγχος του τί μπορεί να κάνει ένα πρόγραμμα, βρίσκεται καθαρά στο τί επιλέγει μια εταιρεία να προσφέρει. Είναι σαν να λέμε ότι αγοράζουμε ένα αυτοκίνητο, αλλά η αυτοκινητοβιομηχανία που το παρήγαγε δε βάζει φώτα, έτσι ώστε να υποχρεώνει τους οδηγούς να οδηγούν μόνο την ημέρα... Από την άλλη, οι εταιρείες ισχυρίστηκαν ότι δεν θα μπορούσε να παραχθεί χρήσιμο λογισμικό χωρίς αυτές. Αυτός είναι ένας μύθος που βέβαια καταρρίφθηκε από την παραγωγή ελεύθερου λογισμικού σε όλους τους τομείς χρησιμότητας (κειμενογράφοι, φυλλομετρητές, εφαρμογές επεξεργασίας εικόνας/ήχου, βάσεις δεδομένων, εξυπηρετητές ιστού (web servers) κ.ά.) με μεγάλη επιτυχία αλλά το κυριότερο στο λογισμικό, αξιοπιστία.

Οι χρήστες ηλεκτρονικών υπολογιστών πρέπει να είναι ελεύθεροι να τροποποιούν το λογισμικό έτσι ώστε να καλύπτουν τις ανάγκες τους και ελεύθεροι να το διαμοιράζουν, επειδή το να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας είναι μία από τις βάσεις της ανθρώπινης συναναστροφής και συνύπαρξης.

Με λίγη από την διορατικότητα που αναφέρεται παραπάνω, για το πού και πώς θέλουν οι μεγάλες εταιρείες λογισμικού να μας «πάνε», αλλά και να μας κάνουν να σκεφτόμαστε, ανακοινώθηκε το 1983 το έργο (project) GNU, ένα πλήρες ελεύθερο λειτουργικό σύστημα, ακρωνύμιο για το «Gnu's Not Unix», ελεύθερο εναλλακτικό του λειτουργικού συστήματος Unix που ήδη είχε περάσει στη φάση του μη ελεύθερου λογισμικού. Για να διασφαλιστούν οι τέσσερις παραπάνω αναφερθείσες ελευθερίες στο λογισμικό, συντάχθηκε η άδεια χρήσης GNU General Public Licence (GPL). Η άδεια GPL εισήγαγε ένα νέο τύπο αδειών χρήσης, τις copyleft, σε αντιδιαστολή με την εμπορική copyright, που επιτρέπει την χρήση, τροποποίηση και διανομή ενός πνευματικού έργου, με τον περιορισμό ότι κάθε αντίγραφο ή παράγωγο έργο θα διανέμεται με την ίδια άδεια χρήσης, παραχωρώντας τις ίδιες ελευθερίες.

Αναφέρθηκε παραπάνω σαν συστατικό των ελευθεριών του ελεύθερου λογισμικού η αναγκαιότητα ύπαρξης του πηγαίου κώ-

περισσότεροι να χρησιμοποιούν τη GPL ή μια copyleft άδεια, πόσο μάλλον εταιρείες που μεταβάλλουν την πολιτική τους πάνω στην παραγωγή και την ανάπτυξη του λογισμικού. Μπορεί κάποιος να έχει πληρώσει για να προμηθευτεί αντίγραφο ελεύθερου λογισμικού ή να το προμηθευτεί χωρίς χρέωση, αλλά άσχετα με τον τρόπο που το έχει αποκτήσει μπορεί πάντα ελεύθερα να το τροποποιήσει ή να το αντιγράψει, ακόμα και να διαθέσει αντίγραφα έναντι αντιτίμου. Το αντίτιμο σε αυτή την περίπτωση μπορεί είναι μια καλή ευκαιρία για τη συλλογή χρημάτων που ενδεχομένως μπορούν **να βοηθήσουν στην ανάπτυξη νέου ελεύθερου λογισμικού.**

Στον κόσμο που ζούμε η έννοια του ελεύθερου λογισμικού φαντάζει σε κάποιους αφέλεια και σε κάποιους προκαλεί καχυποψία. Έχοντας καταληφθεί κάποιοι από την επιθυμία –και ίσως από την αγωνία– για μια ελεύθερη κοινοτική ζωή, –όπου οι ανθρώπινες σχέσεις δεν θα είναι δούναι και λαβείν, αλλά θα γίνουν εφαλτήριο για την επιστροφή στη συνεργασία–, δεν διακρίνουν πάντα τις λεπτομέρειες και τις απαιτήσεις, που μπορούν να αλλάξουν τον τρόπο αντίληψης του περιβάλλοντος μας.

Το ελεύθερο λογισμικό δεν ήρθε για να έχουμε «τσάμπα» εφαρμογές, αλλά για να επανεκτιμήσουμε κάποιες αξίες. Το λογισμικό είναι προσωπική εργασία και το ελεύθερο λογισμικό μια συνεργασία. Υπάρχουν πολλοί που διακρίνονται από απληστία και θέλουν ο,τιδήποτε ζωντανό και δυναμικό να το εκμεταλλευτούν προς ίδιον όφελος, αυτό όμως δε σημαίνει ότι το όλο εγχείρημα δεν έχει χαρακτηριστικά ανθρώπινης συνεργασίας και ανιδιοτελούς προσφοράς.

Εννοείται, ότι το γεγονός πως οι πολυεθνικές αναζητούν πόρους για την άπληστη ύπαρξή τους, την αύξηση της εξουσίας τους και την οικονομική τους ανάπτυξη, πρέπει σε κάθε περίπτωση να μας βρίσκει αντιμέτωπους.

Π.

Πηγές:
www.fsf.org
www.gnu.org

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο
της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

***

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 104
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Ώδινεν όρος και έτεκεν μυν ή Πολύς ντόρος για το τίποτα

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ, ΟΙ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΚΑΙ Η ΤΕΛΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Κάθε σοβαρός διαμεσολαβητής προετοιμάζει την «ευτυχή» έκβαση μιας διαπραγμάτευσης συνομιλώντας αρχικά ξεχωριστά με τα εμπλεκόμενα μέρη, έχοντας ως αποστολή του την επίτευξη ενός συμβιβασμού, που θα φέρει την τελική «συμφωνία». Με άλλα λόγια, σ' όλο το διάστημα που προηγείται της τελικής, άμεσης συνήθως, επαφής ο διαμεσολαβητής ή οι διαμεσολαβητές έχουν το προνόμιο να ελέγχουν την «επικοινωνία» ανάμεσα στους εμπλεκόμενους και μόνο όταν «εξαντληθεί» αυτό το διάστημα και έχουν «ωριμάσει» οι συνθήκες έρχεται η ώρα να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι για να κλείσουν ή να προχωρήσουν μια διαπραγμάτευση.

Πολλές φορές οι διαμεσολαβητές δεν είναι κάποιοι «αξιοσέβαστοι» ή θεωρούμενοι αμερόληπτοι τρίτοι, αλλά κάποιοι που αναλαμβάνουν αυτόν τον ρόλο παρ' ότι παίρνουν ανοικτά το μέρος μιας πλευράς, αντισταθμίζοντας, εννοείται, έτσι την καταφανή διαφορά ισχύος ανάμεσα στα συγκρουόμενα συμφέροντα. Ο τόπος, μάλιστα, που επισημοποιείται η «συμφωνία» επιλέγεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να προσφέρει στον πιο αδύναμο την αίσθηση, όχι ενός ουδέτερου εδάφους, αλλά μιας οικείας περιοχής.

Έτσι, οι αναγκαίες ψευδαισθήσεις μεγαλώνουν τόσο για τον ασθενέστερο όσο και την λεγόμενη κοινή γνώμη, ενώ στην πραγματικότητα το σκηνικό κρύβει τον επικείμενο συμβιβασμό ή, ακόμα χειρότερα, την ολοκληρωτική παράδοση. **Μια παράδοση που ορισμένες φορές δεν επιδεικνύεται, αφού εκείνος που επικράτησε έχει τους λόγους του να μην πανηγυρίσει, ή τουλάχιστον όχι πέραν του δέοντος, έχει τους λόγους του να μην εκθέσει το έργο των μεσολαβητών που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην «ευτυχή» έκβαση μιας υπόθεσης.**

Κάθε σοβαρός διαμεσολαβητής γνωρίζει την δύναμη και την αξία μιας έγκαιρης άσκησης πίεσης προς τα μέρη που

Τα κόμματα διαθέτουν ή ανανεώνουν μια εκλογική πελατεία, υπόσχονται στις διάφορες κοινωνικές ομάδες πίεσης την «ευτυχή» διαχείριση των αιτημάτων τους, την απόδοση προνομίων ή την απλή διατήρηση των κεκτημένων τους. Με άλλα λόγια, κάθε κομματικός σχηματισμός διαχειρίζεται την εξουσία που

τέτοιο για κόμματα όπως ο ΣΥΝ. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα είναι δεδομένες οι οικονομικές απολαβές των ουκ ολίγων αριστερών καθηγητάδων, που προσδιορίζονται, βέβαια, από την συμμετοχή τους σε κάθε λογής ονομαζόμενα αναπτυξιακά προγράμματα συνδεόμενα δεόντως με την παραγωγή. Οι δυ-

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:

σολαβητής ή οι διαμεσολαβητές έχουν το προνόμιο να ελέγχουν την «επικοινωνία» ανάμεσα στους εμπλεκόμενους και μόνο όταν «εξαντληθεί» αυτό το διάστημα και έχουν «ωριμάσει» οι συνθήκες έρχεται η ώρα να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι για να κλείσουν ή να προχωρήσουν μια διαπραγμάτευση.

Πολλές φορές οι διαμεσολαβητές δεν είναι κάποιοι «αξιοσέβαστοι» ή θεωρούμενοι αμερόληπτοι τρίτοι, αλλά κάποιοι που αναλαμβάνουν αυτόν τον ρόλο παρ' ότι παίρνουν ανοικτά το μέρος μιας πλευράς, αντισταθμίζοντας, εννοείται, έτσι την καταφανή διαφορά ισχύος ανάμεσα στα συγκρουόμενα συμφέροντα. Ο τόπος, μάλιστα, που επισημοποιείται η «συμφωνία» επιλέγεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να προσφέρει στον πιο αδύναμο την αίσθηση, όχι ενός ουδέτερου εδάφους, αλλά μιας οικείας περιοχής.

Έτσι, οι αναγκαίες ψευδαισθήσεις μεγαλώνουν τόσο για τον ασθενέστερο όσο και την λεγόμενη κοινή γνώμη, ενώ στην πραγματικότητα το σκηνικό κρύβει τον επικείμενο συμβιβασμό ή, ακόμα χειρότερα, την ολοκληρωτική παράδοση. **Μια παράδοση που ορισμένες φορές δεν επιδεικνύεται, αφού εκείνος που επικράτησε έχει τους λόγους του να μην πανηγυρίσει, ή τουλάχιστον όχι πέραν του δέοντος, έχει τους λόγους του να μην εκθέσει το έργο των μεσολαβητών που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην «ευτυχή» έκβαση μιας υπόθεσης.**

Κάθε σοβαρός διαμεσολαβητής γνωρίζει την δύναμη και την αξία μιας έγκαιρης άσκησης πίεσης προς τα μέρη που εμπλέκονται σε μια υπόθεση. Οι λέξεις που δημοσιοποιούν τις κάθε είδους πιέσεις δεν διαφέρουν κατά περίπτωση και εναλλάσσονται καλλιεργώντας είτε την όξυνση είτε την αποκλιμάκωση: «επικείμενο αδιέξοδο», «χαραμάδα προς την τελική λύση», «νηφάλιες προτάσεις», «αδιαλλαξία» ... «υποχωρησία» κοκ.

Η δημοσιοποίηση, όμως, αυτή δεν σημαίνει και δημοσιοποίηση του περιεχομένου των πιέσεων ή των συζητήσεων που διεξάγονται. Μ' άλλα λόγια η λεγόμενη ατζέντα σε περιπτώσεις που διακυβεύονται, λόγου χάρη, σημαντικά πολιτικά συμφέροντα, δεν αρχίζει και δεν τελειώνει σ' όσα ανοιχτά και φανερά ανακοινώνονται. Όσο και αν είναι ενοχλητική αυτή η διαπίστωση για εκείνους που αποδέχονται για τακτικούς λόγους την

Τα κόμματα διαθέτουν ή ανανεώνουν μια εκλογική πελατεία, υπόσχονται στις διάφορες κοινωνικές ομάδες πίεσης την «ευτυχή» διαχείριση των αιτημάτων τους, την απόδοση προνομίων ή την απλή διατήρηση των κεκτημένων τους. Με άλλα λόγια, κάθε κομματικός σχηματισμός διαχειρίζεται την εξουσία που διαθέτει με σκοπό να την ανανεώσει σε τακτά χρονικά διαστήματα. Η ανανέωση αυτή δεν έχει να κάνει, βέβαια, μόνο με την έκβαση μιας εκλογικής διαδικασίας, αλλά και με την αυξανόμενη ή μη επιρροή του κατά την διάρκεια της κοινοβουλευτικής θητείας. Φυσικά, όταν ένα κόμμα αναλαμβάνει την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, η ισχύς του είναι ανάλογη.

Προβάλλοντας αυτό το γεγονός τα μικρότερα συνηθίζουν να «επιτίθενται» στα λεγόμενα κόμματα εξουσίας καταλογίζοντας τους το σύνολο των κοινωνικών δεινών. Έτσι τα μικρά λεγόμενα κόμματα εμφανίζονται ως εκφραστές της κοινωνικής διαμαρτυρίας, ενώ οι εκπρόσωποί τους προβάλλονται ως οι καθαγιασμένοι πολιτικοί θαμώνες της κο-

τέτοιο για κόμματα όπως ο ΣΥΝ. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα είναι δεδομένες οι οικονομικές απολαβές των ουκ ολίγων αριστερών καθηγητάδων, που προσδιορίζονται, βέβαια, από την συμμετοχή τους σε κάθε λογής ονομαζόμενα αναπτυξιακά προγράμματα συνδεόμενα δεόντως με την παραγωγή. Οι δυνατότητες, όμως, εκ μέρους τους, άσκησης εξουσίας στους χώρους της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι καταφανώς πολύ ευρύτερες (βλ. σχέσεις με φοιτητικές παρατάξεις, κινητοποιήσεις, ανανέωση του ιδεολογικού περιεχομένου της εκπαιδευτικής διαδικασίας κλπ).

Τα αριστερά κόμματα, όπως είναι γνωστό, μετρούν την ισχύ τους, σύμφωνα με τις δυνατότητες που έχουν κατά περίοδο, άλλοτε να κινητοποιούν κοινωνικές ομάδες και άλλοτε να φρενάρουν τις διεκδικήσεις τους, πάντα, όμως, θέτοντας τα αποδεκτά μέσα και όρια αυτών των αγώνων.

Σε κάποιες περιπτώσεις, κρίνεται απαραίτητο κατά την προετοιμασία μιας κινητοποίησης, όπως εκείνη της αποχής από το συσσίτιο χιλιάδων φυλακισμέ-

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απα-

με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

τον επικείμενο συμβιβασμό ή, ακόμα χειρότερα, την ολοκληρωτική παράδοση. **Μια παράδοση που ορισμένες φορές δεν επιδεικνύεται, αφού εκείνος που επικράτησε έχει τους λόγους του να μην πανηγυρίσει, ή τουλάχιστον όχι πέραν του δέοντος, έχει τους λόγους του να μην εκθέσει το έργο των μεσολαβητών που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην «ευτυχή» έκβαση μιας υπόθεσης.**

Κάθε σοβαρός διαμεσολαβητής γνωρίζει την δύναμη και την αξία μιας έγκαιρης άσκησης πίεσης προς τα μέρη που εμπλέκονται σε μια υπόθεση. Οι λέξεις που δημοσιοποιούν τις κάθε είδους πιέσεις δεν διαφέρουν κατά περίπτωση και εναλλάσσονται καλλιεργώντας είτε την όξυνση είτε την αποκλιμάκωση: «επικείμενο αδιέξοδο», «χαραμάδα προς την τελική λύση», «νηφάλιες προτάσεις», «ανυποχωρησία» κοκ.

Η δημοσιοποίηση, όμως, αυτή δεν σημαίνει και δημοσιοποίηση του περιεχομένου των πιέσεων ή των συζητήσεων που διεξάγονται. Μ' άλλα λόγια η λεγόμενη ατζέντα σε περιπτώσεις που διακυβεύονται, λόγου χάρη, σημαντικά πολιτικά συμφέροντα, δεν αρχίζει και δεν τελειώνει σ' όσα ανοιχτά και φανερά ανακοινώνονται. Όσο και αν είναι ενοχλητική αυτή η διαπίστωση για εκείνους που αποδέχονται για τακτικούς λόγους την διεξαγωγή μιας διαπραγμάτευσης, είναι πολύ ουσιαστική για να κατανοήσουμε σε βάθος κάποια γεγονότα, αλλά και για να μπορούμε να διακρίνουμε την βαρύτητά τους. Η απλή αυτή διαπίστωση ενοχλεί βέβαια τους μεσολαβητές και τους κάθε είδους τεχνικούς της εξουσίας, γιατί πολύ εύκολα οδηγεί στην εξ ίσου πικρή διαπίστωση, τουλάχιστον για όποιον δέχεται τις επιπτώσεις τέτοιων διαπραγματεύσεων στο πετσί του, ότι σύμφωνα με αυτές τις λογικές και πρακτικές **οι κινητοποιούμενοι δεν αποτελούν παρά ένα αναλώσιμο και διαχειρίσιμο υλικό**.

Τα κόμματα διαθέτουν ή ανανεώνουν μια εκλογική πελατεία, υπόσχονται στις διάφορες κοινωνικές ομάδες πίεσης την «ευτυχή» διαχείριση των αιτημάτων τους, την απόδοση προνομίων ή την απλή διατήρηση των κεκτημένων τους. Με άλλα λόγια, κάθε κομματικός σχηματισμός διαχειρίζεται την εξουσία που διαθέτει με σκοπό να την ανανεώσει σε τακτά χρονικά διαστήματα. Η ανανέωση αυτή δεν έχει να κάνει, βέβαια, μόνο με την έκβαση μιας εκλογικής διαδικασίας, αλλά και με την αυξανόμενη ή μη επιρροή του κατά την διάρκεια της κοινοβουλευτικής θητείας. Φυσικά, όταν ένα κόμμα αναλαμβάνει την διαχείριση των κρατικών υποθέσεων, η ισχύς του είναι ανάλογη.

Προβάλλοντας αυτό το γεγονός τα μικρότερα συνηθίζουν να «επιτίθενται» στα λεγόμενα κόμματα εξουσίας καταλογίζοντας τους το σύνολο των κοινωνικών δεινών. Έτσι τα μικρά λεγόμενα κόμματα εμφανίζονται ως εκφραστές της κοινωνικής διαμαρτυρίας, ενώ οι εκπρόσωποί τους προβάλλονται ως οι καθαγιασμένοι πολιτικοί θαμώνες της κολυμπήθρας του Σιλωάμ.

Έχουμε εξηγήσει και στο παρελθόν ότι η εξουσία που μοιράζεται, σε ανάλογα πάντα μερίδια με την ισχύ που αντιστοιχεί στους διεκδικητές της, δεν αποτιμάται μόνο με οικονομικούς όρους, δηλαδή δεν είναι οι οικονομικές απολαβές –και μάλιστα οι ορατές– το αποκλειστικό κριτήριο, για να βγάλει κάποιος τα συμπεράσματά του.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα παραμένουν οι συσχετισμοί που απολαμβάνουν οι αριστεροί στους πανεπιστημιακούς θώκους και οι εύλογες δυνατότητες άσκησης εξουσίας που συνεπάγεται κάτι τέτοιο για κόμματα όπως ο ΣΥΝ. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα είναι δεδομένες οι οικονομικές απολαβές των ουκ ολίγων αριστερών καθηγητάδων, που προσδιορίζονται, βέβαια, από την συμμετοχή τους σε κάθε λογής ονομαζόμενα αναπτυξιακά προγράμματα συνδεόμενα δεόντως με την παραγωγή. Οι δυνατότητες, όμως, εκ μέρους τους, άσκησης εξουσίας στους χώρους της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι καταφανώς πολύ ευρύτερες (βλ. σχέσεις με φοιτητικές παρατάξεις, κινητοποιήσεις, ανανέωση του ιδεολογικού περιεχομένου της εκπαιδευτικής διαδικασίας κλπ).

Τα αριστερά κόμματα, όπως είναι γνωστό, μετρούν την ισχύ τους, σύμφωνα με τις δυνατότητες που έχουν κατά περίοδο, άλλοτε να κινητοποιούν κοινωνικές ομάδες και άλλοτε να φρενάρουν τις διεκδικήσεις τους, πάντα, όμως, θέτοντας τα αποδεκτά μέσα και όρια αυτών των αγώνων.

Σε κάποιες περιπτώσεις, κρίνεται απαραίτητο κατά την προετοιμασία μιας κινητοποίησης, όπως εκείνη της αποχής από το συσσίτιο χιλιάδων φυλακισμένων, να ενεργοποιούνται μετωπικά σχήματα ή σχήματα που ταυτίζονται με έναν κομματικό μηχανισμό, αλλά η ονομασία τους δεν παραπέμπει ευθέως λόγου χάρη στην νεολαία ενός κόμματος ή σε κάποια γνωστή του συνδικαλιστική οργάνωση. Είναι ενδεικτικό άλλωστε ότι ο συσχετισμός της συγκεκριμένης κινητοποίησης με την ψήφιση ενός νόμου δεν ήταν τυχαίος, όπως άλλωστε το ίδιο συνέβη και στην πρόσφατη απεργία πείνας εκατοντάδων μεταναστών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Όσο για την έκβαση της τελευταίας,

συνέχεια στη σελίδα 8

συνέχεια από τη σελίδα 7

επιβεβαίωσε απλά (;) την διάθεση του κράτους να εφαρμόσει τον νόμο που είχε ψηφίσει πριν την έναρξη της!!! Ένας νόμος που κατατίθεται και ψηφίζεται, χωρά, όπως συνήθως, τις ανάλογες τροποποιήσεις.

Και εδώ είναι ακριβώς η ουσία της αριστερής διαμεσολάβησης και του σημαντικού της ρόλου στο να επιτευχθεί η κοινωνική αποδοχή ενός νόμου ενάντια στον οποίο υποτίθεται ξεκινά να αγωνιστεί μια κοινωνική ομάδα είτε αφορά τους φυλακισμένους, είτε τους μετανάστες. Ο αγώνας των κινητοποιούμενων ταυτίζεται με το μέσο, δηλαδή την απεργία πείνας, ενώ όλα τα υπόλοιπα είναι στάχτη στα μάτια, όπως δείχνει και η «ευτυχής» έκβαση. **Οι κινητοποιούμενοι δεν παίρνουν τίποτα παραπάνω απ' όσα θα έπαιρναν και χωρίς να χρησιμοποιήσουν το συγκεκριμένο μέσο**, που τελικά παρά τις αντιφάσεις, που εμπερικλείει από την φύση του, απαξιώνεται με τον χειρότερο τρόπο. Μαζί του απαξιώνεται τελικά και η δίκαιη οργή ανθρώπων που έχουν υποστεί μακροχρόνιους εξευτελισμούς και αναμφίβολα κραυγάζουν με κάθε τρόπο ότι παραμένουν άνθρωποι. Η απαξίωση του συγκεκριμένου μέσου (το οποίο **δεν αποτελεί μέσο αγώνα** αλλά αφορμή για αγώνες) δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί σε καμία περίπτωση χωρίς την αποδοχή της διαμεσολάβησης που πρόσφεραν οι αριστεροί, όχι ως απρόσκλητοι ή αυθαιρετούντες αλλά ως συνδιοργανωτές, όπως οι ίδιοι ισχυρίζονται, της κινητοποίησης μήνες πριν την έναρξή της.

Ο στόχος, λοιπόν, των αριστερών μεσολαβητών που βρίσκονται μπροστά ή πίσω από τον ΣΥΝ, ήταν μόνο μια ακόμα έδρα στο διαπραγματευτικό τραπέζι των μελλοντικών διευθετήσεων για το μεταναστευτικό; Μάλλον τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

σης (μη απέλαση), όπως ακριβώς την προβλέπει ο πολύ πρόσφατος νόμος 3097/2011. Εξάμηνο καθεστώς ανοχής, με δυνατότητα ανανέωσής του, μετά από νέα κρίση της αστυνομίας, χωρίς καμιά αναφορά σε επ' αόριστον ανανέωσή του και, βέβαια, χωρίς καμιά αναφορά στον ακριβή χρόνο έλευσής τους στην Ελλάδα. Επίσης, ούτε η άδεια ταξιδιού εκδόθηκε με υπουργική απόφαση, ούτε το Προεδρικό Διάταγμα για τη δυνατότητα εργασίας, ενώ δεν ανακοινώθηκε κανένα χρονοδιάγραμμα μείωσης της 12ετίας σε 8ετία, που απαιτεί νομοθετική

ρύθμιση. Παράλληλα, οι υπουργοί Ραγκούσης και Νταλάρα περιέρχονταν τα ΜΜΕ δηλώνοντας ότι εκείνο που πήραν

πτωση που η κυβέρνηση «παραχωρήσει» λόγου χάρη «ένα επ' αόριστον καθεστώς ανοχής», κατηγορηματικά δήλωσε ότι «δεν θα σταματήσουν αν δεν πάρουν μόνιμη άδεια διαμονής», εξηγώντας ότι τόσα χρόνια αυτό ακριβώς το καθεστώς «ανοχής» ισχύει και ότι βάζουν σε κίνδυνο την ζωή τους για την μόνιμη άδεια διαμονής και τίποτα λιγότερο. Τι άλλαξε μέσα σε τόσο λίγες αλλά κρίσιμες ημέρες; Αποτέλεσμα της «ελαφρότητας» ή της «ανευθυνότητας» των επίσημων διαπραγματευτών μεταναστών και μη; Μήπως επρόκειτο για το αποτέλεσμα της «απειρίας» τους να «δέσουν» μια «συμφωνία»;

«Όταν την Πέμπτη το πρωί ακούσαμε

τοια ανευθυνότητα δεν μπορούσαμε να τη φανταστούμε. Επί ενάμιση μήνα είσαι σε μια σκληρή σύγκρουση με την κυβέρνηση κι όταν φτάνεις μια ανάσα πριν από μια συμφωνία, δεν «δένεις» στοιχειωδώς αυτή τη συμφωνία» (ο.π.).

Μόνο που όπως αποδείχθηκε –εκτός των πολλών άλλων στοιχείων αυτής της κινητοποίησης– και εκ του αποτελέσματος δεν υπήρχε κανενός είδους «σκληρή σύγκρουση» με την κυβέρνηση. Πολύμηνες διαπραγματεύσεις ναι, υπήρχαν, χωρίς καμία αμφιβολία. Άρση του ασύλου, χωρίς να πέσει ούτε μια ντουφεκιά για την τιμή των όπλων ναι, υπήρξε, χωρίς καμία αμφιβολία, απαξίωση της απεργίας πείνας επίσης υπήρξε, και τελικά ναι υπήρξε **μια απόλυτα διαμεσολαβημένη κινητοποίηση** που το αποτέλεσμα της ικανοποίησε πλήρως τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς.

«Ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας «καθάρισε» παραδεχόμενος ότι έκανε «λάθος»! Είναι η βολική σ' αυτές τις περιπτώσεις έξοδος διαφυγής, που παραβλέπει πως στην πολιτική το λάθος είναι χειρότερο από έγκλημα και όταν, μάλιστα, δεν αιτιολογείται, αφήνει ανοιχτό το έδαφος σε οποιαδήποτε ερμηνεία του. Άλλοι, προσπάθησαν να ρίξουν την ευθύνη στους τρεις απεργούς πείνας, οι οποίοι –όπως είχαν δεσμευτεί– δήλωσαν ότι θ' απαντήσουν στην κυβέρνηση, αφού πρώτα μεταφέρουν στη συνέλευση τους το σχέδιο συμφωνίας το οποίο είχε προκύψει από τη διαπραγμάτευση! Κατά την άποψη αυτών, αν οι απεργοί πείνας είχαν συμφωνήσει επιτόπου, θα είχαν γίνει κοινές ανακοινώσεις με την κυβέρνηση και η συμφωνία θα είχε «δεθεί». Όμως, η συμφωνία των απεργών πείνας μεταφέρθηκε στους υπουργούς ένα μισάωρο μετά τη λήξη της διαπραγμάτευσης, ύστερα από μεγάλη πίεση που ασκήθηκε πάνω τους ν' αποφασίσουν αμέσως» (ο.π.).

στεί μια κοινωνική ομάδα είτε αφορά τους φυλακισμένους, είτε τους μετανάστες. Ο αγώνας των κινητοποιούμενων ταυτίζεται με το μέσο, δηλαδή την απεργία πείνας, ενώ όλα τα υπόλοιπα είναι στάχτη στα μάτια, όπως δείχνει και η «ευτυχής» έκβαση. **Οι κινητοποιούμενοι δεν παίρνουν τίποτα παραπάνω απ' όσα θα έπαιρναν και χωρίς να χρησιμοποιήσουν το συγκεκριμένο μέσο**, που τελικά παρά τις αντιφάσεις, που εμπερικλείει από την φύση του, απαξιώνεται με τον χειρότερο τρόπο. Μαζί του απαξιώνεται τελικά και η δίκαιη οργή ανθρώπων που έχουν υποστεί μακροχρόνιους εξευτελισμούς και αναμφίβολα κραυγάζουν με κάθε τρόπο ότι παραμένουν άνθρωποι. Η απαξίωση του συγκεκριμένου μέσου (το οποίο **δεν αποτελεί μέσο αγώνα** αλλά αφορμή για αγώνες) δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί σε καμία περίπτωση χωρίς την αποδοχή της διαμεσολάβησης που πρόσφεραν οι αριστεροί, όχι ως απρόσκλητοι ή αυθαιρετούντες αλλά ως συνδιοργανωτές, όπως οι ίδιοι ισχυρίζονται, της κινητοποίησης μήνες πριν την έναρξή της.

Ο στόχος, λοιπόν, των αριστερών μεσολαβητών που βρίσκονται μπροστά ή πίσω από τον ΣΥΝ, ήταν μόνο μια ακόμα έδρα στο διαπραγματευτικό τραπέζι των μελλοντικών διευθετήσεων για το μεταναστευτικό; Μάλλον τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ, ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, Ο ΣΚΟΠΟΣ; ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΥΠΟ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ;

Αλλά ας δούμε ορισμένες εκτιμήσεις ορισμένων συνδιοργανωτών της συγκεκριμένης κινητοποίησης για τα αποτελέσματα της απεργίας πείνας.

«**Οι απεργοί πείνας έπαιρναν μια τυπική βεβαίωση αναβολής της απομάκρυν- κανένα χρονοδιάγραμμα μείωσης της 12ετίας σε 8ετία, που απαιτεί νομοθετική**

ρύθμιση. Παράλληλα, οι υπουργοί Ραγκούσης και Νταλάρα περιέρχονταν τα ΜΜΕ δηλώνοντας ότι εκείνο που πήραν οι απεργοί πείνας είναι μόνο το εξάμηνο καθεστώς ανοχής, το οποίο από την αρχή τούς είχε δώσει η κυβέρνηση!». (Κόντρα 19-3-2011).

Τί έχουμε, λοιπόν, με άλλα λόγια; Μια συμφωνία που αφήνει πίσω της όλες τις θέσεις που είχαν τεθεί απ' όσους οργάνωσαν την απεργία πείνας μετανάστες και μη. Στην 39η ημέρα της απεργίας πείνας, εκπρόσωπος των απεργών πείνας σε συνέντευξη που δίνει στο κρατικό κανάλι και σε ερώτηση δημοσιογράφου, αν προτίθενται οι απεργοί να σταματήσουν την απεργία πείνας σε περί- επισήμων διαπραγματευτών μεταναστών και μη; Μήπως επρόκειτο για το αποτέλεσμα της «απειρίας» τους να «δέσουν» μια «συμφωνία»;

«**Όταν την Πέμπτη το πρωί ακούσαμε τους υπουργούς να ανακοινώνουν άλλα, κοντέψαμε να πάθουμε εγκεφαλικό. Το πρώτο που κάναμε ήταν να ζητήσουμε σύγκληση του συντονιστικού της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης, όπου πληροφορηθήκαμε ότι δεν υπήρχε κανένα γραπτό κείμενο για τη συμφωνία που είχε κλειστεί με την κυβέρνηση! Δεν υπήρχε καν η αρχική πρόταση της κυβέρνησης, την οποία παρουσίασε ο Ραγκούσης στη σύσκεψη με την αντιπροσωπεία των απεργών. Υπήρχαν μόνο κάποιες σημειώσεις που είχε κρατήσει ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας! Τέτοια ελαφρότητα, τέ- χωρίς καμία αμφιβολία.** Άρση του ασύλου, χωρίς να πέσει ούτε μια ντουφεκιά για την τιμή των όπλων ναι, υπήρξε, χωρίς καμία αμφιβολία, απαξίωση της απεργίας πείνας επίσης υπήρξε, και τελικά ναι υπήρξε **μια απόλυτα διαμεσολαβημένη κινητοποίηση** που το αποτέλεσμα της ικανοποίησε πλήρως τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς.

«**Ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας «καθάρισε» παραδεχόμενος ότι έκανε «λάθος»! Είναι η βολική σ' αυτές τις περιπτώσεις έξοδος διαφυγής, που παραβλέπει πως στην πολιτική το λάθος είναι χειρότερο από έγκλημα και όταν, μάλιστα, δεν απολογείται, αφήνει ανοιχτό το έδαφος σε οποιαδήποτε ερμηνεία του. Άλλοι, προσπάθησαν να ρίξουν την ευθύνη στους τρεις απεργούς πείνας, οι οποίοι –όπως είχαν δεσμευτεί– δήλωσαν ότι θ' απαντήσουν στην κυβέρνηση, αφού πρώτα μεταφέρουν στη συνέλευσή τους το σχέδιο συμφωνίας το οποίο είχε προκύψει από τη διαπραγμάτευση! Κατά την άποψη αυτών, αν οι απεργοί πείνας είχαν συμφωνήσει επιτόπου, θα είχαν γίνει κοινές ανακοινώσεις με την κυβέρνηση και η συμφωνία θα είχε «δεθεί». Όμως, η συμφωνία των απεργών πείνας μεταφέρθηκε στους υπουργούς ένα μισάωρο μετά τη λήξη της διαπραγμάτευσης, ύστερα από μεγάλη πίεση που ασκήθηκε πάνω τους ν' αποφασίσουν αμέσως**» (ο.π.).

Μα οι διαμεσολαβητές ούτε «λάθη» έκαναν ούτε «ελαφρότητα» επέδειξαν με την στάση τους. Σε καμία ανακοίνωση όσων συμμετείχαν στις διαπραγματεύσεις δεν υπάρχει η λέξη «λάθος», σε καμία ανακοίνωση δεν αναλαμβάνονται οι σοβαρές ευθύνες που καταλογίζονται στα παραπάνω αποσπάσματα, που στο κάτω-κάτω έχουν γραφτεί, όχι από κάποιους ενοχλητικούς αναρχικούς, εχθρικούς, ούτως ή άλλως, σε κάθε διαπραγμάτευση, αλλά από μια συλλογικότητα συνδιοργανώτρια (Κόντρα) και αποδεχόμενη την τακτική τής διαπραγμάτευσης.

χωρίς την αποδοχή της διαμεσολάβησης που πρόσφεραν οι αριστεροί, όχι ως απρόσκλητοι ή αυθαιρετούντες αλλά ως συνδιοργανωτές, όπως οι ίδιοι ισχυρίζονται, της κινητοποίησης μήνες πριν την έναρξή της.

Ο στόχος, λοιπόν, των αριστερών μεσολαβητών που βρίσκονται μπροστά ή πίσω από τον ΣΥΝ, ήταν μόνο μια ακόμα έδρα στο διαπραγματευτικό τραπέζι των μελλοντικών διευθετήσεων για το μεταναστευτικό; Μάλλον τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ, ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, Ο ΣΚΟΠΟΣ; ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΟΧΗ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΥΠΟ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ;

Αλλά ας δούμε ορισμένες εκτιμήσεις ορισμένων συνδιοργανωτών της συγκεκριμένης κινητοποίησης για τα αποτελέσματα της απεργίας πείνας.

«Οι απεργοί πείνας έπαιρναν μια τυπική βεβαίωση αναβολής της απομάκρυνσης. Παράλληλα, οι υπουργοί Ραγκούσης και Νταλάρα περιέρχονταν τα ΜΜΕ δηλώνοντας ότι εκείνο που πήραν οι απεργοί πείνας είναι μόνο το εξάμηνο καθεστώς ανοχής, το οποίο από την αρχή τούς είχε δώσει η κυβέρνηση!» (Κόντρα 19-3-2011).

Τί έχουμε, λοιπόν, με άλλα λόγια; Μια συμφωνία που αφήνει πίσω της όλες τις θέσεις που είχαν τεθεί απ' όσους οργάνωσαν την απεργία πείνας μετανάστες και μη. Στην 39η ημέρα της απεργίας πείνας, εκπρόσωπος των απεργών πείνας σε συνέντευξη που δίνει στο κρατικό κανάλι και σε ερώτηση δημοσιογράφου, αν προτίθενται οι απεργοί να σταματήσουν την απεργία πείνας σε περίπτέλεσμα της «απειρίας» τους να «δέσουν» μια «συμφωνία»;

«Όταν την Πέμπτη το πρωί ακούσαμε τους υπουργούς να ανακοινώνουν άλλα, κοντέψαμε να πάθουμε εγκεφαλικό. Το πρώτο που κάναμε ήταν να ζητήσουμε σύγκληση του συντονιστικού της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης, όπου πληροφορηθήκαμε ότι δεν υπήρχε κανένα γραπτό κείμενο για τη συμφωνία που είχε κλειστεί με την κυβέρνηση! Δεν υπήρχε καν η αρχική πρόταση της κυβέρνησης, την οποία παρουσίασε ο Ραγκούσης στη σύσκεψη με την αντιπροσωπεία των απεργών. Υπήρχαν μόνο κάποιες σημειώσεις που είχε κρατήσει ο εκπρόσωπος της Πρωτοβουλίας! Τέτοια ελαφρότητα, τέ-

φού πρώτα μεταφέρουν στη συνέλευση τους το σχέδιο συμφωνίας το οποίο είχε προκύψει από τη διαπραγμάτευση! Κατά την άποψη αυτών, αν οι απεργοί πείνας είχαν συμφωνήσει επιτόπου, θα είχαν γίνει κοινές ανακοινώσεις με την κυβέρνηση και η συμφωνία θα είχε «δεθεί». Όμως, η συμφωνία των απεργών πείνας μεταφέρθηκε στους υπουργούς ένα μισάωρο μετά τη λήξη της διαπραγμάτευσης, ύστερα από μεγάλη πίεση που ασκήθηκε πάνω τους ν' αποφασίσουν αμέσως» (ο.π.).

Μα οι διαμεσολαβητές ούτε «λάθη» έκαναν ούτε «ελαφρότητα» επέδειξαν με την στάση τους. Σε καμία ανακοίνωση όσων συμμετείχαν στις διαπραγματεύσεις δεν υπάρχει η λέξη «λάθος», σε καμία ανακοίνωση δεν αναλαμβάνονται οι σοβαρές ευθύνες που καταλογίζονται στα παραπάνω αποσπάσματα, που στο κάτω-κάτω έχουν γραφτεί, όχι από κάποιους ενοχλητικούς αναρχικούς, εχθρικούς, ούτως ή άλλως, σε κάθε διαπραγμάτευση, αλλά από μια συλλογικότητα συνδιοργανώτρια (Κόντρα) και αποδεχόμενη την τακτική τής διαπραγμάτευσης.

«Επιστρέφουν στην Κρήτη οι –πρώην– απεργοί πείνας της Αθήνας, μετά την ευτυχή λήξη της απεργίας πείνας και την παροχή της πρώτης εξάμηνης «περιόδου ανοχής», ανακοίνωσε με έκδηλη περηφάνια το Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης».

Όσο για την «ευτυχή λήξη της απεργίας πείνας» οι «εξηγήσεις» παραμένουν στην κρίση του καθενός: **«Έτσι, παρά το γεγονός ότι τελικά δεν δόθηκε άμεση νομιμοποίηση στους 300, ο τελικός συμβιβασμός είναι πιο κοντά στις δικές τους απαιτήσεις, παρά στις αρχικές κυβερνητικές προτάσεις για εξάμηνη ανοχή χωρίς άλλες δεσμεύσεις, και πολύ πιο μακριά από τις επικοινωνιακές υστερίες της κυβέρνησης με τις απειλές για μαζικές απελάσεις απεργών πείνας».**

Στο ίδιο μήκος κύματος στην τελευταία ανακοίνωση των απεργών πείνας αναφέρεται: **«Ο αγώνας ολοκληρώθηκε. Με τα χαρτιά στο χέρι και το κεφάλι ψηλά επιστρέφουμε δικαιωμένοι στα σπίτια και τις δουλειές μας μετά από 44 μέρες απεργίας πείνας. Ο αγώνας συνεχίζεται. Οι εξαγγελίες για 8ετία και για μείωση ενσήμων, ως προαπαιτούμενα για τη χορήγηση και ανανέωση άδειας παραμονής άμεσα, χωρίς άλλες περιστροφές πρέπει να γίνουν νόμος».**

Στις 14-3-2011, το Δίκτυο Για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, σε ανακοίνωση του αναφέρει: **«Σήμερα το βράδυ φεύγουν οι μετανάστες απεργοί πείνας για την Κρήτη και αδειάζει το Μέγαρο Υπατία. Μετά από 44 ημέρες απεργίας πείνας, οι 300 φεύγουν δικαιωμένοι, αφού ικανοποιήθηκε μεγάλο μέρος των αιτημάτων τους. Η θετική έκβαση της απεργίας πείνας απέδειξε ότι: Οι κοινωνικοί αγώνες μπορούν να φέρνουν αποτελέσματα και να μην δίνονται μόνο για την τιμή των όπλων. Οι νίκες δεν κερδίζονται ούτε με παρακάλια ούτε με «πνεύμα συναίνεσης». Χρειάζονται σθε-**

μο ενός συγκεκριμένου κύκλου που όρισε η έναρξη και η λήξη της απεργίας πείνας, οι συμμετέχοντες και συνυπεύθυνοι οφείλουν να βαφτίσουν το κρέας ψάρι. **Έτσι επιλέγεται η πεπατημένη οδός, κομματική μέχρι το μεδούλι: Έτσι είναι αφού έτσι λέμε εμείς ότι είναι, δεν χρειαζόμαστε επιχειρήματα αφού όλοι πρέπει να συνηθίσουν να μην σκέφτονται και πολύ, να μην δυσανασχετούν καν όσο και αν βιάζεται η λογική τους.**

Με άλλα λόγια, όταν από την αρχή μέχρι το τέλος, κόμματα διαπραγματεύονται για τους όρους εφαρμογής ενός

νόμου ή την τύχη μιας απεργίας πείνας εκατοντάδων ανθρώπων δεν είναι διαμεσολάβηση, αλλά το πρότυπο ενός αδιαπραγμάτευτου αγώνα(sic!). Ακριβώς με

φές αυτές εντείνονται κυρίως κατά την διάρκεια των φανερών και επίσημων διαπραγματεύσεων. Οι ανεπίσημες διαπραγματεύσεις έχουν ορισμένα ακαταμάχητα πλεονεκτήματα. Αποφεύγεται η απώλεια πληροφοριών, λόγου χάρη στα ΜΜΕ και όχι μόνο, μια απώλεια που όταν καταγράφεται μπορεί να δημιουργήσει εμπλοκές στο ζητούμενο αποτέλεσμα. Επίσης, είναι ευχερέστερη η δυνατότητα εγκατάλειψης εκ μέρους των εμπλεκομένων των προηγούμενων δημοσιοποιημένων θέσεων και το παζάρεμα, λόγου χάρη, ανταλλαγμάτων σε άλλο χρόνο και σε σχέση με άλλο αντικείμενο.

Το ζήτημα, στην συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είναι, λοιπόν, αν έγινε διαπραγμάτευση, δεν χρειάζεται ειδικές

κά τους τα καρπούζια, δικά τους και τα μαχαίρια. Όσον αφορά, όμως, τον κοινωνικό αντίκτυπο που είχε η συγκεκριμένη κινητοποίηση, ο καθένας μπορεί να αναλογιστεί εάν και κατά πόσο συνέβαλε στον κοινωνικό απεγκλωβισμό από τις κυρίαρχες λογικές. Κατά πόσο το κράτος μπόρεσε με άνεση να ενισχύει την υπάρχουσα διαδικασία ανταγωνισμού ανάμεσα στις διάφορες κοινωνικές ομάδες. Ενίσχυση του «Κοινωνικού Δαρβινισμού» ή του κανιβαλισμού; Μπορείτε να το ονομάσετε όπως θέλετε. Ο καθένας μπορεί να αναλογιστεί εάν εμπεριείχε έστω ένα ίχνος σύγκρουσης η συγκεκριμένη κινητοποίηση ή εάν αντίθετα **αποτελεί πρότυπο προς αποφυγήν** στο μέλλον. Ο καθένας, τέλος, μπορεί να αναζητήσει τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές που καταγράφηκαν κατά την διάρκειά της.

Εμείς θα επιμείνουμε, ότι **οι αναρχικοί δεν είναι υποχρεωμένοι να αγωνίζονται για να αυξηθούν οι πολίτες και οι υπήκοοι αυτού, αλλά και κάθε άλλου κράτους,** ούτε να συντάσσονται με εκείνους που ζητούν την ένταξη των μεταναστών σε μια άλλη «πατρίδα», η οποία ορίστηκε ως «η εκκλησία του Δήμου, ο λόγος, η ισονομία, η ισηγορία, η ελευθερία του Δημοσθένη και του Περικλή, του Μακρυγιάννη και του Σολωμού, του Γοργοπόταμου και του Πολυτεχνείου» (Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, «Γράμμα στον Οδυσσέα (Τσενάι)..., εφημερίδα Αυγή 28-10-2003).

Πολύ περισσότερο δεν σχετίζεται η «φιλανθρωπική αλληλεγγύη» με την αναρχική στάση και δράση. Ο αναρχικός αγώνας συνυπάρχει και με την ανθρωπινότητα. Συνεπώς, δεν είναι «φιλάνθρωπος» και δεν είναι δυνατό να υποκύπτει στις ψευτοσυναισθηματικές παγίδες που υποβιβάζουν όσους αποδέχονται τέτοιου είδους εκκλήσεις και ενισχύουν την πολιτική και την σπέκουλα.

αναφέρεται: «Ο αγώνας ολοκληρώθηκε. Με τα χαρτιά στο χέρι και το κεφάλι ψηλά επιστρέφουμε δικαιωμένοι στα σπίτια και τις δουλειές μας μετά από 44 μέρες απεργίας πείνας. Ο αγώνας συνεχίζεται. Οι εξαγγελίες για 8ετία και για μείωση ενσήμων, ως προαπαιτούμενα για τη χορήγηση και ανανέωση άδειας παραμονής άμεσα, χωρίς άλλες περιστροφές πρέπει να γίνουν νόμος».

Στις 14-3-2011, το Δίκτυο Για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, σε ανακοίνωση του αναφέρει: «**Σήμερα το βράδυ φεύγουν οι μετανάστες απεργοί πείνας για την Κρήτη και αδειάζει το Μέγαρο Υπατία. Μετά από 44 ημέρες απεργίας πείνας, οι 300 φεύγουν δικαιωμένοι, αφού ικανοποιήθηκε μεγάλο μέρος των αιτημάτων τους. Η θετική έκβαση της απεργίας πείνας απέδειξε ότι: Οι κοινωνικοί αγώνες μπορούν να φέρνουν αποτελέσματα και να μην δίνονται μόνο για την τιμή των όπλων. Οι νίκες δεν κερδίζονται ούτε με παρακάλια ούτε με «πνεύμα συναίνεσης». Χρειάζονται σθεναρή πάλη, άκαμπτο φρόνημα, καθώς και θυσίες για να επιτευχθεί έστω και η πιο μικρή κατάκτηση. Κανένας αγώνας δεν πρόκειται ποτέ να τα καταφέρει χωρίς κοινωνική στήριξη και οργανωμένη αλληλεγγύη. Οι μετανάστες δεν είναι αντικείμενα φιλανθρωπίας αλλά υποκείμενα αγώνα. Αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του εργατικού κινήματος κι έτσι πρέπει να λογίζονται**».

Όσο για την Αντιεξουσιαστική Κίνηση, αποφάνθηκε για τους απεργούς πείνας ότι: «**Κυρίως, όμως, είναι υπεύθυνοι για τη δημιουργία ενός νέου αγωνιστικού παραδείγματος για όλους τους εργαζομένους: τον ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟ (sic!) και ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ αγώνα, όπου μέσα από διαρκείς και ανοιχτές συνελεύσεις τονίζονταν το περιεχόμενο του τρόπου και του σκοπού**».

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, μεγάλη προσπάθεια για να καταλάβει κανείς ότι για να ολοκληρωθεί η συγκεκριμένη μεσολαβητική διαδικασία, μετά και το κλείσινόμου ή την τύχη μιας απεργίας πείνας εκατοντάδων ανθρώπων δεν είναι διαμεσολάβηση, αλλά το πρότυπο ενός αδιαπραγμάτευτου αγώνα(sic!). Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, το να συνεργάζεται κανείς με κόμματα ανοιχτά και δημόσια με την υπογραφή του, είναι και αυτό το νέο «αντιεξουσιαστικό» αγωνιστικό παράδειγμα που πρέπει να καταναλώσουμε όλοι αδιαμαρτύρητα.

«Γιατί τόση βιασύνη να φύγουν από την Αθήνα οι απεργοί πείνας και να διαλυθεί το μέτωπο της Υπατίας, που υφίστατο ακόμα και μετά τη λήξη της απεργίας πείνας; Είναι, νομίζουμε, φανερό ότι είχαν αναληφθεί υποχρεώσεις έναντι της κυβέρνησης. Ο οπορτουνισμός, η δειλία και η ηττοπάθεια είχαν μετεξελιχθεί σε συναλλαγή με το κράτος. Αν υπήρξε και ενδιάμεσος, αυτός ήταν η ηγεσία του ΣΥΝ, που τις τελευταίες μέρες προσέφερε υποτιθέται υπηρεσίες, χωρίς η ίδια να εμφανίζεται στο προσκήνιο». (Κόντρα ο.π.).

Στην θεωρία και στην πρακτική της Διαπραγμάτευσης, περίοπτη θέση έχουν οι επαφές των εμπλεκομένων μερών μέσω «μαύρων διαύλων». Οι επανο και σε σχέση με άλλο αντικείμενο.

Το ζήτημα, στην συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είναι, λοιπόν, αν έγινε διαπραγμάτευση, δεν χρειάζεται ειδικές γνώσεις για να συμπεράνει οποιοσδήποτε καλοπροαίρετος ότι, όπως δήλωσε ο υπουργός Εσωτερικών Ραγκούσης, **οι απεργοί δέχθηκαν την «παλιά κυβερνητική πρόταση που διευκρινίστηκε».**

Ούτε, βέβαια, το ζήτημα είναι πόσες φορές μίλησε, όπως μαθεύτηκε, ο Ραγκούσης με τον Τσίπρα στο τηλέφωνο. Η κυβερνητική κουστωδία των τεσσάρων υπουργών κατέβηκε στις 9 Μαρτίου στο «ουδέτερο» έδαφος της ΓΣΕΕ για να παραβρεθεί στην παράσταση που ονομάστηκε «κλείσιμο» της συμφωνίας, όπου επίσης παραβρέθηκαν αντιπροσωπεία των απεργών και οι επίσημοι διαπραγματευτές: αντιπρόσωποι του Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης, της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης και δύο δικηγόροι. Δεν χρειάζονται, φυσικά, ούτε σημειώσεις ούτε επίσημες δεσμεύσεις, ούτε υπήρχε κανένας λόγος για κωλυσιεργίες.

Τα πράγματα ήταν ήδη συμφωνημένα. Ο καθείς ας μετρήσει τα κέρδη του. Δι-

Εμείς θα επιμείνουμε, ότι **οι αναρχικοί δεν είναι υποχρεωμένοι να αγωνίζονται για να αυξηθούν οι πολίτες και οι υπήκοοι αυτού, αλλά και κάθε άλλου κράτους,** ούτε να συντάσσονται με εκείνους που ζητούν την ένταξη των μεταναστών σε μια άλλη «πατρίδα», η οποία ορίστηκε ως «η εκκλησία του Δήμου, ο λόγος, η ισονομία, η ισηγορία, η ελευθερία του Δημοσθένη και του Περικλή, του Μακρυγιάννη και του Σολωμού, του Γοργοπόταμου και του Πολυτεχνείου» (Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, «Γράμμα στον Οδυσσέα (Τσενάι)..., εφημερίδα Αυγή 28-10-2003).

Πολύ περισσότερο δεν σχετίζεται η «φιλανθρωπική αλληλεγγύη» με την αναρχική στάση και δράση. Ο αναρχικός αγώνας συνυπάρχει και με την ανθρωπινότητα. Συνεπώς, δεν είναι «φιλάνθρωπος» και δεν είναι δυνατό να υποκύπτει στις ψευτοσυναισθηματικές παγίδες που υποβιβάζουν όσους αποδέχονται τέτοιου είδους εκκλήσεις και ενισχύουν την πολιτική και την σπέκουλα.

Εμείς θα συνεχίσουμε, όπως και στο παρελθόν, να παραμένουμε στο πλευρό όσων αγωνίζονται με αυτοσεβασμό, αδιαμεσολάβητα, δίπλα σε όσους αναζητούν και υιοθετούν κάθε πρόσφορο τρόπο για να ανοίγουν συνεχώς καινούργια ρήγματα σε κάθε λογική διαπραγμάτευσης, χωρίς να αποσκοπούν σε κανενός είδους ανταλλάγματα, σε όσους συνειδητά φθείρουν κρατικές δομές και θεσμούς αντί να τα ενισχύουν.

Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για την καταστροφή κάθε στρατοπέδου συγκέντρωσης, που χτίζουν οι εξουσιαστές, από την Κρήτη έως τον Έβρο, για να φυλακίσουν σώματα και ψυχές των «ξενόφερτων». Θα συνεχίσουμε, όμως, επίσης, να αντιτασσόμαστε σε κάθε λογική που προβάλλει ως αγωνιστικό πρότυπο την ενσωμάτωση των μεταναστών βάσει του πολυπολιτισμικού χυλού της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης.

Συσπείρωση Αναρχικών

νωση του αναφέρει: «Σήμερα το βράδυ φεύγουν οι μετανάστες απεργοί πείνας για την Κρήτη και αδειάζει το Μέγαρο Υπατία. Μετά από 44 ημέρες απεργίας πείνας, οι 300 φεύγουν δικαιωμένοι, αφού ικανοποιήθηκε μεγάλο μέρος των αιτημάτων τους. Η θετική έκβαση της απεργίας πείνας απέδειξε ότι: Οι κοινωνικοί αγώνες μπορούν να φέρνουν αποτελέσματα και να μην δίνονται μόνο για την τιμή των όπλων. Οι νίκες δεν κερδίζονται ούτε με παρακάλια ούτε με «πνεύμα συναίνεσης». Χρειάζονται σθεναρή πάλη, άκαμπτο φρόνημα, καθώς και θυσίες για να επιτευχθεί έστω και η πιο μικρή κατάκτηση. Κανένας αγώνας δεν πρόκειται ποτέ να τα καταφέρει χωρίς κοινωνική στήριξη και οργανωμένη αλληλεγγύη. Οι μετανάστες δεν είναι αντικείμενα φιλανθρωπίας αλλά υποκείμενα αγώνα. Αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του εργατικού κινήματος κι έτσι πρέπει να λογίζονται».

Όσο για την Αντιεξουσιαστική Κίνηση, αποφάνθηκε για τους απεργούς πείνας ότι: **«Κυρίως, όμως, είναι υπεύθυνοι για τη δημιουργία ενός νέου αγωνιστικού παραδείγματος για όλους τους εργαζομένους: τον ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟ (sic!) και ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ αγώνα, όπου μέσα από διαρκείς και ανοιχτές συνελεύσεις τονίζονταν το περιεχόμενο του τρόπου και του σκοπού».**

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, μεγάλη προσπάθεια για να καταλάβει κανείς ότι για να ολοκληρωθεί η συγκεκριμένη μεσολαβητική διαδικασία, μετά και το κλείσιμο του Μεγάρου Υπατία, αυτό που προβάλλεται ως νέο αγωνιστικό υπόδειγμα δεν είναι η έκβαση ενός νόμου ή την τύχη μιας απεργίας πείνας εκατοντάδων ανθρώπων δεν είναι διαμεσολάβηση, αλλά το πρότυπο ενός αδιαπραγμάτευτου αγώνα(sic!). Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, το να συνεργάζεται κανείς με κόμματα ανοιχτά και δημόσια με την υπογραφή του, είναι και αυτό το νέο «αντιεξουσιαστικό» αγωνιστικό παράδειγμα που πρέπει να καταναλώσουμε όλοι αδιαμαρτύρητα.

«Γιατί τόση βιασύνη να φύγουν από την Αθήνα οι απεργοί πείνας και να διαλυθεί το μέτωπο της Υπατίας, που υφίστατο ακόμα και μετά τη λήξη της απεργίας πείνας; Είναι, νομίζουμε, φανερό ότι είχαν αναληφθεί υποχρεώσεις έναντι της κυβέρνησης. Ο οπορτουνισμός, η δειλία και η ηττοπάθεια είχαν μετεξελιχθεί σε συναλλαγή με το κράτος. Αν υπήρξε και ενδιάμεσος, αυτός ήταν η ηγεσία του ΣΥΝ, που τις τελευταίες μέρες προσέφερε υποτίθεται υπηρεσίες, χωρίς η ίδια να εμφανίζεται στο προσκήνιο». (Κόντρα ο.π.).

Στην θεωρία και στην πρακτική της Διαπραγμάτευσης, περίοπτη θέση έχουν οι επαφές των εμπλεκομένων μερών μέσω «μαύρων διαύλων». Οι επαφές αυτές είναι ανεπίσημες και, συνήθως, δεν αφορούν σχέση με το αντικείμενο αλλά και σε σχέση με άλλο αντικείμενο.

Το ζήτημα, στην συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είναι, λοιπόν, αν έγινε διαπραγμάτευση, δεν χρειάζεται ειδικές γνώσεις για να συμπεράνει οποιοσδήποτε καλοπροαίρετος ότι, όπως δήλωσε ο υπουργός Εσωτερικών Ραγκούσης, **οι απεργοί δέχθηκαν την «παλιά κυβερνητική πρόταση που διευκρινίστηκε».**

Ούτε, βέβαια, το ζήτημα είναι πόσες φορές μίλησε, όπως μαθεύτηκε, ο Ραγκούσης με τον Τσίπρα στο τηλέφωνο. Η κυβερνητική κουστωδία των τεσσάρων υπουργών κατέβηκε στις 9 Μαρτίου στο «ουδέτερο» έδαφος της ΓΣΕΕ για να παραβρεθεί στην παράσταση που ονομάστηκε «κλείσιμο» της συμφωνίας, όπου επίσης παραβρέθηκαν αντιπροσωπεία των απεργών και οι επίσημοι διαπραγματευτές: αντιπρόσωποι του Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης, της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης και δύο δικηγόροι. Δεν χρειάζονται, φυσικά, ούτε σημειώσεις ούτε επίσημες δεσμεύσεις, ούτε υπήρχε κανένας λόγος για κωλυσιεργίες.

Τα πράγματα ήταν ήδη συμφωνημένα. Ο καθείς ας μετρήσει τα κέρδη του. Δι-

Κοινωνικό Φόρουμ, «Γράμμα στον Οδυσσέα (Τσενάι)..., εφημερίδα Αυγή 28-10-2003).

Πολύ περισσότερο δεν σχετίζεται η «φιλανθρωπική αλληλεγγύη» με την αναρχική στάση και δράση. Ο αναρχικός αγώνας συνυπάρχει και με την ανθρωπινότητα. Συνεπώς, δεν είναι «φιλάνθρωπος» και δεν είναι δυνατό να υποκύπτει στις ψευτοσυναισθηματικές παγίδες που υποβιβάζουν όσους αποδέχονται τέτοιου είδους εκκλήσεις και ενισχύουν την πολιτική και την σπέκουλα.

Εμείς θα συνεχίσουμε, όπως και στο παρελθόν, να παραμένουμε στο πλευρό όσων αγωνίζονται με αυτοσεβασμό, αδιαμεσολάβητα, δίπλα σε όσους αναζητούν και υιοθετούν κάθε πρόσφορο τρόπο για να ανοίγουν συνεχώς καινούργια ρήγματα σε κάθε λογική διαπραγμάτευσης, χωρίς να αποσκοπούν σε κανενός είδους ανταλλάγματα, σε όσους συνειδητά φθείρουν κρατικές δομές και θεσμούς αντί να τα ενισχύουν.

Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για την καταστροφή κάθε στρατοπέδου συγκέντρωσης, που χτίζουν οι εξουσιαστές, από την Κρήτη έως τον Έβρο, για να φυλακίσουν σώματα και ψυχές των «ξενόφερτων». Θα συνεχίσουμε, όμως, επίσης, να αντιτασσόμαστε σε κάθε λογική που προβάλλει ως αγωνιστικό πρότυπο την ενσωμάτωση των μεταναστών βάσει του πολυπολιτισμικού χυλού της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης.

Συσπείρωση Αναρχικών

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

Παραθέτουμε δύο κείμενα της Συσπείρωσης αναρχικών από το anarchypress.gr σχετικά με την απεργία πείνας των 287 μεταναστών.
Το πρώτο αναρτήθηκε στις 2 Φεβρουαρίου και είναι αρκετά ...προφητικό για τα επερχόμενα ενώ το δεύτερο στις 17 Μαρτίου.

Οι μετανάστες ΑΠΕΡΓΟΙ ΠΕΙΝΑΣ, η άρση «ΑΣΥΛΟΥ» και

νωνίας για τους γνωστούς λόγους, που κοντεύουμε όλοι σχεδόν να ξεχάσουμε (ενάντια στο πολιτικό σύστημα, ενάντια στο μνημόνιο, την αύξηση των μέτρων, κ.ο.κ.).

Εδώ ξεκινούν οι ευθύνες των οργανωτών μηδέ των μεταναστών εξαιρουμένων, τουλάχιστον όσων ως εκπρόσωποι συμμετείχαν στις αποφάσεις μέσα από τα συγκεκριμένα σχήματα, που προετοίμασαν την όλη κινητοποίηση. Αν και κατά δήλωση μέλους του Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα σε τηλεοπτική εκπομπή: «Εμείς που είμαστε νόμιμοι μπορούσαμε να σκεφτόμαστε… […] Οι μετανάστες δεν μπορούσαν να διαθέσουν παρά μόνο το κορμί τους», (ενώ οι διοργανωτές προφανώς είχαν τον πρώτο λόγο σε όλα τα υπόλοιπα).

Διαβάζουμε, λοιπόν, στην Αυγή (30-1-2011): *«Η απόφαση των μεταναστών που συμμετέχουν στο Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης να προχωρήσουν σε μαζική απεργία πείνας με αίτημα τη νομιμοποίησή τους είχε ληφθεί ήδη από το φθινόπωρο. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης συγκροτήθηκε δειλά-δειλά, με τη συμμετοχή αρχικά της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, της Κόντρα και άλλων. Τον Ιανουάριο, με τη συμμετοχή πια του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και της Νεολαίας ΣΥΝ, οι προετοιμασίες μπαίνουν στην τελική ευθεία. Η επιλογή της Νομικής Σχολής έγινε σε συνεννόηση με τους μετανάστες και εκπρόσωποι της Πρωτοβουλίας ανέλαβαν την επικοινωνία με τις πανεπιστημιακές αρχές, που δεν έδωσαν το επίσημο ok, αν και παραδέχτηκαν βέβαια ότι το κτήριο είναι κλειστό. Η συνέλευση του φοιτητικού συλλόγου Νομικής πήρε απόφαση για τη φιλοξενία των μεταναστών στο άδειο κτήριο της Σχολής επί της Σόλωνος».*

Εδώ υπάρχει μια «μικρή» ανακρίβεια. Σε τηλεοπτική εκπομπή ο πρόεδρος της Νομικής Σχολής Θ. Φορτσάκης ισχυρίστηκε, χωρίς να διαψευστεί από μέλος του Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα που συμμετείχε σ' αυτή την εκπομπή, ότι 15 ημέρες πριν από την είσοδο των απεργών στο κτίριο της Νομικής εκπρόσωποι του Δικτύου συναντήθηκαν μαζί του και *τον ενημέρωσαν ότι οι απεργοί πείνας θα εγκατασταθούν στο πνευματικό κέντρο ζητώντας την περιστασιακή χρήση της Νομικής*, χωρίς να μιλήσουν για κατάληψη του κτιρίου, ενώ ο ίδιος (ο Φορτσάκης) αρνήθηκε να συναινέσει σ' αυτήν την κατεύθυνση

ρά του ζητά γραπτώς την εντολή για επέμβαση από τις πρυτανικές αρχές εάν και όποτε το επιλέξουν.

Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και συμπαραστάτες αναμένουν την άφιξη των μεταναστών, που ταξίδεψαν με ομαδικό εισιτήριο, στο λιμάνι του Πειραιά και τους παραλαμβάνουν. με λεωφορεία, την Κυριακή με προορισμό το κτίριο της Νομικής χωρίς να εμποδιστούν από την αστυνομία. Το κράτος δεν έχει φτωχύνει από άθλια προσχήματα προκειμένου να εμποδίσει μια ανεπιθύμητη προς αυτό ενέργεια. Το πρόσχημα. λόγου χάρη. του ελέγχου των στοιχείων τους και με στόχο την παρεμπόδισή τους να φθάσουν στον προορισμό τους, θα ήταν κάτι το αναμενόμενο.

Επομένως, στην περίπτωση αυτή, **εκείνος που επιλέγει τον χώρο της αντιπαράθεσης με όρους «ασύλου» είναι το κράτος, αφού πολύ εύκολα θα μπορούσε να τους ελέγξει σε σημείο της επιλογής του και να προσάγει όσους δεν είχαν χαρτιά αποτρέποντας την είσοδό τους στο χώρο της Νομικής. Και όμως δεν το έκανε.** (Και για να προλάβουμε τους συνήθεις κακοκοπροαίρετους και διαστρεβλωτές απόψεων, δεν υποστηρίζουμε πως έπρεπε να το κάνει, αλλά ότι θα μπορούσε να προβεί σε μια τέτοιου είδους ενέργεια)

Ας επικαλεστούμε και πάλι την Αυγή για την συνέχεια: ***«Δευτέρα:*** *Το πρωί ο πρόεδρος της Νομικής Θ. Φορτσάκης δηλώνει ότι γίνονται βανδαλισμοί στη Σχολή, ενώ για υγειονομικούς λόγους η Κοσμητεία προχωρεί σε λοκ άουτ για την τρέχουσα εβδομάδα. Γιατροί που κλήθηκαν από την Πρυτανεία εξετάζουν τους μετανάστες και διαψεύδουν ότι υπάρχει θέμα υγειονομικής φύσης. Συγκροτείται ένα ετερόκλιτο μέτωπο πολιτικών δυνάμεων από Ν.Δ. - ΛΑΟΣ - κυβέρνηση - Δημοκρατική Αριστερά, που μιλάνε για κατάλυση του ασύλου και ρίχνουν το φταίξιμο άμεσα ή έμμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ. ΣΥΝ και Οικολόγοι Πράσινοι εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους μετανάστες. Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου φοιτητών Νομικής, με τις υπογραφές των παρατάξεων ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΕΑΑΚ και Αριστερής Ενότητας, επικυρώνει την απόφαση για την φιλοξενία των φοιτητών. Ο Α. Σαμαράς κάνει λόγο για ομηρεία (!) των φοιτητών της ΔΑΠ».*

Ενώ, λοιπόν, η πολιτική νομιμοποίηση της επίδειξης ισχύος από την πλευρά του κράτους ήταν κάτι παραπάνω από «έτοιμη από καιρό», οι διοργανωτές ήταν έτη φωτός

Οι μετανάστες ΑΠΕΡΓΟΙ ΠΕΙΝΑΣ, η άρση «ΑΣΥΛΟΥ» και οι ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ

Η διαμεσολάβηση απαιτεί συμβιβασμούς από τα εμπλεκόμενα μέρη. Αυτό το έχουμε υποστηρίξει επανειλημμένα, όπως και το ότι ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Ότι καμία μορφή αγώνα δεν εξασφαλίζει τα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά του. Ότι κανένα «επαναστατικό υποκείμενο» δεν βρίσκεται στο απυρόβλητο, ακόμα και αν δεχθεί κάποιος τον ορισμό του σαν τέτοιο.

Τα γεγονότα της περασμένης εβδομάδας που σημαδεύτηκαν από την άρση του ασύλου, την δεύτερη ημέρα της απεργίας πείνας των 237 μεταναστών απεργών πείνας, που ήρθαν στην Αθήνα και βρίσκονταν στο κτίριο της Νομικής, είναι αλήθεια ότι φέρνουν στο προσκήνιο πολλά πράγματα, που δυστυχώς όσο μένουν κουκουλωμένα τόσο αρνητικότερη επίδραση έχουν στον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η τακτική της «αποκλιμάκωσης» που επέλεξε το κράτος και οι μηχανισμοί του, ήταν φανερό από πολύ νωρίς ότι θα βασίζονταν στην «ήπια» ισχύ αφ' ενός και αφ' ετέρου στην πολιτική νομιμοποίησή της. Από την στιγμή που εξασφαλί-

και κατά δήλωση μέλους του Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα σε τηλεοπτική εκπομπή: «Εμείς που είμαστε νόμιμοι μπορούσαμε να σκεφτόμαστε... [...] Οι μετανάστες δεν μπορούσαν να διαθέσουν παρά μόνο το κορμί τους», (ενώ οι διοργανωτές προφανώς είχαν τον πρώτο λόγο σε όλα τα υπόλοιπα).

Διαβάζουμε, λοιπόν, στην Αυγή (30-1-2011): *«Η απόφαση των μεταναστών που συμμετέχουν στο Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης να προχωρήσουν σε μαζική απεργία πείνας με αίτημα τη νομιμοποίησή τους είχε ληφθεί ήδη από το φθινόπωρο. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης συγκροτήθηκε δειλά-δειλά, με τη συμμετοχή αρχικά της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης, της Κόντρα και άλλων. Τον Ιανουάριο, με τη συμμετοχή πια του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και της Νεολαίας ΣΥΝ, οι προετοιμασίες μπαίνουν στην τελική ευθεία. Η επιλογή της Νομικής Σχολής έγινε σε συνεννόηση με τους μετανάστες και εκπρόσωποι της Πρωτοβουλίας ανέλαβαν την επικοινωνία με τις πανεπιστημιακές αρχές, που δεν έδωσαν το επίσημο ok, αν και παραδέχτηκαν βέβαια ότι το κτήριο είναι κλειστό. Η συνέλευση του φοιτητικού συλλόγου Νομικής πήρε απόφαση για τη φιλοξενία των μεταναστών στο άδειο κτήριο της Σχολής επί της Σόλωνος».*

Εδώ υπάρχει μια «μικρή» ανακρίβεια. Σε τηλεοπτική εκπομπή ο πρόεδρος της Νομικής Σχολής Θ. Φορτσάκης ισχυρίστηκε, χωρίς να διαψευστεί από μέλος του Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα που συμμετείχε σ' αυτή την εκπομπή, ότι 15 ημέρες πριν από την είσοδο των απεργών στο κτίριο της Νομικής εκπρόσωποι του Δικτύου συναντήθηκαν μαζί του και *τον ενημέρωσαν ότι οι απεργοί πείνας θα εγκατασταθούν στο πνευματικό κέντρο* ζητώντας την περιστασιακή χρήση της Νομικής, χωρίς να μιλήσουν για κατάληψη του κτιρίου, ενώ ο ίδιος (ο Φορτσάκης) αρνήθηκε να συναινέσει σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Έχουμε και λέμε λοιπόν. Η προετοιμασία του εγχειρήματος ήταν πολύμηνη και ως εκ τούτου είναι φυσικό να είχαν εξεταστεί όλα τα πιθανά ενδεχόμενα που θα συνεπαγόταν η μια ή άλλη επιλογή κτιρίου, καθώς βέβαια και οι πιθανές συνέπειες της επιλογής ενός πανεπιστημιακού κτιρίου. Έτσι, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί κάποιος, που παλεύει για τα δημοκρατικά δικαιώματα και «ελευθερίες», να ισχυρίζεται ότι βγήκε κάτι σαν θριαμβευτής από ένα πανεπιστημιακό κτίριο μετά την άρση του ασύλου. Ιδιαίτερα, μάλιστα, όταν αυτή η εξέλιξη όχι μόνο δεν αμφισβήτησε επιτυχώς κυρίαρχες πολιτικές, αλλά άμβλυνε τις ήδη υπάρχουσες κοινωνικές αντιθέσεις απέναντι στις κρατικές επιλογές. Μάλλον, ***ορισμένα «δικαιώματα και ελευθερίες» γίνονται «περιττά» και «αναλώσιμα» παρά τις αντίθετες διακηρύξεις, όταν ιεραρχούνται δεόντως ορισμένες πολιτικές σκοπιμότητες...***

Ας προχωρήσουμε, όμως, σε κάποια σημαντικά γεγονότα, όχι με την διάθεση καταγραφής κάποιου χρονικού, αλλά λόγω της χρησιμότητας τους κατά την γνώμη μας για την κατανόηση του είδους της διαμεσολάβησης, που έλαβε

προκειμένου να εμποδίσει μια ανεπιθύμητη προς αυτό ενέργεια. Το πρόσχημα. λόγου χάρη. του ελέγχου των στοιχείων τους και με στόχο την παρεμπόδισή τους να φθάσουν στον προορισμό τους, θα ήταν κάτι το αναμενόμενο.

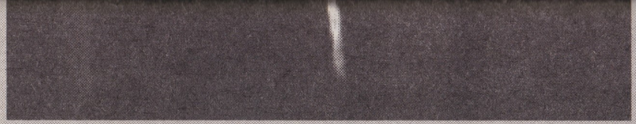
Επομένως, στην περίπτωση αυτή, **εκείνος που επιλέγει τον χώρο της αντιπαράθεσης με όρους «ασύλου» είναι το κράτος, αφού πολύ εύκολα θα μπορούσε να τους ελέγξει σε σημείο της επιλογής του και να προσάγει όσους δεν είχαν χαρτιά αποτρέποντας την είσοδό τους στο χώρο της Νομικής. Και όμως δεν το έκανε.** (Και για να προλάβουμε τους συνήθεις κακοκοπροαίρετους και διαστρεβλωτές απόψεων, δεν υποστηρίζουμε πως έπρεπε να το κάνει, αλλά ότι θα μπορούσε να προβεί σε μια τέτοιου είδους ενέργεια)

Ας επικαλεστούμε και πάλι την Αυγή για την συνέχεια: ***«Δευτέρα:*** *Το πρωί ο πρόεδρος της Νομικής Θ. Φορτσάκης δηλώνει ότι γίνονται βανδαλισμοί στη Σχολή, ενώ για υγειονομικούς λόγους η Κοσμητεία προχωρεί σε λοκ άουτ για την τρέχουσα εβδομάδα. Γιατροί που κλήθηκαν από την Πρυτανεία εξετάζουν τους μετανάστες και διαψεύδουν ότι υπάρχει θέμα υγειονομικής φύσης. Συγκροτείται ένα ετερόκλιτο μέτωπο πολιτικών δυνάμεων από Ν.Δ. - ΛΑΟΣ - κυβέρνηση - Δημοκρατική Αριστερά, που μιλάνε για κατάλυση του ασύλου και ρίχνουν το φταίξιμο άμεσα ή έμμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ. ΣΥΝ και Οικολόγοι Πράσινοι εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους μετανάστες. Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου φοιτητών Νομικής, με τις υπογραφές των παρατάξεων ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΕΑΑΚ και Αριστερής Ενότητας, επικυρώνει την απόφαση για τη φιλοξενία των φοιτητών. Ο Α. Σαμαράς κάνει λόγο για ομηρεία (!) των φοιτητών της ΔΑΠ».*

Ενώ, λοιπόν, η πολιτική νομιμοποίηση της επίδειξης ισχύος από την πλευρά του κράτους ήταν κάτι παραπάνω από «έτοιμη από καιρό», οι διοργανωτές ήταν έτη φωτός πίσω σε μια δήθεν καλοοργανωμένη εδώ και μήνες κινητοποίηση, αφού δεν είχαν έτοιμη ούτε καν μια εναλλακτική λύση που θα τους έδινε την δυνατότητα να αναδιπλωθούν και να θέσουν οι ίδιοι τον άμεσο χρόνο της αποχώρησης τους αποφεύγοντας την άρση του ασύλου και την ταπεινωτική αποχώρηση από ένα κυκλωμένο κτίριο από εκατοντάδες αστυνομικούς.

Αντίθετα θεωρώντας(;) ότι όλα βαίνουν καλώς αποφασίζεται η έναρξη της προκαθορισμένης απεργίας πείνας την επόμενη ημέρα, ενώ ο υπουργός Εσωτερικών Γ. Ραγκούσης δηλώνει σε όλους τους τόνους ότι δεν θα γίνει καμία νομιμοποίηση, είτε μαζική είτε μεμονωμένη, ο Παπανδρέου δηλώνει ότι «σε μια ημέρα το ζήτημα θα έχει τελειώ-

Οι μετανάστες ΑΠΕΡΓΟΙ ΠΕΙΝΑΣ, η άρση «ΑΣΥΛΟΥ» και οι ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ

Η διαμεσολάβηση απαιτεί συμβιβασμούς από τα εμπλεκόμενα μέρη. Αυτό το έχουμε υποστηρίξει επανειλημμένα, όπως και το ότι ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Ότι καμία μορφή αγώνα δεν εξασφαλίζει τα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά του. Ότι κανένα «επαναστατικό υποκείμενο» δεν βρίσκεται στο απυρόβλητο, ακόμα και αν δεχθεί κάποιος τον ορισμό του σαν τέτοιο.

Τα γεγονότα της περασμένης εβδομάδας που σημαδεύτηκαν από την άρση του ασύλου, την δεύτερη ημέρα της απεργίας πείνας των 237 μεταναστών απεργών πείνας, που ήρθαν στην Αθήνα και βρίσκονταν στο κτίριο της Νομικής, είναι αλήθεια ότι φέρνουν στο προσκήνιο πολλά πράγματα, που δυστυχώς όσο μένουν κουκουλωμένα τόσο αρνητικότερη επίδραση έχουν στον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η τακτική της «αποκλιμάκωσης» που επέλεξε το κράτος και οι μηχανισμοί του, ήταν φανερό από πολύ νωρίς ότι θα βασίζονταν στην «ήπια» ισχύ αφ' ενός και αφ' ετέρου στην πολιτική νομιμοποίησή της. Από την στιγμή που εξασφαλίστηκε τόσο γρήγορα και αποτελεσματικά το δεύτερο στοιχείο, είναι προφανές ότι η λέξη «αδιέξοδο», που ακούστηκε στα «κρίσιμα» σημεία της διευθέτησης, **δεν αντιστοιχούσε σε καμία περίπτωση με την πραγματικότητα.**

Οι πολιτικοί διαχειριστές της συγκεκριμένης κινητοποίησης με αιχμή την απεργία πείνας υποχρεώθηκαν, ως εκ τούτου, να μετρήσουν το μέγεθος μιας πραγματικής πανωλεθρίας. Και χρησιμοποιούμε αυτήν την λέξη, διότι πρώτα απ' όλα θα πρέπει κανείς να αναλογιστεί πόσο αρνητικά επιδρά η πυγμή που βρήκε την ευκαιρία να επιδείξει το κράτος στην κατεύθυνση ελέγχου της ευρύτερης κοινωνικής έντασης, κάτι που φαίνεται όλο και περισσότερο μέρα με την μέρα,. Πρόκειται για την κοινωνική ένταση, που προϋπήρχε, βέβαια, της κινητοποίησης με κύριο χαρακτηριστικό της την οργή ευρύτερων τμημάτων της κοι-

για τη φιλοξενία των μεταναστών στο άδειο κτήριο της Σχολής επί της Σόλωνος».

Εδώ υπάρχει μια «μικρή» ανακρίβεια. Σε τηλεοπτική εκπομπή ο πρόεδρος της Νομικής Σχολής Θ. Φορτσάκης ισχυρίστηκε, χωρίς να διαψευστεί από μέλος του Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα που συμμετείχε σ' αυτή την εκπομπή, ότι 15 ημέρες πριν από την είσοδο των απεργών στο κτίριο της Νομικής εκπρόσωποι του Δικτύου συναντήθηκαν μαζί του και *τον ενημέρωσαν ότι οι απεργοί πείνας θα εγκατασταθούν στο πνευματικό κέντρο ζητώντας την περιστασιακή χρήση της Νομικής*, χωρίς να μιλήσουν για κατάληψη του κτιρίου, ενώ ο ίδιος (ο Φορτσάκης) αρνήθηκε να συναινέσει σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Έχουμε και λέμε λοιπόν. Η προετοιμασία του εγχειρήματος ήταν πολύμηνη και ως εκ τούτου είναι φυσικό να είχαν εξεταστεί όλα τα πιθανά ενδεχόμενα που θα συνεπαγόταν η μια ή άλλη επιλογή κτιρίου, καθώς βέβαια και οι πιθανές συνέπειες της επιλογής ενός πανεπιστημιακού κτιρίου. Έτσι, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί κάποιος, που παλεύει για τα δημοκρατικά δικαιώματα και «ελευθερίες», να ισχυρίζεται ότι βγήκε κάτι σαν θριαμβευτής από ένα πανεπιστημιακό κτίριο μετά την άρση του ασύλου. Ιδιαίτερα, μάλιστα, όταν αυτή η εξέλιξη όχι μόνο δεν αμφισβήτησε επιτυχώς κυρίαρχες πολιτικές, αλλά άμβλυνε τις ήδη υπάρχουσες κοινωνικές αντιθέσεις απέναντι στις κρατικές επιλογές. Μάλλον, ***ορισμένα «δικαιώματα και ελευθερίες» γίνονται «περιττά» και «αναλώσιμα» παρά τις αντίθετες διακηρύξεις, όταν ιεραρχούνται δεόντως ορισμένες πολιτικές σκοπιμότητες...***

Ας προχωρήσουμε, όμως, σε κάποια σημαντικά γεγονότα, όχι με την διάθεση καταγραφής κάποιου χρονικού, αλλά λόγω της χρησιμότητας τους κατά την γνώμη μας για την κατανόηση του είδους της διαμεσολάβησης, που έλαβε χώρα και επομένως και των εξελίξεων που έπονται.

Στην ίδια ακριβώς εκπομπή ο πρόεδρος της Νομικής ανέφερε ότι μια εβδομάδα πριν τον ερχομό των απεργών πείνας, **οι πρυτανικές αρχές ειδοποιούν τις αρχές ασφαλείας για την επερχόμενη κατάληψη.** Επομένως ο δίαυλος συνεχίζει να υπάρχει ανάμεσα στις πανεπιστημιακές αρχές και τους οργανωτές, οι οποίοι πλέον καταλήγουν στον στην χρήση του χώρου της Νομικής, όχι ως βοηθητικού, αλλά ως τον κυρίως χώρο στον οποίο θα διέμεναν οι απεργοί. Το υπουργείο δημόσιας τάξης με την σει-

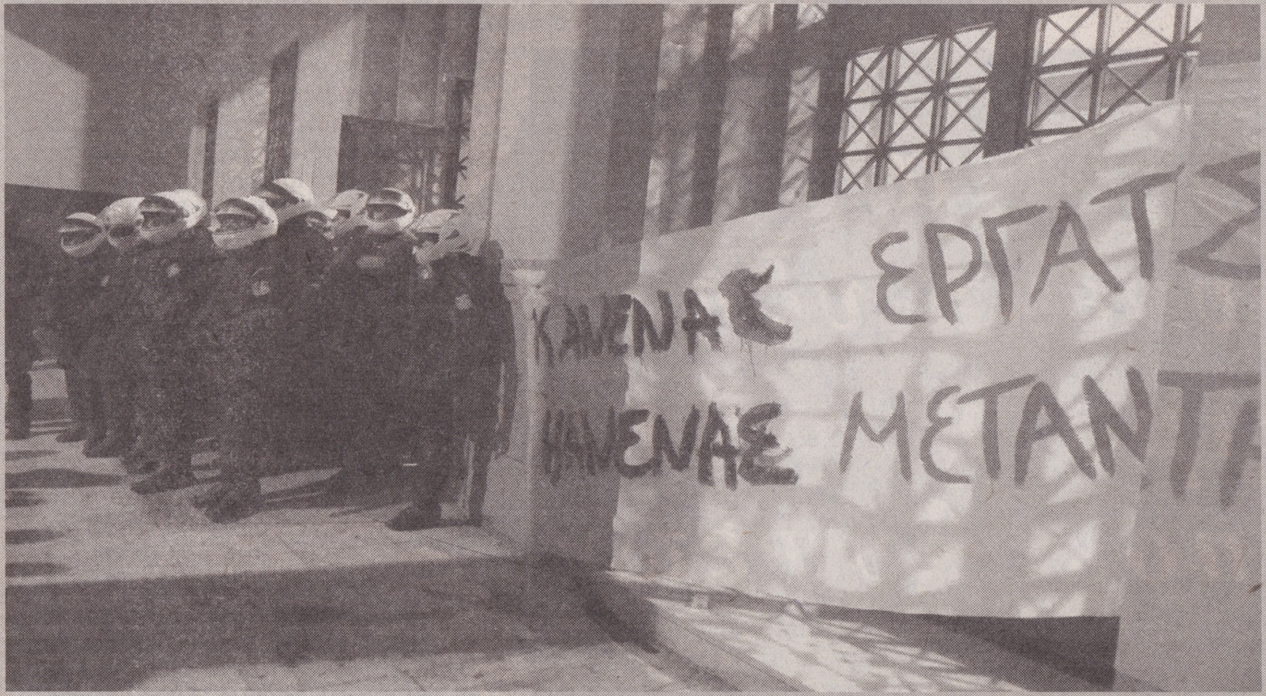
υπάρχει θέμα υγειονομικής φύσης. Συγκροτείται ένα ετερόκλιτο μέτωπο πολιτικών δυνάμεων από Ν.Δ. - ΛΑΟΣ - κυβέρνηση - Δημοκρατική Αριστερά, που μιλάνε για κατάλυση του ασύλου και ρίχνουν το φταίξιμο άμεσα ή έμμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ. ΣΥΝ και Οικολόγοι Πράσινοι εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους μετανάστες. Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου φοιτητών Νομικής, με τις υπογραφές των παρατάξεων ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΕΑΑΚ και Αριστερής Ενότητας, επικυρώνει την απόφαση για την φιλοξενία των φοιτητών. Ο Α. Σαμαράς κάνει λόγο για ομηρεία (!) των φοιτητών της ΔΑΠ».

Ενώ, λοιπόν, η πολιτική νομιμοποίηση της επίδειξης ισχύος από την πλευρά του κράτους ήταν κάτι παραπάνω από «έτοιμη από καιρό», οι διοργανωτές ήταν έτη φωτός πίσω σε μια δήθεν καλοοργανωμένη εδώ και μήνες κινητοποίηση, αφού δεν είχαν έτοιμη ούτε καν μια εναλλακτική λύση που θα τους έδινε την δυνατότητα να αναδιπλωθούν και να θέσουν οι ίδιοι τον άμεσο χρόνο της αποχώρησης τους αποφεύγοντας την άρση του ασύλου και την ταπεινωτική αποχώρηση από ένα κυκλωμένο κτίριο από εκατοντάδες αστυνομικούς.

Αντίθετα θεωρώντας(;) ότι όλα βαίνουν καλώς αποφασίζεται η έναρξη της προκαθορισμένης απεργίας πείνας την επόμενη ημέρα, ενώ ο υπουργός Εσωτερικών Γ. Ραγκούσης δηλώνει σε όλους τους τόνους ότι δεν θα γίνει καμία νομιμοποίηση, είτε μαζική είτε μεμονωμένη, ο Παπανδρέου δηλώνει ότι «σε μια ημέρα το ζήτημα θα έχει τελειώ-

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

σει», ενώ και τα υπόλοιπα στελέχη της κυβέρνησης καλούν να εφαρμοστεί ο νόμος, δηλαδή να εκκενώσει τον χώρο η αστυνομία.

«Τετάρτη: Με συνέντευξη Τύπου οι πρυτανικές αρχές απευθύνουν έκκληση στον υπουργό Εσωτερικών Γ. Ραγκούση, τον περιφερειάρχη Αττικής Γ. Σγουρό και τον δήμαρχο Αθήνας Γ. Καμίνη να προσέλθουν στο πανεπιστήμιο για να βρεθεί ειρηνική λύση. Για αστειότητες μιλά το υπουργείο Εσωτερικών, η Α. Διαμαντοπούλου και κυβερνητικά στελέχη πιέζουν για «εφαρμογή του νόμου», άρση του ασύλου και επέμβαση της αστυνομίας. Ο πρωθυπουργός επιτίθεται με σφοδρότητα στην αριστερά, ενώ ο Γ. Καμίνης αρνείται ότι έχει οποιαδήποτε ευθύνη, απορρίπτοντας επιπλέον την πρόταση του Αλ. Τσίπρα να συμβάλει με την παροχή εναλλακτικού χώρου διεξαγωγής της απεργίας πείνας. Γίνεται άρση του λοκ άουτ της Σχολής. Ν.Δ. - ΛΑΟΣ - Μπακογιάννη προτείνουν την κατάργηση του ασύλου. Ο Μανώλης Γλέζος δηλώνει ότι το άσυλο δεν είναι μόνο χώρος ελεύθερης διακίνησης των ιδεών, αλλά άσυλο-προσφυγή

εάν θα πρέπει ή όχι να κληθεί η Αστυνομία, ενώ παράλληλα στις σχολές θα υπάρχει ιδιωτική αστυνομία ή security ,που θα ελέγχει αυστηρά την είσοδο όλων στα πανεπιστημιακά κτίρια.

Σ' αυτό το σημείο –και με την διάθεση να επανέρθουμε– θα θυμίσουμε απλά ότι η απεργία πείνας, με όλες τις ιδιαιτερότητες και τις αντιφάσεις που εμπεριέχει, όπως το ότι χαρακτηρίζεται από την παθητικότητα, έχει, παρ' όλα αυτά, ιστορικά δώσει το έναυσμα για σοβαρές αντιπαραθέσεις με τις κρατικές επιλογές. Επίσης, θα θυμίσουμε ότι δυστυχώς έχουν καταγραφεί **περιπτώσεις απεργιών πείνας που μόνο τους κοινωνικούς αγώνες δεν είχαν προωθήσει.**

Θέλουμε, ακόμη, να επαναφέρουμε στη μνήμη αλλά και στην καρδιά (όσων αυτή δεν έχει σφραγιστεί από την πολιτική μονομανία) τις ουσιαστικές σχέσεις που έχουν ανάγκη οι άνθρωποι είτε κατά μόνας, είτε κατά ομάδες. Σχέσεις, αλλά και πραγματικές συνθήκες, όπου η ελεύθερη κίνηση ανθρώπων και αγαθών δεν είναι προϊόν καταγα

Παραμένεις στη γωνία, σιωπηλή όπως πάντα, Υπατία!

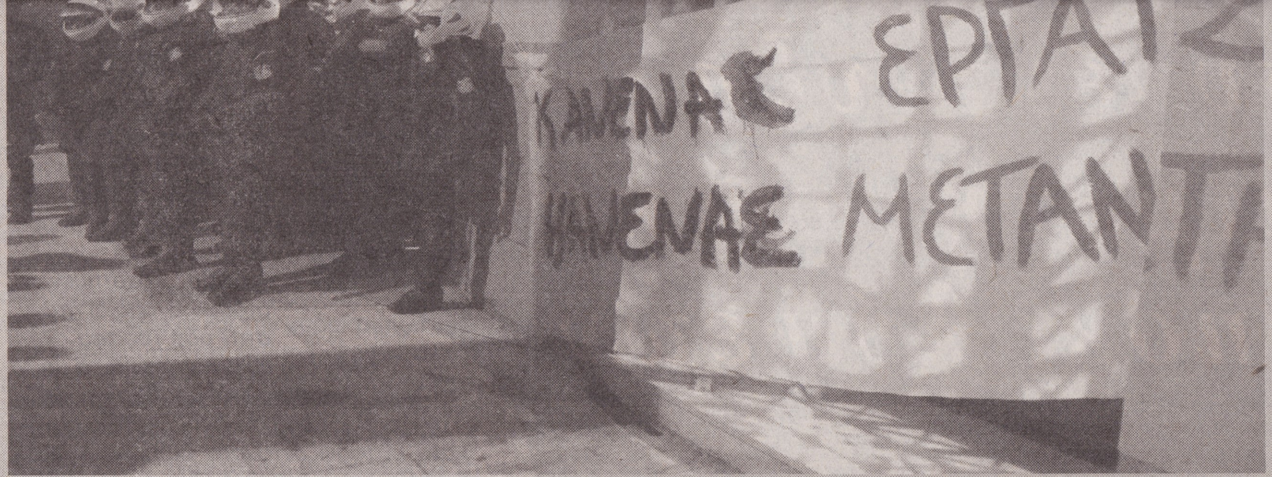
Όπως έγινε γνωστό από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μετανάστης σε κατάσταση σοκ απειλούσε να αυτοπυρποληθεί φωνάζοντας «δεν έχουμε δικαιωθεί» και «αυτά δεν είναι άδειες παραμονής», κατά την διάρκεια της τελετουργικής «νικηφόρας» αποχώρησης των μεταναστών από το μέγαρο της Υπατίας.[1] Υπενθυμίζεται ότι 287 μετανάστες υποστηριζόμενοι από κόμματα, αποκόμματα και διάφορες ...προσωπικότητες της αριστεράς ξεκίνησαν παράλληλη «απεργία πείνας» σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη αρχικά για την νομιμοποίηση όλων(!) των μεταναστών και κατόπιν για να λάβουν άδειες παραμονής μόνο αυτοί. Η «απεργία» έληξε μετά από 44 ημέρες και αφού συμφώνησαν οι «αλληλέγγυοι», οι εκπρόσωποι των μεταναστών και η κυβέρνηση για εξάμηνη «ανοχή» στους απεργούς πείνας και διάφορες άλλες αόριστες υποσχέσεις.

Είναι απολύτως κατανοητό γιατί το προαναφερθέν επεισόδιο, που χάλασε λίγο το εορταστικό κλίμα της «νίκης» πέρασε στα μουλωχτά από τους –κατά τα άλλα λαλίστατους– «συμπαραστάτες», όπως κατανοητή είναι και η στάση μερίδας εξ αυτών, που λίγες ώρες μετά τους έξαλλους πανηγυρισμούς τους, τα «γύρισαν» αναπάντεχα, σιγοντάροντας μάλιστα το ξεκίνημα –εκ νέου– της «απεργίας πείνας»!

Είναι συχνά δύσκολο να αντιληφθεί κανείς, ποιος κορόιδεψε περισσότερο τους δύστυχους , ο κρατικός αξιωματούχος, ο αριστερός διαμεσολαβητής ή ο εκπρόσωπος των μεταναστών;

Αλλά, *«η καλή μέρα από το πρωί φάνηκε»*, όπως λέει και ο λαός.

Η αποφορά της εξουσιαστικής πτωμαΐνης ήταν τόση που απομάκρυνε, από την πρώτη κιόλας στιγμή, όσους θα ήθελαν, καλοπροαίρετα, να συμβάλλουν σε μια τέτοια κατάσταση. Απέμειναν μόνο όσοι είχαν «επενδύσει» πολιτικό κεφάλαιο σε αυτή την ιστορία και ορισμένοι αξιοθρήνητοι νεροκουβαλητές που διώχνονταν στην κυριολεξία από το

σει», ενώ και τα υπόλοιπα στελέχη της κυβέρνησης καλούν να εφαρμοστεί ο νόμος, δηλαδή να εκκενώσει τον χώρο η αστυνομία.

«Τετάρτη: Με συνέντευξη Τύπου οι πρυτανικές αρχές απευθύνουν έκκληση στον υπουργό Εσωτερικών Γ. Ραγκούση, τον περιφερειάρχη Αττικής Γ. Σγουρό και τον δήμαρχο Αθήνας Γ. Καμίνη να προσέλθουν στο πανεπιστήμιο για να βρεθεί ειρηνική λύση. Για αστειότητες μιλά το υπουργείο Εσωτερικών, η Α. Διαμαντοπούλου και κυβερνητικά στελέχη πιέζουν για «εφαρμογή του νόμου», άρση του ασύλου και επέμβαση της αστυνομίας. Ο πρωθυπουργός επιτίθεται με σφοδρότητα στην αριστερά, ενώ ο Γ. Καμίνης αρνείται ότι έχει οποιαδήποτε ευθύνη, απορρίπτοντας επιπλέον την πρόταση του Αλ. Τσίπρα να συμβάλει με την παροχή εναλλακτικού χώρου διεξαγωγής της απεργίας πείνας. Γίνεται άρση του λοκ άουτ της Σχολής. Ν.Δ. - ΛΑΟΣ - Μπακογιάννη προτείνουν την κατάργηση του ασύλου. Ο Μανώλης Γλέζος δηλώνει ότι το άσυλο δεν είναι μόνο χώρος ελεύθερης διακίνησης των ιδεών, αλλά άσυλο-προσφυγή κάθε αδικημένου. Η Πρυτανεία μαζί με Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και την Εκκλησία βρίσκουν, αργά το βράδυ, κτήριο για μετεγκατάσταση».

Με άλλα λόγια όσο οι εμπλεκόμενοι θεσμικοί μεσολαβητές πολλαπλασιάζονται τόσο είναι φανερά απούσα οποιαδήποτε κοινωνική ανάμιξη και άλλο τόσο η κοινωνική απήχηση φαίνεται να γίνεται ολοένα αρνητικότερη και απομακρυσμένη.

*«**Πέμπτη**: Πυκνά γεγονότα, ξεχωρίζει η εντολή των πρυτανικών αρχών για άρση του ασύλου στον εισαγγελέα, μετά την άρνηση των μεταναστών να μεταφερθούν με τους όρους του ιδιοκτήτη στο κτήριο Πατησίων και Ηπείρου. Το απόγευμα σχηματίζεται ασφυκτικός αστυνομικός κλοιός, αποκλείεται η ευρύτερη περιοχή της Νομικής και ακολουθεί μαραθώνιος διαπραγματεύσεων μεταξύ εισαγγελέων - πανεπιστημιακών αρχών - κυβέρνησης - ιδιοκτήτη - μεταναστών, με τη συμβολή των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων του ΣΥΡΙΖΑ, Θ. Δρίτσα και Π. Λαφαζάνη, και του Αλ. Αλαβάνου. Οι απεργοί πείνας συναινούν σε μετεγκατάσταση και επέρχεται συμφωνία να μεταφερθούν στο κτήριο χωρίς τους αρχικούς περιορισμούς για παρουσία αστυνο-*

εάν θα πρέπει ή όχι να κληθεί η Αστυνομία, ενώ παράλληλα στις σχολές θα υπάρχει ιδιωτική αστυνομία ή security ,που θα ελέγχει αυστηρά την είσοδο όλων στα πανεπιστημιακά κτίρια.

Σ' αυτό το σημείο –και με την διάθεση να επανέρθουμε– θα θυμίσουμε απλά ότι η απεργία πείνας, με όλες τις ιδιαιτερότητες και τις αντιφάσεις που εμπεριέχει, όπως το ότι χαρακτηρίζεται από την παθητικότητα, έχει, παρ' όλα αυτά, ιστορικά δώσει το έναυσμα για σοβαρές αντιπαραθέσεις με τις κρατικές επιλογές. Επίσης, θα θυμίσουμε ότι δυστυχώς έχουν καταγραφεί **περιπτώσεις απεργιών πείνας που μόνο τους κοινωνικούς αγώνες δεν είχαν προωθήσει.**

Θέλουμε, ακόμη, να επαναφέρουμε στη μνήμη αλλά και στην καρδιά (όσων αυτή δεν έχει σφραγιστεί από την πολιτική μονομανία) τις ουσιαστικές σχέσεις που έχουν ανάγκη οι άνθρωποι είτε κατά μόνας, είτε κατά ομάδες. Σχέσεις, αλλά και πραγματικές συνθήκες, όπου η ελεύθερη κίνηση ανθρώπων και αγαθών δεν είναι προϊόν καταναγκασμών κι εκμετάλλευσης. Σχέσεις και καταστάσεις που όμως δεν μπορούν να μεταφερθούν και να υπάρξουν στους όρους που έχουν κατασκευάσει οι κυρίαρχοι. Γι' αυτό, **όσοι υποστηρίζουν το αντίθετο και προσπαθούν να εφαρμόσουν πτυχές της αναρχικής ουσίας μέσα σε περιβάλλοντα εξουσίας, στην πράξη υπονομεύουν και αρνούνται αυτή την αναρχική ουσία**. Επειδή συμβαίνει να τις θέτουν **στην υπηρεσία των κάθε φορά κυριαρχικών επιδιώξεων**. Είναι μια πρακτική, η οποία με τον τρόπο που εκτίθεται, έρχεται να συμπληρώσει την κρατική θεωρία και πολιτική ψευδολογία πως οι αναρχικές απόψεις δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής.

Το χειρότερο, όμως, σε τέτοιες περιπτώσεις είναι πως ακόμα και όταν η πρακτική συμβολή γίνεται με καλή διάθεση και χωρίς πολιτικές σκοπιμότητες (πράγμα σπάνιο) αβαντάρει λογικές και μεθοδεύσεις εξουσιαστικών μερίδων που έρχονται να συμπληρώσουν τα κενά που αφήνουν ή δεν μπορούν να καλύψουν οι κρατικοί σχεδιασμοί.

Η κίνηση της «κατάληψης» της Νομικής και όσα έχουν συνδεθεί με αυτήν, ανεξάρτητα από τις όποιες προθέσεις, προκαλεί βλάβες στην συνολικότερη υπόθεση της

Όπως έγινε γνωστό από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, μετανάστης σε κατάσταση σοκ απειλούσε να αυτοπυρποληθεί φωνάζοντας «δεν έχουμε δικαιωθεί» και «αυτά δεν είναι άδειες παραμονής», κατά την διάρκεια της τελετουργικής «νικητήριας» αποχώρησης των μεταναστών από το μέγαρο της Υπατίας.[1] Υπενθυμίζεται ότι 287 μετανάστες υποστηριζόμενοι από κόμματα, αποκόμματα και διάφορες ...προσωπικότητες της αριστεράς ξεκίνησαν παράλληλη «απεργία πείνας» σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη αρχικά για την νομιμοποίηση όλων(!) των μεταναστών και κατόπιν για να λάβουν άδειες παραμονής μόνο αυτοί. Η «απεργία» έληξε μετά από 44 ημέρες και αφού συμφώνησαν οι «αλληλέγγυοι», οι εκπρόσωποι των μεταναστών και η κυβέρνηση για εξάμηνη «ανοχή» στους απεργούς πείνας και διάφορες άλλες αόριστες υποσχέσεις.

Είναι απολύτως κατανοητό γιατί το προαναφερθέν επεισόδιο, που χάλασε λίγο το εορταστικό κλίμα της «νίκης» πέρασε στα μουλωχτά από τους –κατά τα άλλα λαλίστατους– «συμπαραστάτες», όπως κατανοητή είναι και η στάση μερίδας εξ αυτών, που λίγες ώρες μετά τους έξαλλους πανηγυρισμούς τους, τα «γύρισαν» αναπάντεχα, σιγοντάροντας μάλιστα το ξεκίνημα –εκ νέου– της «απεργίας πείνας»!

Είναι συχνά δύσκολο να αντιληφθεί κανείς, ποιος κορόιδεψε περισσότερο τους δύστυχους , ο κρατικός αξιωματούχος, ο αριστερός διαμεσολαβητής ή ο εκπρόσωπος των μεταναστών;

Αλλά, *«η καλή μέρα από το πρωί φάνηκε»*, όπως λέει και ο λαός.

Η αποφορά της εξουσιαστικής πτωμαΐνης ήταν τόση που απομάκρυνε, από την πρώτη κιόλας στιγμή, όσους θα ήθελαν, καλοπροαίρετα, να συμβάλλουν σε μια τέτοια κατάσταση. Απέμειναν μόνο όσοι είχαν «επενδύσει» πολιτικό κεφάλαιο σε αυτή την ιστορία και ορισμένοι αξιοθρήνητοι νεροκουβαλητές που διώχνονταν στην κυριολεξία από το χώρο, όταν ερχόταν η ώρα των συμφωνιών με το κράτος.

Ασφαλώς, σοβαρότατο μερίδιο ευθύνης έχουν και οι πρώην απεργοί πείνας που έθεσαν «την ίδια τους τη ζωή «υπό διαπραγμάτευση»».[2] Οι άνθρωποι , από την φύση τους, δεν μπορούν να γίνουν πιόνια. Η απελπισία όμως γεννά τέρατα. Η εικόνα ανθρώπων που επιλέγουν να δωρίσουν τα ίδια τα σώματα τους στο Κολοσσαίο της πολιτικής, συνειδητά απαρνούμενοι την αυτοτέλεια τους, μόνο θλίψη και οργή μπορεί να προκαλέσει, για τα αποτελέσματα της εξουσιαστικής διαστροφής. Μόνο πωρωμένοι εξουσιαστές ή τυφλωμένοι φανατικοί μπορούν να χαρακτηρίζουν την εξευτελιστική διαδικασία στην οποία οδηγήθηκαν ως «περήφανο αγώνα» και μάλιστα πρότυπο για την «υποταγμένη» κοινωνία.

Τι έμεινε από αυτή την ιστορία; Επιβεβαιώθηκε η δυνατότητα της αριστεράς να ασκεί απεριόριστη εξουσία σε περιορισμένα κοινωνικά κομμάτια, όπως μερίδες μεταναστών, δυνατότητα που προσφέρεται απλόχερα στους κρατιστές για την ευόδωση των διαλυτικών και αντικοινωνικών σχεδίων της Κυριαρχίας έναντι σκανδαλωδών προνομίων αλλά και διαφόρων ανταλλαγμάτων προς τις αρι-

πεύθυνου εκκλησή στον υπουργό Εσωτερικών Γ. Ραγκούση, τον περιφερειάρχη Αττικής Γ. Σγουρό και τον δήμαρχο Αθήνας Γ. Καμίνη να προσέλθουν στο πανεπιστήμιο για να βρεθεί ειρηνική λύση. Για αστειότητες μιλά το υπουργείο Εσωτερικών, η Α. Διαμαντοπούλου και κυβερνητικά στελέχη πιέζουν για «εφαρμογή του νόμου», άρση του ασύλου και επέμβαση της αστυνομίας. Ο πρωθυπουργός επιτίθεται με σφοδρότητα στην αριστερά, ενώ ο Γ. Καμίνης αρνείται ότι έχει οποιαδήποτε ευθύνη, απορρίπτοντας επιπλέον την πρόταση του Αλ. Τσίπρα να συμβάλει με την παροχή εναλλακτικού χώρου διεξαγωγής της απεργίας πείνας. Γίνεται άρση του λοκ άουτ της Σχολής. Ν.Δ. - ΛΑΟΣ - Μπακογιάννη προτείνουν την κατάργηση του ασύλου. Ο Μανώλης Γλέζος δηλώνει ότι το άσυλο δεν είναι μόνο χώρος ελεύθερης διακίνησης των ιδεών, αλλά άσυλο-προσφυγή κάθε αδικημένου. Η Πρυτανεία μαζί με Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και την Εκκλησία βρίσκουν, αργά το βράδυ, κτήριο για μετεγκατάσταση».

Με άλλα λόγια όσο οι εμπλεκόμενοι θεσμικοί μεσολαβητές πολλαπλασιάζονται τόσο είναι φανερά απούσα οποιαδήποτε κοινωνική ανάμιξη και άλλο τόσο η κοινωνική απήχηση φαίνεται να γίνεται ολοένα αρνητικότερη και απομακρυσμένη.

«Πέμπτη: Πυκνά γεγονότα, ξεχωρίζει η εντολή των πρυτανικών αρχών για άρση του ασύλου στον εισαγγελέα, μετά την άρνηση των μεταναστών να μεταφερθούν με τους όρους του ιδιοκτήτη στο κτήριο Πατησίων και Ηπείρου. Το απόγευμα σχηματίζεται ασφυκτικός αστυνομικός κλοιός, αποκλείεται η ευρύτερη περιοχή της Νομικής και ακολουθεί μαραθώνιος διαπραγματεύσεων μεταξύ εισαγγελέων - πανεπιστημιακών αρχών - κυβέρνησης - ιδιοκτήτη - μεταναστών, με τη συμβολή των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων του ΣΥΡΙΖΑ, Θ. Δρίτσα και Π. Λαφαζάνη, και του Αλ. Αλαβάνου. Οι απεργοί πείνας συναινούν σε μετεγκατάσταση και επέρχεται συμφωνία να μεταφερθούν στο κτήριο χωρίς τους αρχικούς περιορισμούς για παρουσία αστυνομίας εντός του κτηρίου και άρνηση εισόδου σε αλληλέγγυους. Οι μετανάστες μαζί με συμπαραστάτες φεύγουν με πορεία από τη Νομική στις 3 π.μ., έπειτα από πολύωρη καθυστέρηση».

Λίγες ημέρες αργότερα η υπουργός παιδείας Α. Διαμαντοπούλου δηλώνει σε συνέντευξη της στην εφημερίδα τα ΝΕΑ: *«Είναι επιλογή μας ο διάλογος για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση να μην «ασυλοποιηθεί», να μη «συριζοποιηθεί», να μείνει έξω από την πόλωση και να βασιστεί πάνω σε προτάσεις που απαντούν στις αγωνίες της κοινωνίας μας, που πλήττεται πανταχόθεν». «Ήθελαν η Νομική να θυμίζει... Καίρο»*, ενώ σπεύδει να τονίσει ότι **οι αλλαγές στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση ουσιαστικά θα αφαιρέσουν από τους πρυτάνεις τη δυνατότητα διαχείρισης του ασύλου**, καθώς το Συμβούλιο του Ιδρύματος (που θα λειτουργεί εκτός πανεπιστημίου) θα παίρνει την απόφαση για το

Σ' αυτό το σημείο –και με την διάθεση να επανερχόμαστε– θα θυμίσουμε απλά ότι η απεργία πείνας, με όλες τις ιδιαιτερότητες και τις αντιφάσεις που εμπεριέχει, όπως το ότι χαρακτηρίζεται από την παθητικότητα, έχει, παρ' όλα αυτά, ιστορικά δώσει το έναυσμα για σοβαρές αντιπαραθέσεις με τις κρατικές επιλογές. Επίσης, θα θυμίσουμε ότι δυστυχώς έχουν καταγραφεί **περιπτώσεις απεργιών πείνας που μόνο τους κοινωνικούς αγώνες δεν είχαν προωθήσει.**

Θέλουμε, ακόμη, να επαναφέρουμε στη μνήμη αλλά και στην καρδιά (όσων αυτή δεν έχει σφραγιστεί από την πολιτική μονομανία) τις ουσιαστικές σχέσεις που έχουν ανάγκη οι άνθρωποι είτε κατά μόνας, είτε κατά ομάδες. Σχέσεις, αλλά και πραγματικές συνθήκες, όπου η ελεύθερη κίνηση ανθρώπων και αγαθών δεν είναι προϊόν καταναγκασμών κι εκμετάλλευσης. Σχέσεις και καταστάσεις που όμως δεν μπορούν να μεταφερθούν και να υπάρξουν στους όρους που έχουν κατασκευάσει οι κυρίαρχοι. Γι' αυτό, **όσοι υποστηρίζουν το αντίθετο και προσπαθούν να εφαρμόσουν πτυχές της αναρχικής ουσίας μέσα σε περιβάλλοντα εξουσίας, στην πράξη υπονομεύουν και αρνούνται αυτή την αναρχική ουσία.** Επειδή συμβαίνει να τις θέτουν **στην υπηρεσία των κάθε φορά κυριαρχικών επιδιώξεων**. Είναι μια πρακτική, η οποία με τον τρόπο που εκτίθεται, έρχεται να συμπληρώσει την κρατική θεωρία και πολιτική ψευδολογία πως οι αναρχικές απόψεις δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής.

Το χειρότερο, όμως, σε τέτοιες περιπτώσεις είναι πως ακόμα και όταν η πρακτική συμβολή γίνεται με καλή διάθεση και χωρίς πολιτικές σκοπιμότητες (πράγμα σπάνιο) αβαντάρει λογικές και μεθοδεύσεις εξουσιαστικών μερίδων που έρχονται να συμπληρώσουν τα κενά που αφήνουν ή δεν μπορούν να καλύψουν οι κρατικοί σχεδιασμοί.

Η κίνηση της «κατάληψης» της Νομικής και όσα έχουν συνδεθεί με αυτήν, ανεξάρτητα από τις όποιες προθέσεις, προκαλεί βλάβες στην συνολικότερη υπόθεση της «νομιμοποίησης». Οι αυτοχρισμένοι εκπρόσωποι δεν μπορούν (και σε αυτή την περίπτωση, όπως και σε τόσες άλλες) να εκφράσουν ούτε να εκπροσωπήσουν, τη δυστυχία, τα βάσανα, τα όνειρα και τις επιθυμίες ανθρώπων που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο βρίσκονται σε αυτές τις μετέωρες συνθήκες. Και εδώ είναι που χρειάζεται να τονίσουμε πως **η συμπαράστασή μας προς όσους αγωνίζονται με αξιοπρέπεια είναι δεδομένη.**

Από την άλλη γνωρίζουμε πως είναι μακροχρόνια η παράδοση στις διαπραγματεύσεις των αριστερών διαμεσολαβητών, που όλη αυτή η πανωλεθρία (με ή χωρίς εισαγωγικά) είναι προφανές πως δεν θα είναι άμοιρη αποτελεσμάτων. Τα ανταλλάγματα είναι σίγουρο πως θα έλθουν και μάλιστα με ορατούς ή μη τρόπους και πολύ πιθανό να μη σχετίζονται με το «μεταναστευτικό»...

ας πείνας»!

Είναι συχνά δύσκολο να αντιληφθεί κανείς, ποιος κορόιδεψε περισσότερο τους δύστυχους , ο κρατικός αξιωματούχος, ο αριστερός διαμεσολαβητής ή ο εκπρόσωπος των μεταναστών;

Αλλά, *«η καλή μέρα από το πρωί φάνηκε»*, όπως λέει και ο λαός.

Η αποφορά της εξουσιαστικής πτωμαΐνης ήταν τόση που απομάκρυνε, από την πρώτη κιόλας στιγμή, όσους θα ήθελαν, καλοπροαίρετα, να συμβάλλουν σε μια τέτοια κατάσταση. Απέμειναν μόνο όσοι είχαν «επενδύσει» πολιτικό κεφάλαιο σε αυτή την ιστορία και ορισμένοι αξιοθρήνητοι νεροκουβαλητές που διώχνονταν στην κυριολεξία από το χώρο, όταν ερχόταν η ώρα των συμφωνιών με το κράτος.

Ασφαλώς, σοβαρότατο μερίδιο ευθύνης έχουν και οι πρώην απεργοί πείνας που έθεσαν «την ίδια τους τη ζωή «υπό διαπραγμάτευση»».[2] Οι άνθρωποι , από την φύση τους, δεν μπορούν να γίνουν πιόνια. Η απελπισία όμως γεννά τέρατα. Η εικόνα ανθρώπων που επιλέγουν να δωρίσουν τα ίδια τα σώματα τους στο Κολοσσαίο της πολιτικής, συνειδητά απαρνούμενοι την αυτοτέλεια τους, μόνο θλίψη και οργή μπορεί να προκαλέσει, για τα αποτελέσματα της εξουσιαστικής διαστροφής. Μόνο πωρωμένοι εξουσιαστές ή τυφλωμένοι φανατικοί μπορούν να χαρακτηρίζουν την εξευτελιστική διαδικασία στην οποία οδηγήθηκαν ως «περήφανο αγώνα» και μάλιστα πρότυπο για την «υποταγμένη» κοινωνία.

Τι έμεινε από αυτή την ιστορία; Επιβεβαιώθηκε η δυνατότητα της αριστεράς να ασκεί απεριόριστη εξουσία σε περιορισμένα κοινωνικά κομμάτια, όπως μερίδες μεταναστών, δυνατότητα που προσφέρεται απλόχερα στους κρατιστές για την ευόδωση των διαλυτικών και αντικοινωνικών σχεδίων της Κυριαρχίας έναντι σκανδαλωδών προνομίων αλλά και διαφόρων ανταλλαγμάτων προς τις αριστερές κλίκες.

Άλλο τόσο, όμως, καταγράφηκε ανάγλυφα η έντονη κοινωνική αποδοκιμασία που εισέπραξαν οι αριστεροί διαμεσολαβητικοί μηχανισμοί, που φυσικά δεν μπορεί να ερμηνευτεί με τα μανιχαϊστικά βλακώδη διλήμματα: ***«όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι ρατσιστής».***

Όλα αυτά μπορούν να αποτελέσουν ένα σοβαρό και ουσιαστικό προβληματισμό επειδή αποτελούν καταστάσεις «προς αποφυγήν». Επειδή, παρ' όλα τα μικρά αυτά αδιέξοδα μονοπάτια, ο δρόμος προς την ελευθερία παραμένει ορθάνοιχτος, αρκεί μόνο να υπάρχει θέληση.

[1] ΒΗΜΑ, 14/03/2011

[2] Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης - Δελτίο Τύπου, 23-1-2011

Μια συνέντευξη σκοπιμοτήτων και ...αποκαλύψεων

Ανάπλαση και γόνιμες συγκλίσεις

Η πρόθεση των εξουσιαστών, να ελέγξουν σε μεγαλύτερο βαθμό χωροταξικά την πόλη της Αθήνας και ειδικά το κέντρο της δεν είναι μυστικό, ούτε και είναι η πρώτη φορά που αναφερόμαστε σε αυτό το ζήτημα. Η χρονική περίοδος που διανύουμε έχει εντατικοποιήσει τις εξελίξεις στο θέμα αυτό, κάνοντας ακόμα πιο προφανείς τις επιδιώξεις και τους σχεδιασμούς της κυριαρχίας. Οι συναντήσεις των συναρμόδιων φορέων γύρω από το θέμα της λεγόμενης ανάπλασης, είναι επαναλαμβανόμενες και σηματοδοτούν τις επερχόμενες αλλαγές.

Τα αλλεπάλληλα δημοσιεύματα, με την κατάλληλη προπαγάνδα που συνοδεύονται έχουν σαν στόχο, αρχικά την εξοικείωση του κόσμου με τις επερχόμενες αλλαγές και την κατοπινή αφομοίωσή τους. Τα χρόνια που προηγήθηκαν, οι εξουσιαστές, προέβαλαν την εικόνα ενός γκέτο, ως αναφορά το κέντρο της Αθήνας. Μ' αυτόν τον τρόπο καλλιέργησαν ένα κλίμα δυσφορίας και αγανάκτησης που αποτελεί βασικό συστατικό στη διαμόρφωση του αιτήματος για αλλαγές.

Η λεγόμενη υποβάθμιση που (όσον αφορά τις αγοραστικές αξίες δεν μας αφορά) επιφέρει η εγκληματικότητα κ.τ.λ. είναι προϊόν των κρατικών επιλογών. Αυτό είναι που κατασκευάζει ο,τιδήποτε θεωρείται παράδοξο και αντιανθρώπινο και στη συνέχεια το στρέφει ενάντια στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Με τη μέθοδο αυτή ενισχύεται ο ρόλος του κράτους, που ως ρυθμιστικός παράγοντας των κανονιστικών σχέσεων που έχει επιβάλλει, κατέχει τη δυνατότητα της παρέμβασής του, όποτε κριθεί αυτό αναγκαίο, ανάλογα με τη χρονική περίοδο και τη συγκυρία, για να υλοποιεί τους εκάστοτε σχεδιασμούς του. Η κυριαρχία χρησιμοποιεί αυτή την κατάσταση, για να ασκεί τον απαραίτητο κοινωνικό έλεγχο και να μπορεί να επιβληθεί χωρίς αντιστάσεις, όταν η διασφάλιση των συμφερόντων

Η απάντηση, την οποία θ' αναλύσουμε παρακάτω είναι πως δεν ταυτίζονται μόνο ιδέες και απόψεις, αλλά η εφαρμογή τους αποτελεί και βασική προϋπόθεση. Η πραγματοποίηση της ανάπλασης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εξαφάνιση και των τοξικοεξαρτημένων από το κέντρο της Αθήνας. Δηλαδή, η εκδίωξη τους ξεφεύγει από τα απεχθή για μας, συνήθη όμως, πογκρόμ ιδεολογικοποιημένων τοξικομανών-μαγαζάτορας και ενεργός πολίτης, Ρίκα Ρ. μέλος της συνέλευσης Εξαρχείων, και ο Νώντας Σκυφτούλης. Τηλεφωνική παρέμβαση έκανε και η Μ. Μαλιώρη, μέλος του εθνικού συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ και πρόεδρος του Ο.ΚΑ.ΝΑ (Οργανισμός Κατά των Ναρκωτικών).

Την αρχή του διαλόγου έκανε ο Σ. Ραυτόπουλος επιχειρώντας να βρει το κοινό σημείο μεταξύ των παρευρισκομένων λέγοντας: «*Φοβάμαι, ότι η κοινωνία μας δεν έχει δώσει μεγάλη προσοχή σε αυτό το πρόβλημα, το οποίο έχει επεκταθεί παντού σε πολλά τμήματα της Αθήνας και το λέω αυτό το πράγμα γιατί, κακά τα ψέματα, το συναντάμε γύρω μας σε όλο το κέντρο το ιστορικό και εκεί πέρα θέλει πάρα πολύ προσοχή να δούμε γιατί αυτό το κέντρο νεκρώνεται όσο πηγαίνει, δηλαδή χάνει τη ζωντάνια την οποία θα έπρεπε να έχει. Τώρα στο συγκεκριμένο πρόβλημα. Όπως, ξέρετε, από χρόνια υπήρχε μια μικρή συγκέντρωση εξαρτημένων ατόμων οι οποίοι ήτανε στην οδό Τοσίτσα ανάμεσα στο πολυτεχνείο και το μουσείο, το επιγραφικό μουσείο που βρίσκετε, εκεί πέρα, το οποίο κατά διαστήματα εξαφανιζόντουσαν αυτά τα άτομα, τα οποία όπως βεβαίως ξέρετε και νομίζω ότι όλοι συμφωνούμε, οι ίδιοι αυτοί εξαρτημένοι είναι άρρωστοι, είναι ασθενείς, δηλαδή* ***δεν είναι άνθρωποι*** *είναι προφανές αυτό το πράγμα*».

Βεβαίως και αναγνωρίζουμε την ειλικρίνεια με την οποία εξέφρασε την άποψη του ο Σ. Ραυτόπουλος όσο ωμή και αν ακούγετε. Όμως ευτυχώς που δεν μπορεί εκείνος να ορίσει ποιος είναι άνθρωπος και ποιος όχι. Αυτό που σηματοδοτεί η εν λόγω άποψη είναι η αντίληψη των κάθε είδους εξουσιαστών, για τους εξαρτημένους από ναρκωτικές ουσίες ανθρώπους. Επειδή, **ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ**.

Χρειάζεται, επίσης, να ενημερωθεί ο Ραυτόπουλος, αν και ήδη το ξέρει, πως οι τοξικοεξαρτημένοι δεν εξαφανίζονταν ως δια μαγείας, αλλά μετά από επιχειρήσεις σκούπας των μπάτσων, που κατ' εντολή των πολιτικών

κή περίοδος που διανύουμε έχει εντατικοποιήσει τις εξελίξεις στο θέμα αυτό, κάνοντας ακόμα πιο προφανείς τις επιδιώξεις και τους σχεδιασμούς της κυριαρχίας. Οι συναντήσεις των συναρμόδιων φορέων γύρω από το θέμα της λεγόμενης ανάπλασης, είναι επαναλαμβανόμενες και σηματοδοτούν τις επερχόμενες αλλαγές.

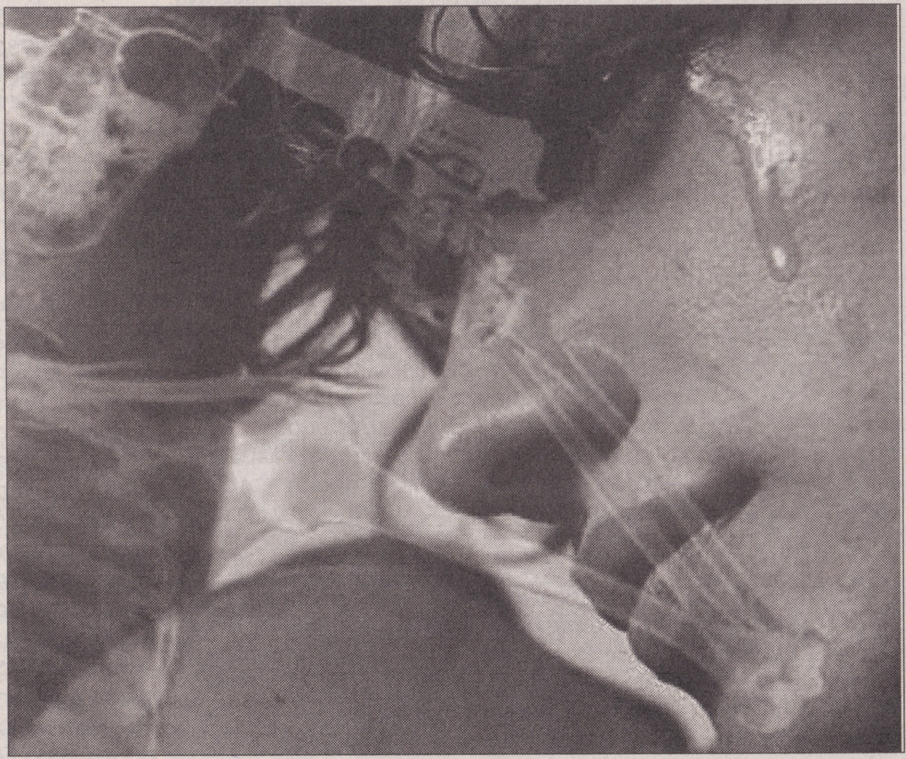
Τα αλλεπάλληλα δημοσιεύματα, με την κατάλληλη προπαγάνδα που συνοδεύονται έχουν σαν στόχο, αρχικά την εξοικείωση του κόσμου με τις επερχόμενες αλλαγές και την κατοπινή αφομοίωσή τους. Τα χρόνια που προηγήθηκαν, οι εξουσιαστές, προέβαλαν την εικόνα ενός γκέτο, ως αναφορά το κέντρο της Αθήνας. Μ' αυτόν τον τρόπο καλλιέργησαν ένα κλίμα δυσφορίας και αγανάκτησης που αποτελεί βασικό συστατικό στη διαμόρφωση του αιτήματος για αλλαγές.

Η λεγόμενη υποβάθμιση που (όσον αφορά τις αγοραστικές αξίες δεν μας αφορά) επιφέρει η εγκληματικότητα κ.τ.λ. είναι προϊόν των κρατικών επιλογών. Αυτό είναι που κατασκευάζει ο,τιδήποτε θεωρείται παράδοξο και αντιανθρώπινο και στη συνέχεια το στρέφει ενάντια στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Με τη μέθοδο αυτή ενισχύεται ο ρόλος του κράτους, που ως ρυθμιστικός παράγοντας των κανονιστικών σχέσεων που έχει επιβάλλει, κατέχει τη δυνατότητα της παρέμβασής του, όποτε κριθεί αυτό αναγκαίο, ανάλογα με τη χρονική περίοδο και τη συγκυρία, για να υλοποιεί τους εκάστοτε σχεδιασμούς του. Η κυριαρχία χρησιμοποιεί αυτή την κατάσταση, για να ασκεί τον απαραίτητο κοινωνικό έλεγχο και να μπορεί να επιβληθεί χωρίς αντιστάσεις, όταν η διασφάλιση των συμφερόντων της το επιτάσσει. Σε τέτοιου είδους ευρείας κλίμακας αλλαγές οι εξουσιαστές χρειάζονται να αποσπάσουν, την μέγιστη κοινωνική συναίνεση. Οι επερχόμενες αλλαγές για να μπορέσουν να προχωρήσουν και συγχρόνως να διατηρούν την κοινωνική συναίνεση ή ανοχή θα στραφούν αρχικά προς την μετατόπιση των λεγόμενων περιθωριακών ομάδων (εξαρτημένοι, πόρνες, μετανάστες, άστεγοι κ.λπ.). Όπως διαφαίνεται, οι πρώτοι που θα υποστούν την βιαιότητα των εν λόγω μεταβολών, είναι οι τοξικοεξαρτημένοι μιας και οι συγκλίσεις είναι δεδομένες.

για μας, συνήθη όμως, πογκρόμ ιδεολογικοποιημένων το-

Μια συνέντευξη σκοπιμοτήτων και ...αποκαλύψεων

πικιστικών συμφερόντων που ανά τακτά χρονικά διαστήμα-

ρώντας να βρει το κοινό σημείο μεταξύ των παρευρισκομένων λέγοντας: *«Φοβάμαι, ότι η κοινωνία μας δεν έχει δώσει μεγάλη προσοχή σε αυτό το πρόβλημα, το οποίο έχει επεκταθεί παντού σε πολλά τμήματα της Αθήνας και το λέω αυτό το πράγμα γιατί, κακά τα ψέματα, το συναντάμε γύρω μας σε όλο το κέντρο το ιστορικό και εκεί πέρα θέλει πάρα πολύ προσοχή να δούμε γιατί αυτό το κέντρο νεκρώνεται όσο πηγαίνει, δηλαδή χάνει τη ζωντάνια την οποία θα έπρεπε να έχει. Τώρα στο συγκεκριμένο πρόβλημα. Όπως, ξέρετε, από χρόνια υπήρχε μια μικρή συγκέντρωση εξαρτημένων ατόμων οι οποίοι ήτανε στην οδό Τοσίτσα ανάμεσα στο πολυτεχνείο και το μουσείο, το επιγραφικό μουσείο που βρίσκετε, εκεί πέρα, το οποίο κατά διαστήματα εξαφανιζόντουσαν αυτά τα άτομα, τα οποία όπως βεβαίως ξέρετε και νομίζω ότι όλοι συμφωνούμε, οι ίδιοι αυτοί εξαρτημένοι είναι άρρωστοι, είναι ασθενείς, δηλαδή* ***δεν είναι άνθρωποι*** *είναι προφανές αυτό το πράγμα».*

Βεβαίως και αναγνωρίζουμε την ειλικρίνεια με την οποία εξέφρασε την άποψη του ο Σ. Ραυτόπουλος όσο ωμή και αν ακούγεται. Όμως ευτυχώς που δεν μπορεί εκείνος να ορίσει ποιος είναι άνθρωπος και ποιος όχι. Αυτό που σηματοδοτεί η εν λόγω άποψη είναι η αντίληψη των κάθε είδους εξουσιαστών, για τους εξαρτημένους από ναρκωτικές ουσίες ανθρώπους. Επειδή, **ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ**.

Χρειάζεται, επίσης, να ενημερωθεί ο Ραυτόπουλος, αν και ήδη το ξέρει, πως οι τοξικοεξαρτημένοι δεν εξαφανίζονταν ως δια μαγείας, αλλά μετά από επιχειρήσεις σκούπας των μπάτσων, που κατ' εντολή των πολιτικών αφεντικών τους, μεταφέρανε την πιάτσα σε άλλο σημείο ακολουθώντας το τρίγωνο Μουσείο, Ομόνοια, Εξάρχεια. Στην πλατεία Εξαρχείων, οι τοξικοεξαρτημένοι γίνονται αποδέκτες βίαιων επιθέσεων εξευτελισμών, διαπόμπευσης, όπου γίνεται και το «βάπτισμα» του χρήστη-βαποράκι σε έμπορο και πάει λέγοντας.

Ο Ραυτόπουλος συνεχίζοντας την τοποθέτηση του είπε: *«η μόνη περίοδος που έτσι άδειασε ο χώρος ήταν αυτή των ολυμπιακών αγώνων, όπου γίνανε διάφορες εκκαθαριστικές κινήσεις σε ολόκληρη την Αθήνα».* Και λίγο παρακάτω: *«η*

σκευάζει ό,τιδήποτε θεωρείται παράδοξο και αντιανθρώπινο και στη συνέχεια το στρέφει ενάντια στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας.

Με τη μέθοδο αυτή ενισχύεται ο ρόλος του κράτους, που ως ρυθμιστικός παράγοντας των κανονιστικών σχέσεων που έχει επιβάλλει, κατέχει τη δυνατότητα της παρέμβασής του, όποτε κριθεί αυτό αναγκαίο, ανάλογα με τη χρονική περίοδο και τη συγκυρία, για να υλοποιεί τους εκάστοτε σχεδιασμούς του. Η κυριαρχία χρησιμοποιεί αυτή την κατάσταση, για να ασκεί τον απαραίτητο κοινωνικό έλεγχο και να μπορεί να επιβληθεί χωρίς αντιστάσεις, όταν η διασφάλιση των συμφερόντων της το επιτάσσει. Σε τέτοιου είδους ευρείας κλίμακας αλλαγές οι εξουσιαστές χρειάζονται να αποσπάσουν, την μέγιστη κοινωνική συναίνεση. Οι επερχόμενες αλλαγές για να μπορέσουν να προχωρήσουν και συγχρόνως να διατηρούν την κοινωνική συναίνεση ή ανοχή θα στραφούν αρχικά προς την μετατόπιση των λεγόμενων περιθωριακών ομάδων (εξαρτημένοι, πόρνες, μετανάστες, άστεγοι κ.λπ.). Όπως διαφαίνεται, οι πρώτοι που θα υποστούν την βιαιότητα των εν λόγω μεταβολών, είναι οι τοξικοεξαρτημένοι μιας και οι συγκλίσεις είναι δεδομένες.

Η αφορμή για αυτό το κείμενο, δόθηκε από τις ετερόκλητες συγκλίσεις που υπήρξαν κατά την ραδιοφωνική εκπομπή του ΣΚΑΪ «Στιγμιότυπα της πόλης», που έλαβε χώρα στα Εξάρχεια και πιο συγκεκριμένα στο καφέ «Φλοράλ» την 21/2/11(http://www.skai.gr/player/radio/?mmid=211251). Η θεματική της εκπομπής ήταν, για το ζήτημα των ναρκωτικών και τους χρήστες γύρω από τα Εξάρχεια και συγκεκριμένα στην οδό Στουρνάρα έξω από το πολυτεχνείο.

Πέρα από τις πολύ ενδιαφέρουσες απόψεις των συνεντευξιαζόμενων, πάνω στο ζήτημα της τοξικοεξάρτησης των χρηστών και της αντιμετώπισής της, είναι πιθανό κάποιος, διαβάζοντας το κείμενο στο σημείο αυτό, ν' αναρωτηθεί αν όντως υπάρχει σχέση ανάμεσα στο ζήτημα των ναρκωτικών και της επονομαζόμενης ανάπλασης στο «ιστορικό» κέντρο.

Πως γίνεται, δηλαδή, να ταυτίζεται ο «αγώνας» –των επιτροπών κατοίκων, των συνελεύσεων της πλατείας, των αντιεξουσιαστών, των μαγαζατόρων και λοιπών– ενάντια στην πρέζα γενικά, με τη δράση ενάντια στους εξαρτημένους ουσιαστικά;

Οι ρόλοι και οι ιδιότητες, που προαναφέρθηκαν, αλληλοδιαδέχονται και εναλλάσσονται μεταξύ των προσώπων που τις ιδιοποιούνται και ο «αγώνας» –αυτοοργανωμένος, όπως λένε και οι ίδιοι–, μπορεί να σχετίζεται με την επιλογή της κρατικής εξουσίας για ανάπλαση;

πικιστικών συμφερόντων που ανά τακτά χρονικά διαστήματα πραγματοποιούνται στην περιοχή. Έχουμε ασχοληθεί εκτενώς και στο παρελθόν με αυτού του είδους τις «εξορμήσεις» και στεκόμαστε ανταγωνιστικά σε τέτοιου είδους πρακτικές απ' όπου και αν προέρχονται.

Τα πρόσφατα περιστατικά της βίαιης εκδίωξης των τοξικοεξαρτημένων, από την οδό Στουρνάρα, που πραγματοποιήθηκαν πριν την εν λόγω εκπομπή, αλλά και μετά από αυτή σε συνδυασμό με την κινητικότητα και τους σχεδιασμούς της κρατικής εξουσίας γύρω από το θέμα της ανάπλασης, αποκτούν έναν συνδυαστικό χαρακτήρα και γίνονται το όχημα που ενισχύει τις επιλογές του κράτους, άσχετα από το ποιες είναι οι πραγματικές προθέσεις όλων αυτών που παίρνουν μέρος σε αυτού του είδους τις «εκκαθαριστικές» επιχειρήσεις.

Ας έρθουμε, τώρα, στην εκπομπή.

Ανάμεσα στους συνεντευξιαζόμενους, που ήταν καλεσμένοι, ήταν και ο πρόεδρος των αρχιτεκτόνων και καθηγητής στο Ε.Μ.Π (Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο) Σ. Ραυτόπουλος. Η παρουσία ενός αρχιτέκτονα σε μία εκπομπή με θέμα τα ναρκωτικά, μόνο τυχαία δεν μπορεί να θεωρηθεί.

Οι υπόλοιποι καλεσμένοι ή ακάλεστοι, ή αυτόκλητοι –όπως δήλωσαν– συμμετέχοντες κατά διαστήματα στην εκπομπή ως συνεντευξιαζόμενοι ήταν οι εξής, όπως αυτοπαρουσιάστηκαν: Κουτσούμπας-ενεργός πολίτης, Θαλασσι-

Βεβαίως και αναγνωρίζουμε την ειλικρίνεια με την οποία εξέφρασε την άποψη του ο Σ. Ραυτόπουλος όσο ωμή και αν ακούγεται. Όμως ευτυχώς που δεν μπορεί εκείνος να ορίσει ποιος είναι άνθρωπος και ποιος όχι. Αυτό που σηματοδοτεί η εν λόγω άποψη είναι η αντίληψη των κάθε είδους εξουσιαστών, για τους εξαρτημένους από ναρκωτικές ουσίες ανθρώπους. Επειδή, **ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ**.

Χρειάζεται, επίσης, να ενημερωθεί ο Ραυτόπουλος, αν και ήδη το ξέρει, πως οι τοξικοεξαρτημένοι δεν εξαφανίζονταν ως δια μαγείας, αλλά μετά από επιχειρήσεις σκούπας των μπάτσων, που κατ' εντολή των πολιτικών αφεντικών τους, μεταφέρανε την πιάτσα σε άλλο σημείο ακολουθώντας το τρίγωνο Μουσείο, Ομόνοια, Εξάρχεια. Στην πλατεία Εξαρχείων, οι τοξικοεξαρτημένοι γίνονται αποδέκτες βίαιων επιθέσεων εξευτελισμών, διαπόμπευσης, όπου γίνεται και το «βάπτισμα» του χρήστη-βαποράκι σε έμπορο και πάει λέγοντας.

Ο Ραυτόπουλος συνεχίζοντας την τοποθέτηση του είπε: *«η μόνη περίοδος που έτσι άδειασε ο χώρος ήταν αυτή των ολυμπιακών αγώνων, όπου γίνανε διάφορες εκκαθαριστικές κινήσεις σε ολόκληρη την Αθήνα».* Και λίγο παρακάτω: *«η πόλη είναι ένας ζωντανός οργανισμός,* ***τα υγιή κύτταρα*** *αυτού του ζωντανού οργανισμού πρέπει να παραμείνουν στην πόλη, όταν τα διώχνουμε δημιουργούνται κενά τα οποία κενά τα έχουμε ζήσει σε άλλες περιοχές της Αθήνας και στην Ευρώπη, όπου πεθάνανε τα κέντρα γιατί με την κακώς εννοούμενη αποκέντρωση όπου σπρώχνανε τις υγιείς λειτουργίες φεύγει το εμπόριο, φεύγει η κατοικία, φεύγουν τα γραφεία, φεύγουν οι φοιτητές, πάει διαλύεται το κέντρο».*

Ο ρατσιστικός τρόπος, με τον οποίο εκφράζεται αυτός ο κρατικός υπάλληλος δεν είναι κάτι το πρωτοφανές.

Στο σημείο αυτό όμως έχει ιδιαίτερη σημασία να παραθέσουμε κάποια σημεία του σχεδίου της περιβαλλοντικής επιτροπής της βουλής, το οποίο φτιάχτηκε κατ' εντολήν της κυβέρνησης και κατατέθηκε πέρυσι τέλη Μάρτη.

ΘΕΜΑ: «ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ - ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ»

ΠΟΡΙΣΜΑ «Ένα Σχέδιο για το Ιστορικό Κέντρο της Αθήνας»

1. Η Επιτροπή Περιβάλλοντος της Βουλής εξέτασε το θέμα «Ιστορικό Κέντρο της Αθήνας» σε μία προσπάθεια α) να καταγραφούν τα προβλήματα, β) να κατατεθούν οι προτάσεις των φορέων γ) να εντοπισθούν οι αναγκαίες λύσεις, δ) να οργανωθεί ένα σύστημα συντονισμού των ε-

πιμέρους φορέων αλλά και ε) να δρομολογηθεί ένα ουσιαστικό σύστημα παρακολούθησης της εφαρμογής των λύσεων.

2. Στην προσπάθειά της η Επιτροπή πραγματοποίησε τέσσερεις (4) Συνεδριάσεις και έλαβε τις απόψεις (κατά χρονολογική σειρά) των Επιτροπών Κατοίκων των περιοχών του Ιστορικού Κέντρου (Μεταξουργείου, Κουμουνδούρου-Γκάζι-Ψυρρή, Ακαδημία Πλάτωνος, Πλάκας και ***Εξαρχείων****), της Κίνησης Πολιτών για τη Διάσωση του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας, του ΤΕΕ, του ΣΕΠΟΧ, του ΣΑΔΑΣ, του Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών, της Ένωσης Ξενοδόχων Αθηνών και της ΜΚΟ Sarcha.*

3. Στις εργασίες της Επιτροπής συμμετείχαν η Υπουργός ΠΕΚΑ Τ. Μπιρμπίλη, ο Υπουργός Πολιτισμού Π. Γερουλάνος, ο Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη Σπ. Βούγιας, η Υπερνομάρχης Αθηνών Ντ. Μπέη, ο Νομάρχης Αθηνών Γ. Σγουρός και ο Δήμαρχος Αθηναίων Ν. Κακλαμάνης. Παράλληλα ο Πρόεδρος της Επιτροπής επισκέφθηκε τις περιοχές του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας.

Είναι προφανές ότι η αναβάθμιση του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας δεν επιλύεται με επιχειρήσεις «σκούπα» αλλά μέσα από ***μια οργανωμένη και σε βάθος χρόνου παρέμβαση που θα αντιμετωπίζει πολεοδομικά, αρχιτεκτονικά, περιβαλλοντικά, κοινωνικά και οικονομικά ζητήματα. Ουσιαστικά μέσα από ένα «Κοινωνικό, Οικονομικό και Περιβαλλοντικό» Ξενοκράτη****.*

Σύμφωνα με έρευνα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (2008), η Αθήνα είναι μαζί με το Αμβούργο και τη Μπρατισλάβα, οι ευρωπαϊκές πόλεις στις οποίες αναπτύσσονται με ανησυχητικό ρυθμό περιοχές - γκέτο με σημαντικά ποσοστά ανεργίας.

2.Τα ποσοστά κατοίκησης στο Ιστορικό Κέντρο αγγίζουν το μόλις 3-4%, ενώ η υπερσυγκέντρωση μεταναστών με νόμιμα ή μη έγγραφα γίνεται χωρίς να υπάρχουν οι αναγκαίες υποδομές με αποτέλεσμα να εγκλωβίζονται χιλιάδες άνθρωποι σε καθεστώς ημι-παρανομίας και να καθίστανται ευάλωτοι και αναλώσιμοι.

Δ. Συμπεράσματα - Προτάσεις

Η Επιτροπή θεωρεί ότι κεντρικοί στόχοι του Σχεδίου είναι α) η ανάσχεση της απομάκρυνσης κατοίκων από το Κέντρο λόγω της πολεοδομικής απαξίωσης που καταγράφεται αλλά και των προβληματικών συνθηκών ασφάλειας και β) η επανακατοίκηση του Κέντρου. Μόνο μέσα από την επιστροφή των κατοίκων, πόλεις στο εξωτερικό, κατάφεραν να κερδίσουν αντίστοιχα στοιχήματα, ενώ ενδεικτικό είναι και το παράδειγμα της Πλάκας.

Επισημαίνεται ότι είναι απολύτως αναγκαίο να διατηρηθεί η πλούσια κοινωνική διαστρωμάτωση που χαρα-

Η μεθοδολογία αυτή διαστρέφει την πραγματικότητα, προβάλλοντας τους απελπισμένους –ούτως ή άλλως– εμπόρους και χρησιμοποιώντας αγανακτισμένους κατοίκους για να ενισχύσει το μοντέλο μίας «καθαρής» και «αποστειρωμένης» πόλης, που ο Ραυτόπουλος την παρουσιάζει ως ένα ζωντανό οργανισμό.

Η βιοεξουσιαστική προσέγγιση συνεχώς αναβαθμίζει το οπλοστάσιο της κυριαρχίας, διότι της παρέχει απεριόριστες δυνατότητες για την άσκηση του μαζικού ελέγχου και της φυσικής και κοινωνικής εξόντωσης ανθρώπων όποτε αυτό κρίνεται αναγκαίο.

Έτσι, σε σοβαρά κοινωνικά ζητήματα, όπως εξαρτήσεις, ναρκωτικά, τζόγος, αλκοολισμός, εγκληματικότητα, ψυχικές διαταραχές, συμπεριφορά του παιδιού έξω από τις επιβεβλημένες νόρμες κ.λπ., η μέθοδος αυτή μέχρι τώρα αποφέρει ικανοποιητικά, για την εξουσία, αποτελέσματα. Οι επιστήμες της κοινωνιολογίας, της ψυχιατρικής, της εγκληματολογίας, φιλοσοφίας, γενετικής κ.λπ., χρησιμοποιούνται κατά βάση στην κατεύθυνση αυτή όπου, με απλά λόγια και εν συντομία, έχουν το ρόλο, να κατατέμνουν την ανθρώπινη υπόσταση και αντιμετωπίζουν τον άνθρωπο μέσα από ένα σύνολο συμπτωμάτων, κατασκευασμένων και καθορισμένων από πριν. Ανάλογα, λοιπόν, με την κάθε επιστήμη κατορθώνουν να τον κατατάσσουν σ' ένα χωροθετημένο και κοινωνικά απομονωμένο περιβάλλον.

Αυτό μετατοπίζει την υπαιτιότητα του κράτους και της εξουσίας απέναντι στα δεινά των ανθρώπων και την μεταφέρει στην προδιάθεση ή τη ροπή του ατόμου.

Πολυπολιτισμική και διαφυλετική προσέγγιση της εξουσίας

Στην συνέχεια της ραδιοφωνικής εκπομπής το λόγο πήρε ο Π. Κουτσούμπας λέγοντας τα εξής:

«Το πρόβλημα δεν έχει φύγει από τα Εξάρχεια. Καθημερινά γίνονται μάχες στην πλατεία για να εμποδιστεί η διακίνηση μέσα στην πλατεία Εξαρχείων. Το ότι δεν υπάρχει διακίνηση δεν γίνεται κατά τύχη. Είναι αποτέλεσμα καθημερινών μαχών απ' όλες τις συλλογικότητες που δουλεύουν στα Εξάρχεια. Από ενεργούς πολίτες, οι περισσότερες συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου είναι μαζί σε αυτή την προσπάθεια.

Η μάχη που δίνεται ενάντια στη διακίνηση ηρωίνης και παρελκομένων, είναι μία μάχη που δίνει συλλογικά η κοινωνία των Εξαρχείων μακριά από προκαταλήψεις ράτσας, φυλών, πολιτικών πεποιθήσεων με την έννοια της πολιτικής ένταξης στα παραδοσιακά κόμματα κ.λπ.

Η συσπείρωση των ανθρώπων η οποία παλεύει ενάντια στο ζήτημα των

μετανάστες, συλλήβδην με όλους τους μετανάστες, ως φορείς της εγκληματικότητας. Δεν είναι συλλήβδην όλοι οι μετανάστες φορείς, είναι αρκετοί μετανάστες, όπως είναι και αρκετοί έλληνες και η μαφία δεν έχει πρόσωπο. Η μαφία είναι διαπλεκόμενη, αφορά όλες τις φυλές, όλες τις ράτσες και στην κορυφή είναι το αδηφάγο σύστημα του κέρδους».

Η προβολή ενός μοντέλου, εν είδει λαϊκής πολιτοφυλακής, χρησιμοποιείται από τον εν λόγω καταστηματάρχη των Εξαρχείων ως αιχμή του δόρατος για την εκκαθάριση της περιοχής από τους εξαρτημένους. Το μοντέλο αυτό προβάλλεται ως μέσο καταπολέμησης της εγκληματικότητας **για όλο το κέντρο** και επικαλείται σαν βάση την πολυπολιτισμικότητα είτε σαν όργανο δράσης, είτε ως πλήθος που συντάσσεται, προφανώς **με την ανοχή που παρέχει** σε αυτό το μοντέλο.

Όμως, στον Αγ. Παντελεήμονα στις επιτροπές κατοίκων και ανάμεσα στους «ενεργούς» πολίτες βρίσκονται έλληνες, πολωνοί, αλβανοί, αιγύπτιοι, ρουμάνοι κ.α. και δεν είναι συλλήβδην εναντίον των μεταναστών, αλλά εναντίον των λεγόμενων παράνομων μεταναστών. Και εκεί συμμετέχουν άτομα διαφόρων πολιτικών πεποιθήσεων, που δεν είναι οργανωμένα σε παραδοσιακούς κομματικούς μηχανισμούς, αλλά δρουν πάνω σέ ένα ζήτημα «τοπικού ενδιαφέροντος» και εκεί πολεμούν την «εγκληματικότητα».

Θα ήταν, επίσης, ενδιαφέρον να μάθουμε **ποιά** είναι **τα κριτήρια με τα οποία αξιολογείται** η **εγκληματικότητα**, το **μέγεθος** και τα χαρακτηριστικά της και στη συνέχεια **πώς** ορίζεται η νομιμότητα και η παρανομία για να κατανοήσουμε με ποιο τρόπο τα Εξάρχεια κατατάσσονται ως πιο ασφαλής περιοχή στο κέντρο της πόλης, για **ποιούς** και για **τί** σκοπούς.

Εν τέλει, διαπιστώνει κάποιος πως αυτό το μοντέλο προσομοιάζει με εκείνο του Αγ. Παντελεήμονα.

Τοξικοεξάρτηση - υποκατάσταση: Η συνέχεια στο μαρτύριο του καταναγκασμού

Τοξικοεξάρτηση-υποκατάσταση: Η συνέχεια στο μαρτύριο του καταναγκασμού

Στο δεύτερο μέρος των συνεντεύξεων συνέχισε ο Π. Κουτσούμπας λέγοντας: *«Το κράτος πουλάει την ηρωίνη και αυτό αποδεικνύεται με τον συγκεκριμένο νόμο που υπάρχει για τα ναρκωτικά, που είναι νόμος του κράτους».*

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

ρουλάνος, ο Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη Σπ. Βούγιας, η Υπερνομάρχης Αθηνών Ντ. Μπέη, ο Νομάρχης Αθηνών Γ. Σγουρός και ο Δήμαρχος Αθηναίων Ν. Κακλαμάνης. Παράλληλα ο Πρόεδρος της Επιτροπής επισκέφθηκε τις περιοχές του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας.*

*Είναι προφανές ότι η αναβάθμιση του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας δεν επιλύεται με επιχειρήσεις «σκούπα» αλλά μέσα από **μια οργανωμένη και σε βάθος χρόνου παρέμβαση που θα αντιμετωπίζει πολεοδομικά, αρχιτεκτονικά, περιβαλλοντικά, κοινωνικά και οικονομικά ζητήματα. Ουσιαστικά μέσα από ένα «Κοινωνικό, Οικονομικό και Περιβαλλοντικό» Ξενοκράτη**.*

Σύμφωνα με έρευνα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (2008), η Αθήνα είναι μαζί με το Αμβούργο και τη Μπρατισλάβα, οι ευρωπαϊκές πόλεις στις οποίες αναπτύσσονται με ανησυχητικό ρυθμό περιοχές - γκέτο με σημαντικά ποσοστά ανεργίας.

2.Τα ποσοστά κατοίκησης στο Ιστορικό Κέντρο αγγίζουν το μόλις 3-4%, ενώ η υπερσυγκέντρωση μεταναστών με νόμιμα ή μη έγγραφα γίνεται χωρίς να υπάρχουν οι αναγκαίες υποδομές με αποτέλεσμα να εγκλωβίζονται χιλιάδες άνθρωποι σε καθεστώς ημι-παρανομίας και να καθίστανται ευάλωτοι και αναλώσιμοι.

Δ. Συμπεράσματα - Προτάσεις

Η Επιτροπή θεωρεί ότι κεντρικοί στόχοι του Σχεδίου είναι α) η ανάσχεση της απομάκρυνσης κατοίκων από το Κέντρο λόγω της πολεοδομικής απαξίωσης που καταγράφεται αλλά και των προβληματικών συνθηκών ασφάλειας και β) η επανακατοίκηση του Κέντρου. Μόνο μέσα από την επιστροφή των κατοίκων, πόλεις στο εξωτερικό, κατάφεραν να κερδίσουν αντίστοιχα στοιχήματα, ενώ ενδεικτικό είναι και το παράδειγμα της Πλάκας.

Επισημαίνεται ότι είναι απολύτως αναγκαίο να διατηρηθεί η πλούσια κοινωνική διαστρωμάτωση που χαρακτηρίζει –ή θα έπρεπε να χαρακτηρίζει– το Κέντρο. Σε αντίθετη περίπτωση το τελικό αποτέλεσμα θα είναι η δημιουργία ενός «εξευγενισμένου» πολεοδομικού περιβάλλοντος που θα επιλέξει ως κατοίκους μόνο όσους θα έχουν τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στις αυξημένες τιμές γης/κατοικιών αλλά και θα απομακρύνει τους κατοίκους που δεν θα μπορούν να ανταποκριθούν στις διαμορφούμενες υπεραξίες.

Τέλος η επανακατοίκηση δεν εξαντλείται στους μόνιμους κατοίκους αλλά περιλαμβάνει και τους «προσωρινούς» κατοίκους, δηλαδή πολίτες που εργάζονται στο Κέντρο αλλά και πολίτες που το επισκέπτονται (διασκέδαση, αγορές, δημόσιες λειτουργίες, τουρισμός, κ.α.).

Το ζήτημα της ασφάλειας

Είναι αυτονόητο ότι οποιοδήποτε μέτρο για την οικονομική, πολεοδομική και περιβαλλοντική ανασυγκρότηση του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας, θα παραμείνει ατελές όσο δεν διασφαλίζονται συνθήκες ασφάλειας στην περιοχή. Κατά συνέπεια καταλύτης για την εφαρμογή

...νόμος κ.λπ., η μέθοδος αυτή μέχρι τώρα αποφέρει ικανοποιητικά, για την εξουσία, αποτελέσματα. Οι επιστήμες της κοινωνιολογίας, της ψυχιατρικής, της εγκληματολογίας, φιλοσοφίας, γενετικής κ.λπ., χρησιμοποιούνται κατά βάση στην κατεύθυνση αυτή όπου, με απλά λόγια και εν συντομία, έχουν το ρόλο, να κατατέμνουν την ανθρώπινη υπόσταση και αντιμετωπίζουν τον άνθρωπο μέσα από ένα σύνολο συμπτωμάτων, κατασκευασμένων και καθορισμένων από πριν. Ανάλογα, λοιπόν, με την κάθε επιστήμη κατορθώνουν να τον κατατάσσουν σ' ένα χωροθετημένο και κοινωνικά απομονωμένο περιβάλλον.

Αυτό μετατοπίζει την υπαιτιότητα του κράτους και της εξουσίας απέναντι στα δεινά των ανθρώπων και την μεταφέρει στην προδιάθεση ή τη ροπή του ατόμου.

Πολυπολιτισμική και διαφυλετική προσέγγιση της εξουσίας

Στην συνέχεια της ραδιοφωνικής εκπομπής το λόγο πήρε ο Π. Κουτσούμπας λέγοντας τα εξής:

«Το πρόβλημα δεν έχει φύγει από τα Εξάρχεια. Καθημερινά γίνονται μάχες στην πλατεία για να εμποδιστεί η διακίνηση μέσα στην πλατεία Εξαρχείων. Το ότι δεν υπάρχει διακίνηση δεν γίνεται κατά τύχη. Είναι αποτέλεσμα καθημερινών μαχών απ' όλες τις συλλογικότητες που δουλεύουν στα Εξάρχεια. Από ενεργούς πολίτες, οι περισσότερες συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου είναι μαζί σε αυτή την προσπάθεια.

Η μάχη που δίνεται ενάντια στη διακίνηση ηρωίνης και παρελκομένων, είναι μία μάχη που δίνει συλλογικά η κοινωνία των Εξαρχείων μακριά από προκαταλήψεις ράτσας, φυλών, πολιτικών πεποιθήσεων με την έννοια της πολιτικής ένταξης στα παραδοσιακά κόμματα κ.λπ.

Η συσπείρωση των ανθρώπων η οποία παλεύει ενάντια στο ζήτημα των ναρκωτικών αποτελείται από ανθρώπους ελληνικής, αλβανικής, συριακής, αρμενικής, βουλγαρικής, αιγυπτιακής καταγωγής, οι οποίοι έχουν καταφέρει να συζητήσουν, έχουν καταφέρει να βρούνε, έχουν καταφέρει ν' αντιμετωπίσουν από κοινού και την πρέζα αλλά και συνολικά το θέμα της εγκληματικότητας, όταν στρέφεται κατά των ανθρώπων, των επαγγελματιών των μη προνομιούχων, να πούμε, παρ' όλο που κάποιος την έκανε γελοία αυτή την έκφραση. Με ένα τέτοιο τρόπο, ώστε τα Εξάρχεια αυτή τη στιγμή να είναι το μοναδικό μέρος στο κέντρο της πόλης, που μαστίζεται από την εγκληματικότητα σε μικρότερο βαθμό. Σ' αυτό φταίει, ακριβώς, το ότι υπάρχει αντίσταση, από τους ενεργούς πολίτες των Εξαρχείων, οι οποίοι δεν τα έχουνε βάλει με ό-

ροχο σε αυτό το μοντέλο.

Όμως, στον Αγ. Παντελεήμονα στις επιτροπές κατοίκων και ανάμεσα στους «ενεργούς» πολίτες βρίσκονται έλληνες, πολωνοί, αλβανοί, αιγύπτιοι, ρουμάνοι κ.α. και δεν είναι συλλήβδην εναντίον των μεταναστών, αλλά εναντίον των λεγόμενων παράνομων μεταναστών. Και εκεί συμμετέχουν άτομα διαφόρων πολιτικών πεποιθήσεων, που δεν είναι οργανωμένα σε παραδοσιακούς κομματικούς μηχανισμούς, αλλά δρουν πάνω σε ένα ζήτημα «τοπικού ενδιαφέροντος» και εκεί πολεμούν την «εγκληματικότητα».

Θα ήταν, επίσης, ενδιαφέρον να μάθουμε **ποιά** είναι **τα κριτήρια με τα οποία αξιολογείται η εγκληματικότητα**, το **μέγεθος** και τα χαρακτηριστικά της και στη συνέχεια **πώς** ορίζεται η νομιμότητα και η παρανομία για να κατανοήσουμε με ποιο τρόπο τα Εξάρχεια κατατάσσονται ως πιο ασφαλής περιοχή στο κέντρο της πόλης, για **ποιους** και για **τί** σκοπούς.

Εν τέλει, διαπιστώνει κάποιος πως αυτό το μοντέλο προσομοιάζει με εκείνο του Αγ. Παντελεήμονα.

Τοξικοεξάρτηση - υποκατάσταση: Η συνέχεια στο μαρτύριο του καταναγκασμού

Τοξικοεξάρτηση-υποκατάσταση: Η συνέχεια στο μαρτύριο του καταναγκασμού

Στο δεύτερο μέρος των συνεντεύξεων συνέχισε ο Π. Κουτσούμπας λέγοντας: *«Το κράτος πουλάει την ηρωίνη και αυτό αποδεικνύεται με τον συγκεκριμένο νόμο που υπάρχει για τα ναρκωτικά, που είναι νόμος του κράτους».*

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

οι αναγκαίες υποδομές με αποτέλεσμα να εγκλωβίζονται χιλιάδες άνθρωποι σε καθεστώς ημι-παρανομίας και να καθίστανται ευάλωτοι και αναλώσιμοι.

Δ. Συμπεράσματα - Προτάσεις

Η Επιτροπή θεωρεί ότι κεντρικοί στόχοι του Σχεδίου είναι α) η ανάσχεση της απομάκρυνσης κατοίκων από το Κέντρο λόγω της πολεοδομικής απαξίωσης που καταγράφεται αλλά και των προβληματικών συνθηκών ασφάλειας και β) η επανακατοίκηση του Κέντρου. Μόνο μέσα από την επιστροφή των κατοίκων, πόλεις στο εξωτερικό, κατάφεραν να κερδίσουν αντίστοιχα στοιχήματα, ενώ ενδεικτικό είναι και το παράδειγμα της Πλάκας.

Επισημαίνεται ότι είναι απολύτως αναγκαίο να διατηρηθεί η πλούσια κοινωνική διαστρωμάτωση που χαρακτηρίζει –ή θα έπρεπε να χαρακτηρίζει– το Κέντρο. Σε αντίθετη περίπτωση το τελικό αποτέλεσμα θα είναι η δημιουργία ενός «εξευγενισμένου» πολεοδομικού περιβάλλοντος που θα επιλέξει ως κατοίκους μόνο όσους θα έχουν τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στις αυξημένες τιμές γης/κατοικιών αλλά και θα απομακρύνει τους κατοίκους που δεν θα μπορούν να ανταποκριθούν στις διαμορφούμενες υπεραξίες.

Τέλος η επανακατοίκηση δεν εξαντλείται στους μόνιμους κατοίκους αλλά περιλαμβάνει και τους «προσωρινούς» κατοίκους, δηλαδή πολίτες που εργάζονται στο Κέντρο αλλά και πολίτες που το επισκέπτονται (διασκέδαση, αγορές, δημόσιες λειτουργίες, τουρισμός, κ.α.).

Το ζήτημα της ασφάλειας

Είναι αυτονόητο ότι οποιοδήποτε μέτρο για την οικονομική, πολεοδομική και περιβαλλοντική ανασυγκρότηση του Ιστορικού Κέντρου της Αθήνας, θα παραμείνει ατελές όσο δεν διασφαλίζονται συνθήκες ασφάλειας στην περιοχή. Κατά συνέπεια καταλύτης για την εφαρμογή των προτάσεων είναι να αποκατασταθεί η έννομη τάξη στο Ιστορικό Κέντρο της Αθήνας, δηλαδή η διευθέτηση του θέματος των μεταναστών χωρίς νόμιμα έγγραφα, η αντιμετώπιση της εμπορίας ναρκωτικών και της πορνείας, ο αυστηρός έλεγχος των χρήσεων γης και ειδικότερα των κτιρίων που λειτουργούν παράνομα ως «ξενοδοχεία», η σφράγιση των εγκαταλελειμμένων κτιρίων, κ.α.

Στα στοιχεία του πορίσματος, που παραθέσαμε, βρίσκεται και η ουσία των λεγομένων του Σ. Ραυτόπουλου. Παίρνοντας ένα στοιχείο μιας ευρύτερης κοινωνικής πραγματικότητας, όπως η εγκληματικότητα, το αποκόπτει από τον γενεσιουργό παράγοντα, που στην προκειμένη περίπτωση είναι το κράτος και οι διαχεόμενες εξουσιαστικές σχέσεις, το «προσωποποιεί» σε μία κοινωνική ομάδα τους τοξικοεξαρτημένους, οι οποίο αποτελούν στόχο αυτό το διάστημα.

ση μέσα στην πλατεία Εξαρχείων. Το ότι δεν υπάρχει διακίνηση δεν γίνεται κατά τύχη. Είναι αποτέλεσμα καθημερινών μαχών απ' όλες τις συλλογικότητες που δουλεύουν στα Εξάρχεια. Από ενεργούς πολίτες, οι περισσότερες συλλογικότητες του αντιεξουσιαστικού χώρου είναι μαζί σε αυτή την προσπάθεια.

Η μάχη που δίνεται ενάντια στη διακίνηση ηρωίνης και παρελκομένων, είναι μία μάχη που δίνει συλλογικά η κοινωνία των Εξαρχείων μακριά από προκαταλήψεις ράτσας, φυλών, πολιτικών πεποιθήσεων με την έννοια της πολιτικής ένταξης στα παραδοσιακά κόμματα κ.λπ.

Η συσπείρωση των ανθρώπων η οποία παλεύει ενάντια στο ζήτημα των ναρκωτικών αποτελείται από ανθρώπους ελληνικής, αλβανικής, συριακής, αρμενικής, βουλγαρικής, αιγυπτιακής καταγωγής, οι οποίοι έχουν καταφέρει να συζητήσουν, έχουν καταφέρει να τα βρούνε, έχουν καταφέρει ν' αντιμετωπίσουν από κοινού και την πρέζα αλλά και συνολικά το θέμα της εγκληματικότητας, όταν στρέφεται κατά των ανθρώπων, των επαγγελματιών των μη προνομιούχων, να πούμε, παρ' όλο που κάποιος την έκανε γελοία αυτή την έκφραση. Με ένα τέτοιο τρόπο, ώστε τα Εξάρχεια αυτή τη στιγμή να είναι το μοναδικό μέρος στο κέντρο της πόλης, που μαστίζεται από την εγκληματικότητα σε μικρότερο βαθμό. Σ' αυτό φταίει, ακριβώς, το ότι υπάρχει αντίσταση, από τους ενεργούς πολίτες των Εξαρχείων, οι οποίοι δεν τα έχουνε βάλει με όλους και με όλα.

Έχουμε φάει ατελείωτες ώρες σε κόντρες και συζητήσεις, αλλά έχει δημιουργηθεί ένα μπλοκ πολυπολιτισμικό, διαφυλετικό ***έτσι όπως πρέπει να είναι σε όλο το κέντρο*** *και κυνηγάει την εγκληματικότητα. Αυτή η παρένθεση έγινε, γιατί όταν μιλάμε για Εξάρχεια πολλές φορές στα κανάλια και στις τηλεοράσεις βλέπουμε το θέαμα των Εξαρχείων. Δεν είναι αυτά τα Εξάρχεια. Τα Εξάρχεια, είναι μια διαφορετική φωνή, η οποία έχει συζητήσει και είναι ένας διαφορετικός πόλος απέναντι στις φωνές στυλ Αγ. Παντελεήμονα, οι οποίες μέσα από μία τελείως ρατσιστική αντίληψη τα βάζουν μόνο με τους*

Τοξικοεξάρτηση-υποκατάσταση: Η συνέχεια στο μαρτύριο του καταναγκασμού

Στο δεύτερο μέρος των συνεντεύξεων συνέχισε ο Π. Κουτσούμπας λέγοντας: *«Το κράτος πουλάει την ηρωίνη και αυτό αποδεικνύεται με τον συγκεκριμένο νόμο που υπάρχει για τα ναρκωτικά, που είναι νόμος του κράτους».*

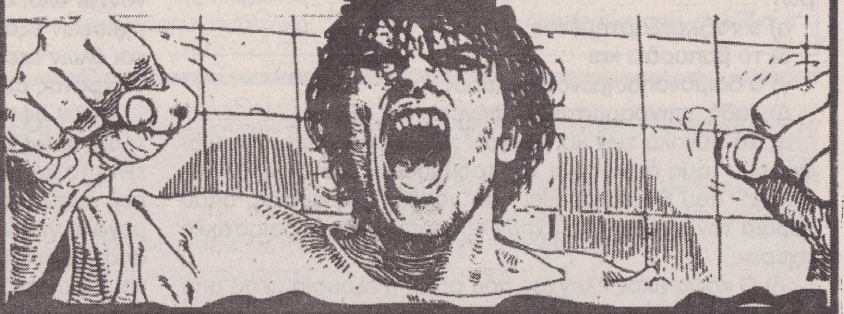
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Δεν καταλάβαμε σε ποιόν ακριβώς νόμο αναφέρεται. Πάντως, τα σημεία των προτάσεων για το θέμα της εξάρτησης στα οποία συμφώνησε και ο Ν. Σκυφτούλης (μέλος της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας), –ο οποίος πήρε το λόγο αργότερα– είναι τα εξής:

1) Είναι ενάντια στη χορήγηση υποκατάστατων στην περίπτωση που αυτή πραγματοποιείτε μέσα σε γειτονιές, επειδή δημιουργεί εμπόριο και πιάτσα.

2) Η χορήγηση υποκατάστατων πρέπει να γίνεται από τα νοσοκομεία και οι κτιριακές υποδομές του Ο.ΚΑ.ΝΑ να μετατραπούν σε συμβουλευτικούς σταθμούς.

3) Επειδή χιλιάδες ασθενείς δεν γίνονται δεκτοί από τον Ο.ΚΑ.ΝΑ προτείνουν τη συνταγογράφηση των υποκατάστατων από γιατρούς, ενώ η αγορά των ουσιών να γίνεται με έξοδα των τοξικοεξαρτημένων.

4) Αποποινικοποίηση της χρήσης και νομιμοποίηση της πρέζας.

Σε τηλεφωνική της παρέμβαση, η Μ. Μαλιώρη, γνωστοποίησε ότι 2.130 άτομα χορηγούνται σε Αθήνα και Πειραιά και πως στην περιβόητη λίστα αναμονής στην Αττική βρίσκονται 3.700 άτομα τα οποία περιμένουν 7 χρόνια για να ενταχθούν στον Ο.ΚΑ.ΝΑ. Ανακοίνωσε, ακόμα, την απόφαση του κράτους να εντάξει μονάδες χορήγησης του Ο.ΚΑ.ΝΑ σε κρατικά νοσοκομεία.

Ο Ν. Σκυφτούλης λέει: *«Το πρόβλημα αυτό (εννοεί των ναρκωτικών) είναι μια πυραμίδα. Είναι ο πρεζάκιας ως ρόλος ο ίδιος, είναι το βαποράκι και είναι και ο έμπορας, που λέμε, τον οποίο έχουμε δαιμονοποιήσει. Τον έχουμε δαιμονοποιήσει μόνο και μόνο για να νομιμοποιούμε τη δικιά μας ύπαρξη ή την πρέζα την ίδια. Αλλά, πιστεύω ότι γίνεται αυτό για να νομιμοποιήσουμε την ύπαρξη μας, ας πούμε, ως άλλους ρόλους, είτε ο άλλος έχει μαγαζί, είτε επειδή ο άλλος είναι κομμουνιστής, αναρχικός, είτε επειδή είναι κάτι τέλος πάντων. Υπάρχει, όμως, πολύ συγκεκριμένο πράγμα, ο ίδιος ο πρεζάκιας. Δηλαδή,* ***η συντριβή της πρέζας περνάει μέσα από τη συντριβή(!!!) του ίδιου του τοξικομανούς, του πρεζάκια,*** *που πρόκειται για ένα εξατομικευμένο άτομο και μάλιστα στη σημερινή εποχή του σπασίματος των δεσμών, του τεμαχισμένου ανθρώπου, της γενικευμένης εξατομίκευσης, η πρέζα και το αλκοόλ και άλλα πράγματα, οι εξαρτήσεις, είναι κρησφύγετο για το εξατομικευμένο, ιδιωτικοποιημένο άτομο. Αυτό δεν μπορούμε να το αθωώσουμε στο όνομα ότι ο άλλος είναι πολύ αλκοολικός και πολύ πρεζάκιας. Άρα, δηλαδή, η συντριβή του ρόλου περνάει μέσα από τη συντριβή αυτής της πυραμίδας».*

Πυραμίδα στην οποία γίνεται αναφορά προσεγγίζει το ήδη υπάρχον ζήτημα. Πριν, όμως, γίνει αυτό χρειάζεται να απαντηθεί τί εννοείται με τη φράση *«η συντριβή της πρέζας περνάει από την ίδια τη συντριβή του τοξικομανούς»*. Καθώς επίσης και με την *«συντριβή του ρόλου περνάει μέσα από τη συντριβή αυτής της πυραμίδας»*.

Αυτή η «συντριβή του ρόλου» είναι, πράγματι, μια συνταρακτική έκφραση. Μπορεί κάποιος να κατανοήσει ότι ίσως να υπονοείται η απεξαρτητική διαδικασία μέσα από ψυχοθεραπευτικές διεργασίες, όμως σ' αυτή την περίπτωση δεν υπάρχει κανενός είδους συντριβή. Αυτό όμως που συμβαίνει κατά διαστήματα στην πλατεία –και πρόσφατα στη οδό Στουρνάρα– είναι η συντριβή του «τοξικομανούς» ως φυσικό πρόσωπο. **«Γλώσσα λανθάνουσα(;) τ' αληθή λέγει»**.

Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί πως ο όρος τοξικομανής κατασκευάστηκε τον 19ο αιώνα με σκοπό να συμπτύξει την ψυχιατρική διαταραχή του ουσιοεξαρτημένου και ταυτόχρονα το νομικό παράπτωμα της πράξεως.

Ένα επίσης ερώτημα είναι το εξής:

Για την διαδικασία απεξάρτησης υπάρχουν ένα σωρό προγράμματα τα λεγόμενα στεγνά, με τα οποία συνδέεται και η χρήση του όρου **απ-εξάρτηση**. Για ποιο λόγο λοιπόν υπάρχει αυτή η εμμονή με τον Ο.ΚΑ.ΝΑ και ιδιαίτερα με τα

Όσο διαχέεται, η επικρατούσα αυτή άποψη στην κοινωνία και στο βαθμό που αυτή γίνεται αφομοιώσιμη από τους ανθρώπους, οι εξουσιαστές επιτυγχάνουν κυρίως δυο πράγματα: α) με την ψυχιατρικοποίηση της εξάρτησης αποσείουν κάθε ευθύνη που έχουν, σε σχέση με την ώθηση σε εξαρτήσεις το βάθεμα των συνθηκών υποδούλωσης των ανθρώπων, την εξαθλίωση και τελικά το θάνατο. Με πολύ απλά λόγια, η προδιάθεση λόγω της ασθένειας του εγκεφάλου είναι οι αιτίες που οδηγούν τους ανθρώπους στην ουσιοεξάρτηση. Η ευθύνη, επομένως, περιορίζεται στο διαχειριστικό κομμάτι της πρόνοιας και της καταστολής τα οποία ανήκουν στα μέσα που προνομιακά χρησιμοποιεί το κράτος.

Πως, τώρα, εμπλέκεται ο Ο.ΚΑ.ΝΑ σ' αυτό το παιχνίδι; Περίπου στα μέσα της δεκαετίας του '90 και μετά από διαπραγμάτευση του κράτους με κυρίως αριστερούς ειδικούς ανακοινώνεται η ίδρυση του Ο.ΚΑ.ΝΑ. προκειμένου να χορηγεί μεθαδόνη, ως υποκατάστατο, με πολύ αυστηρές προδιαγραφές.

Εδώ ακριβώς είναι που ξεκινάει το θέμα γιατί κάθε αρχή έχει περιορισμούς βραχυπρόθεσμα. Οι υψηλές προδιαγραφές, όπως τις ονόμασαν, που έπρεπε να πληροί ο εξαρτημένος που θα ελάμβανε τη μεθαδόνη ήταν οι εξής: **α)** έπρεπε να είναι μεγάλος σε ηλικία, *β)* να έχει υποστεί ανεπανόρθωτες βλάβες στην υγεία του (aids, ηπατίτιδα κλπ), **γ)** να έχει αποτύχει στα λεγόμενα στεγνά προγράμματα, **δ)** να έχει φυλακιστεί, κ.α.

Οι προϋποθέσεις αυτές δεν μπήκαν αρχικά από το κράτος επειδή, τάχα, νοιαζόταν για τους εξαρτημένους, αλλά επειδή η μεθαδόνη είναι πολύ πιο ισχυρή ως ουσία απ' ότι η ηρωίνη και επομένως οι ψυχοσωματικές παρενέργειες που προκαλεί είναι μεγαλύτερες. Οι φόβοι που υπήρχαν τότε –και δυστυχώς επιβεβαιώνονται συνεχώς– ήταν πως αυτή είναι η αρχή της ψυχιατρικοποίησης της τοξικοεξάρτησης, η αρχή της κατασκευής νέων εξαρτημένων από τη μεθαδόνη, άνοιγμα της αγοράς των ναρκωτικών με την είσοδο νέων ψυχοδραστικών ουσιών και πως σταδιακά οι απαιτήσεις θα μειώνονταν.

Τι από αυτά δεν έγινε; Οι λεγόμενες πιάτσες διευρύνθηκαν αριθμητικά και εγκαταστάθηκαν κοντά στα κέντρα χορήγησης; Αρκετές υποδομές του Ο.ΚΑ.ΝΑ με την πάροδο του χρόνου μετατράπηκαν, από **υψηλών προδιαγραφών,** όπως τα είχαν ονομάσει, σε προγράμματα χορήγησης **χαμηλών απαιτήσεων,** που πρακτικά σημαίνει **παράλληλη χρήση όσων ουσιών θέλει ο καθένας μαζί με την μεθαδόνη** που του χορηγεί το κράτος. Δηλαδή ακόμα και η διαδικασία της

πρέζας.

Σε τηλεφωνική της παρέμβαση, η Μ. Μαλιώρη, γνωστοποίησε ότι 2.130 άτομα χορηγούνται σε Αθήνα και Πειραιά και πως στην περιβόητη λίστα αναμονής στην Αττική βρίσκονται 3.700 άτομα τα οποία περιμένουν 7 χρόνια για να ενταχθούν στον Ο.ΚΑ.ΝΑ. Ανακοίνωσε, ακόμα, την απόφαση του κράτους να εντάξει μονάδες χορήγησης του Ο.ΚΑ.ΝΑ σε κρατικά νοσοκομεία.

Ο Ν. Σκυφτούλης λέει: *«Το πρόβλημα αυτό (εννοεί των ναρκωτικών) είναι μια πυραμίδα. Είναι ο πρεζάκιας ως ρόλος ο ίδιος, είναι το βαποράκι και είναι και ο έμπορας, που λέμε, τον οποίο έχουμε δαιμονοποιήσει. Τον έχουμε δαιμονοποιήσει πονό και μόνο για να νομιμοποιούμε τη δικιά μας ύπαρξη ή την πρέζα την ίδια. Αλλά, πιστεύω ότι γίνεται αυτό για να νομιμοποιήσουμε την ύπαρξη μας, ας πούμε, ως άλλους ρόλους, είτε ο άλλος έχει μαγαζί, είτε επειδή ο άλλος είναι κομμουνιστής, αναρχικός, είτε επειδή είναι κάτι τέλος πάντων. Υπάρχει, όμως, πολύ συγκεκριμένο πράγμα, ο ίδιος ο πρεζάκιας. Δηλαδή,* ***η συντριβή της πρέζας περνάει μέσα από τη συντριβή(!!!) του ίδιου του τοξικομανούς, του πρεζάκια,*** *που πρόκειται για ένα εξατομικευμένο άτομο και μάλιστα στη σημερινή εποχή του σπασίματος των δεσμών, του τεμαχισμένου ανθρώπου, της γενικευμένης εξατομίκευσης, η πρέζα και το αλκοόλ και άλλα πράγματα, οι εξαρτήσεις, είναι κρησφύγετο για το εξατομικευμένο, ιδιωτικοποιημένο άτομο. Αυτό δεν μπορούμε να το αθωώσουμε στο όνομα ότι ο άλλος είναι πολύ αλκοολικός και πολύ πρεζάκιας. Άρα, δηλαδή, η συντριβή του ρόλου περνάει μέσα από τη συντριβή αυτής της πυραμίδας»*.

Λίγο παρακάτω λέει: *«Το πρόβλημα ποιο είναι, η πρέζα; Η πρέζα! Εμείς απαντάμε με την νομιμοποίηση της πρέζας έτσι κάθε διαμεσολάβηση, διευθέτηση, φιλανθρωπία κ.λπ. να εκλείψει και να γίνει μια πολύ άμεση διαδικασία»*.

Κατ' αρχάς, υπάρχουν κάποια ερωτήματα που χρειάζεται να τεθούν πριν προχωρήσουμε παρακάτω. Μας λένε οι συνεντευξιαζόμενοι πως το κράτος πουλάει την πρέζα και αυτό φαίνεται τέλος πάντων από το νόμο του κράτους για τα ναρκωτικά. Μετά μας λένε νομιμοποίηση της πρέζας, χορήγηση από το νοσοκομείο κλπ. Συγνώμη αλλά αν νομιμοποιηθεί η πρέζα ποιος θα το κάνει; Το κράτος φυσικά. Ποιος θα την πουλάει; Πάλι το κράτος. Άρα προς τί ο εγκωμιασμός προς το σύνθημα: το κράτος πουλάει την πρέζα;

Επίσης, μέσα από μία αφαιρετική λογική μας παρουσιάζεται το ζήτημα των ναρκωτικών ως πυραμίδα τριών μερών:

α) ο τοξικοεξαρτημένος,

β) το βαποράκι και

γ) ο δαιμονοποιημένος έμπορος.

Δηλαδή, επιγραμματικά, αφήνεται απ' έξω:

κατασκευάστηκε τον 19ο αιώνα με σκοπό να συμπτύξει την ψυχιατρική διαταραχή του ουσιοεξαρτημένου και ταυτόχρονα το νομικό παράπτωμα της πράξεως.

Ένα επίσης ερώτημα είναι το εξής:

Για την διαδικασία απεξάρτησης υπάρχουν ένα σωρό προγράμματα τα λεγόμενα στεγνά, με τα οποία συνδέεται και η χρήση του όρου **απ-εξάρτηση.** Για ποιο λόγο λοιπόν υπάρχει αυτή η εμμονή με τον Ο.ΚΑ.ΝΑ και ιδιαίτερα με τα

τμήματά του που δεν κάνουν απεξάρτηση αλλά υποκατάσταση; Δηλαδή, υπό-καθιστούν την εξάρτηση από μία ναρκωτική ουσία π.χ. ηρωίνη με μία άλλη: **μεθαδόνη, βουπρενορφρίνη** κτλ.

Η μεθοδολογία των εκάστοτε αναγνωρισμένων ως ειδικών ή των κάθε λογής βαστάζων του εναλλακτικού ρεπερτορίου πάνω στο ζήτημα χρήσης-τοξικοεξάρτησης-απεξάρτησης-υποκατάστασης είναι η μεθοδολογία σύγχυσης και η διαστρέβλωση των όρων, ώστε οι έννοιες να χάσουν το νόημα τους.

Έτσι η υποκατάσταση συγχέεται με την απεξάρτηση, η τοξικοεξάρτηση να ερμηνεύεται και ν' αντιμετωπίζεται ως ψυχιατρική διαταραχή γίνεται διάγνωση με βάση ένα σύνολο από προδιαγεγραμμένα συμπτώματα, όπου απομονώνονται όλοι οι κοινωνικοί παράγοντες των επιβεβλημένων σχέσεων εξουσίας, της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης και όλων εκείνων των χαρακτηριστικών που αναδεικνύουν το κράτος σε βασικό γεννήτορα εξαρτήσεων.

Όσον αφορά την μεθαδόνη, την υποκατάσταση γενικό-

ανακοινώνεται η ίδρυση του Ο.ΚΑ.ΝΑ. προκειμένου να χορηγεί μεθαδόνη, ως υποκατάστατο, με πολύ αυστηρές προδιαγραφές.

Εδώ ακριβώς είναι που ξεκινάει το θέμα γιατί κάθε αρχή έχει περιορισμούς βραχυπρόθεσμα. Οι υψηλές προδιαγραφές, όπως τις ονόμασαν, που έπρεπε να πληροί ο εξαρτημένος που θα ελάμβανε τη μεθαδόνη ήταν οι εξής: **α)** έπρεπε να είναι μεγάλος σε ηλικία, *β)* να έχει υποστεί ανεπανόρθωτες βλάβες στην υγεία του (aids, ηπατίτιδα κλπ), **γ)** να έχει αποτύχει στα λεγόμενα στεγνά προγράμματα, **δ)** να έχει φυλακιστεί, κ.α.

Οι προϋποθέσεις αυτές δεν μπήκαν αρχικά από το κράτος επειδή, τάχα, νοιαζόταν για τους εξαρτημένους, αλλά επειδή η μεθαδόνη είναι πολύ πιο ισχυρή ως ουσία απ' ότι η ηρωίνη και επομένως οι ψυχοσωματικές παρενέργειες που προκαλεί είναι μεγαλύτερες. Οι φόβοι που υπήρχαν τότε –και δυστυχώς επιβεβαιώνονται συνεχώς– ήταν πως αυτή είναι η αρχή της ψυχιατρικοποίησης της τοξικοεξάρτησης, η αρχή της κατασκευής νέων εξαρτημένων από τη μεθαδόνη, άνοιγμα της αγοράς των ναρκωτικών με την εισροή νέων ψυχοδραστικών ουσιών και πως σταδιακά οι απαιτήσεις θα μειώνονταν.

Τι από αυτά δεν έγινε; Οι λεγόμενες πιάτσες διευρύνθηκαν αριθμητικά και εγκαταστάθηκαν κοντά στα κέντρα χορήγησης; Αρκετές υποδομές του Ο.ΚΑ.ΝΑ με την πάροδο του χρόνου μετατράπηκαν, από **υψηλών προδιαγραφών,** όπως τα είχαν ονομάσει, σε προγράμματα χορήγησης **χαμηλών απαιτήσεων,** που πρακτικά σημαίνει **παράλληλη χρήση όσων ουσιών θέλει ο καθένας μαζί με την μεθαδόνη** που του χορηγεί το κράτος. Δηλαδή ακόμα και η διαδικασία της υποκατάστασης έπαψε σε μεγάλο βαθμό να υφίσταται.

Επίσης, τη λεγόμενη λίστα –που χρησιμοποιούν όλοι αυτοί για να ενισχύσουν σήμερα την άποψη τους– **πώς** και **ποιοί** την κατασκεύασαν για να την μαγειρεύουν, ο καθένας από το μετερίζι του ανάλογα με τους σκοπούς και τις επιδιώξεις τους;

Δεν θα ήταν αναγκαίο να γνωρίζει πολλά κάποιος ή να είναι ειδικός για να καταλάβει πως η πλειοψηφία των εξαρτημένων υπό το καθεστώς αυτού του εξαναγκασμού θα στρεφόταν προς την υποκατάσταση σε μεγαλύτερο βαθμό όσο το κράτος θα χαλάρωνε της προϋποθέσεις. Αυτά εν συντομία όσον αφορά τον Ο.ΚΑ.ΝΑ για το πως ξεκίνησε.

Θα μπορούσαμε να γράψουμε πολλά ακόμα γι' αυτή τη μέθοδο, όμως δεν είναι στις προθέσεις μας να στραφούμε ενάντια σ' ένα πρόγραμμα, αλλά **να καταδείξουμε πώς αυτό χρησιμοποιείται από το κράτος.** Επειδή όντας, ως αναρχικοί, ενάντιοι σε κάθε είδους νάρκωση και εξάρτηση, δεν θα μπορούσαμε να αποδεχτούμε λογικές και πρακτικές υποκατάστασης τους.

Σε σχέση, τώρα, με την συνέντευξη, που ήταν αφορμή αυτού του κειμένου, είναι βέβαιο πως δεν ήταν άμεση

κριμένο πράγμα, ο ίδιος ο πρεζάκιας. Δηλαδή, ***η συντριβή της πρέζας περνάει μέσα από τη συντριβή(!!!) του ίδιου του τοξικομανούς, του πρεζάκια,*** *που πρόκειται για ένα εξατομικευμένο άτομο και μάλιστα στη σημερινή εποχή του σπασίματος των δεσμών, του τεμαχισμένου ανθρώπου, της γενικευμένης εξατομίκευσης, η πρέζα και το αλκοόλ και άλλα πράγματα, οι εξαρτήσεις, είναι κρησφύγετο για το εξατομικευμένο, ιδιωτικοποιημένο άτομο. Αυτό δεν μπορούμε να το αθωώσουμε στο όνομα ότι ο άλλος είναι πολύ αλκοολικός και πολύ πρεζάκιας. Άρα, δηλαδή, η συντριβή του ρόλου περνάει μέσα από τη συντριβή αυτής της πυραμίδας».*

Λίγο παρακάτω λέει: *«Το πρόβλημα ποιο είναι, η πρέζα; Η πρέζα! Εμείς απαντάμε με την νομιμοποίηση της πρέζας έτσι κάθε διαμεσολάβηση, διευθέτηση, φιλανθρωπία κ.λπ. να εκλείψει και να γίνει μια πολύ άμεση διαδικασία».*

Κατ' αρχάς, υπάρχουν κάποια ερωτήματα που χρειάζεται να τεθούν πριν προχωρήσουμε παρακάτω. Μας λένε οι συνεντευξιαζόμενοι πως το κράτος πουλάει την πρέζα και αυτό φαίνεται τέλος πάντων από το νόμο του κράτους για τα ναρκωτικά. Μετά μας λένε νομιμοποίηση της πρέζας, χορήγηση από το νοσοκομείο κλπ. Συγνώμη αλλά αν νομιμοποιηθεί η πρέζα ποιος θα το κάνει; Το κράτος φυσικά. Ποιος θα την πουλάει; Πάλι το κράτος. Άρα προς τί ο εγκωμιασμός προς το σύνθημα: το κράτος πουλάει την πρέζα;

Επίσης, μέσα από μία αφαιρετική λογική μας παρουσιάζεται το ζήτημα των ναρκωτικών ως πυραμίδα τριών μερών:

α) ο τοξικοεξαρτημένος,

β) το βαποράκι και

γ) ο δαιμονοποιημένος έμπορος.

Δηλαδή, επιγραμματικά, αφήνεται απ' έξω:

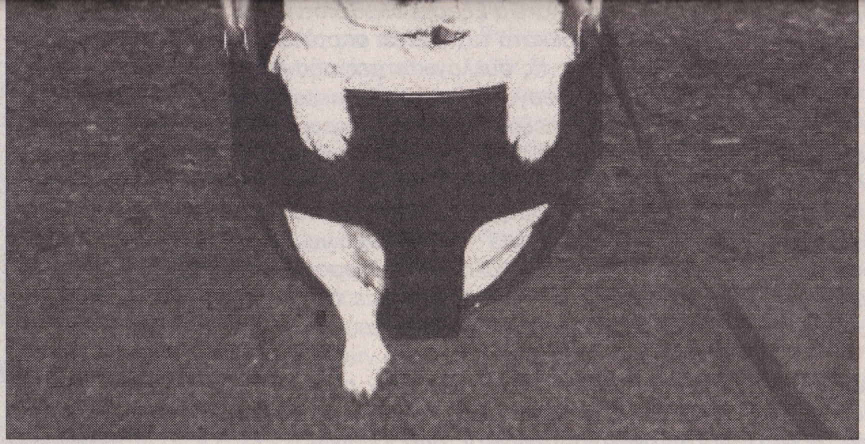
α) Το σύνολο των κοινωνικών παραγόντων που διαμορφώνουν τους όρους και τις προϋποθέσεις στον κάθε άνθρωπο, που θα εξαρτηθεί από ναρκωτικές ουσίες, όπου βέβαια τον κύριο ρόλο έχουν οι δομημένες εξουσιαστικές σχέσεις.

β) Ο κοινωνικός έλεγχος που ασκεί η εξουσία μέσα από τα ναρκωτικά και ένας ολόκληρος μηχανισμός που παράγει, συντηρεί και αναπαράγει το ζήτημα της τοξικοεξάρτησης.

γ) Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις και οι πόλεμοι, που έχουν γίνει και άλλοι που βρίσκονται σε εξέλιξη, για τον έλεγχο της παραγωγής και της διανομής των ναρκωτικών.

δ) Ένα πλήθος από παράγοντες που καταδεικνύουν την σημασία που αποδίδει η κυριαρχία στις ναρκωτικές ουσες.

Ας πάρουμε όμως και την άλλη περίπτωση, ότι δηλαδή η

τμήματά του που δεν κάνουν απεξάρτηση αλλά υποκατάσταση; Δηλαδή, υπό-καθιστούν την εξάρτηση από μία ναρκωτική ουσία π.χ. ηρωίνη με μία άλλη: **μεθαδόνη, βουπρενορφρίνη** κτλ.

Η μεθοδολογία των εκάστοτε αναγνωρισμένων ως ειδικών ή των κάθε λογής βαστάζων του εναλλακτικού ρεπερτορίου πάνω στο ζήτημα χρήσης-τοξικοεξάρτησης-απεξάρτησης-υποκατάστασης είναι η μεθοδολογία σύγχυσης και η διαστρέβλωση των όρων, ώστε οι έννοιες να χάσουν το νόημα τους.

Έτσι η υποκατάσταση συγχέεται με την απεξάρτηση, η τοξικοεξάρτηση να ερμηνεύεται και ν' αντιμετωπίζεται ως ψυχιατρική διαταραχή γίνεται διάγνωση με βάση ένα σύνολο από προδιαγεγραμμένα συμπτώματα, όπου απομονώνονται όλοι οι κοινωνικοί παράγοντες των επιβεβλημένων σχέσεων εξουσίας, της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης και όλων εκείνων των χαρακτηριστικών που αναδεικνύουν το κράτος σε βασικό γεννήτορα εξαρτήσεων.

Όσον αφορά την μεθαδόνη, την υποκατάσταση γενικότερα, όπως και τον πάροχο και προωθητή, που κατά βάση είναι το κράτος, η αλήθεια είναι ότι εδώ και χρόνια διάφορες ουσίες υποκατάστασης χρησιμοποιούνται και από μια μεγάλη γκάμα ιδιωτών. Από τις λεγόμενες κλινικές ταχείας αποτοξίνωσης μέχρι γνωστούς αριστερούς περιπλανώμενους ψυχιάτρους, που μέσα σ' ένα πλαίσιο, ιδεολογικοποίησης της εξάρτησης και αναγωγή τής χρήσης ουσιών, σ' ένα καταπατημένο πολιτικό «δικαίωμα», προτάσσουν την ελεύθερη αυτοδιάθεση του ατόμου στη χρήση ουσιών.

Πάνω σε αυτή τη βάση, ας ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα. Χρησιμοποιώντας τον όρο τοξικομανία, που προαναφέραμε, η πλειονότητα του επιστημονικού κόσμου ερμηνεύει και αποδίδει την ύπαρξη της ουσιοεξάρτησης σε βιολογικούς παράγοντες και πιο συγκεκριμένα, την ονομάζουν **χρόνια υποτροπιάζουσα νόσο του εγκεφάλου.**

της κατασκευής νέων εξαρτημένων από τη μεθαδόνη, άνοιγμα της αγοράς των ναρκωτικών με την εισροή νέων ψυχοδραστικών ουσιών και πως σταδιακά οι απαιτήσεις θα μειώνονταν.

Τι από αυτά δεν έγινε; Οι λεγόμενες πιάτσες διευρύνθηκαν αριθμητικά και εγκαταστάθηκαν κοντά στα κέντρα χορήγησης; Αρκετές υποδομές του Ο.ΚΑ.ΝΑ με την πάροδο του χρόνου μετατράπηκαν, από **υψηλών προδιαγραφών,** όπως τα είχαν ονομάσει, σε προγράμματα χορήγησης **χαμηλών απαιτήσεων,** που πρακτικά σημαίνει **παράλληλη χρήση όσων ουσιών θέλει ο καθένας μαζί με την μεθαδόνη** που του χορηγεί το κράτος. Δηλαδή ακόμα και η διαδικασία της υποκατάστασης έπαψε σε μεγάλο βαθμό να υφίσταται.

Επίσης, τη λεγόμενη λίστα –που χρησιμοποιούν όλοι αυτοί για να ενισχύσουν σήμερα την άποψη τους– **πώς** και **ποιοί** την κατασκεύασαν για να την μαγειρεύουν, ο καθένας από το μετερίζι του ανάλογα με τους σκοπούς και τις επιδιώξεις τους;

Δεν θα ήταν αναγκαίο να γνωρίζει πολλά κάποιος ή να είναι ειδικός για να καταλάβει πως η πλειοψηφία των εξαρτημένων υπό το καθεστώς αυτού του εξαναγκασμού θα στρεφόταν προς την υποκατάσταση σε μεγαλύτερο βαθμό όσο το κράτος θα χαλάρωνε της προϋποθέσεις. Αυτά εν συντομία όσον αφορά τον Ο.ΚΑ.ΝΑ για το πως ξεκίνησε.

Θα μπορούσαμε να γράψουμε πολλά ακόμα γι' αυτή τη μέθοδο, όμως δεν είναι στις προθέσεις μας να στραφούμε ενάντια σ' ένα πρόγραμμα, αλλά **να καταδείξουμε πώς αυτό χρησιμοποιείται από το κράτος.** Επειδή όντας, ως αναρχικοί, ενάντιοι σε κάθε είδους νάρκωση και εξάρτηση, δεν θα μπορούσαμε να αποδεχτούμε λογικές και πρακτικές υποκατάστασής τους.

Σε σχέση, τώρα, με την συνέντευξη, που ήταν αφορμή αυτού του κειμένου, είναι βέβαιο πως δεν ήταν άμοιρη σκοπιμοτήτων. Θα μπορούσαν να καταγραφούν πολλά ακόμα για τα οποία δεν θα αρκούσε ο χώρος της εφημερίδας. Τα αφήνουμε, όμως, στο χρόνο.

Εκείνο, όμως, που δεν μπορεί να αφεθεί ούτε στο χρόνο ούτε στη λήθη είναι οι συγκλίσεις διάφορων αντιανθρώπινων επιδιώξεων. Όταν μάλιστα ολοκληρωτικές λογικές και πρακτικές καθαγιάζονται με εύηχες λέξεις κενές ελευθεριακού περιεχομένου.

Και, τέλος πάντων, όσοι πραγματικά πιστεύουν σ' ένα κόσμο ελευθερίας δεν θα πρόβαλαν ποτέ μια ψευδεπίγραφη εικόνα τοπικής ευημερίας για να συγκαλύψουν την εξουσιαστική ουσία πρακτικών, που τίθενται σε εφαρμογή προς όφελος ιδιοτελών επιδιώξεων, πολιτικών και μη.

Σ. Φ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Οι επιτυχίες των ανταρτών συνεχίζονται παρά την καθημερινή τρομοκράτηση του λαού του Αφγανιστάν από την ISAF. Οι δρόμοι του βορρά για τον ανεφοδιασμό μέσω Ρωσίας από το Τατζικιστάν και το Κιργιστάν έχουν γίνει δυσκολοδιάβατοι πλέον για τους... «πρόθυμους». Έτσι το μήνα που πέρασε είχαμε τα εξής:

Στις **26-2** ο διοικητής των μπάτσων της περιφέρειας Qadis της επαρχίας Badghis παραδίνεται μαζί με 17 μπάτσους και οπλισμό στους αντάρτες. Την ίδια μέρα ο μαχητής Naeemullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο τον αδερφό του στρατηγού Malik και άλλους ανώτερους αξιωματικούς του στρατού στην επαρχία Kapisa με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ο ίδιος και τουλάχιστον 15 ανώτεροι αξιωματικοί. Την **1-3** δολοφονούνται 12 ανήλικοι σε βομβαρδισμό της ISAF στην επαρχία Kunar. Στις **2-3** παραδίνεται στους αντάρτες διοικητής των μπάτσων στην επαρχία Heart μαζί με 8 μπάτσους και τον οπλισμό τους. Στις **5-3** δολοφονούνται 3 άμαχοι και απαγάγονται 9 σε εισβολή των κατοχικών σε περιοχή της επαρχίας Khost.

Μεγάλη πορεία γίνεται στην πρωτεύουσα στις **6-3** ενάντια στη ΝΑΤΟ-αμερικανική κατοχή. Στις **8-3** γίνεται γνωστό ότι τουλάχιστον 52 άμαχοι δολοφονήθηκαν τις τελευταίες μέρες στην περιφέρεια Sangin της επαρχίας Helmand, μόλις η διοίκηση της περιοχής πέρασε από τους άγγλους στους αμερικανούς. Η τρομοκρατία των αμερικανών στην περιοχή είναι καθημερινή και πολλά χωριά έχουν αποκλειστεί με τους λιγοστούς κατοίκους που απέμειναν να μην μπορούν να βγουν απ' τα σπίτια τους.

Στις **9-3** μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο φορτηγό στην πόλη Τζαλαλαμπάντ της επαρχίας Nangarhar και σκοτώνει 11 ΝΑΤΟικούς κατοχικούς και προκαλεί μεγάλες ζημιές στο κομβόι τους. Στις **11-3** μαχητής ανατινάζεται με στόχο αστυνομικούς στην επαρχία Kunduz και παίρνει μαζί του 18 απ' αυτούς.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Η ιρακινή επικράτεια τελεί υπό ανοικοδόμηση. Οι ειδήσεις που βγαίνουν προς τα έξω πρέπει να το δείχνουν. Απ' ότι φαίνεται, όμως, δεν μπορούν να κρυφτούν, ακόμη, όλα...

Στην ευρύτερη περιοχή της **Βαγδάτης**, από τις 2 μέχρι και τις 26 Μαρτίου, πραγματοποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, εκρήγνυνται είκοσι έξι βόμβες, ενώ βλήματα όλμου πλήττουν βάση της αστυνομικής διεύθυνσης ανατολικά της πρωτεύουσας. Καταστρέφονται οχήματα, δύο κομβόι αμερικανικών οχημάτων, καθώς και δύο περιπόλοι των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Συνολικά σκοτώνονται τέσσερεις αμερικανοί στρατιώτες, έξι ιρακινοί μπάτσοι, δύο μπάτσοι αξιωματικοί, ένας συνταγματάρχης του ιρακινού στρατού και δύο ιρακινοί στρατιώτες. Τραυματίζονται είκοσι ένας μπάτσοι και έξι ιρακινοί στρατιώτες, ενώ καταστρέφονται και έντεκα οχήματα του ιρακινού στρατού.

Εξ άλλου, το Σάββατο 21 Μαρτίου, σε τρεις διαφορετικές επιθέσεις ανταρτών, σκοτώνεται ο Χουσεΐν Τζαμάλ Αμπουλάχ, γενικός διευθυντής της υπηρεσίας εκμετάλλευσης πετρελαίου του Ιράκ, ενώ τραυματίζονται ο συνταγματάρχης Αμπντούλ-Καρίμ Τσιάντ, που υπηρετεί στο υπουργείο εσωτερικών και ένας μηχανικός, καθώς και ο υπολοχαγός Αντίλ Ραμίζ Ανουάρ, της υπηρεσίας προστασίας πρεσβειών.

Ακόμη, στις 26 Μαρτίου, αντάρτες πλήττουν με δύο πυραύλους αμερικανικούς στόχους και την αμερικανική πρεσβεία στη λεγόμενη πράσινη ζώνη.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

πυρ εναντίον του υπολοχαγού των σάχουα Ιμπραήμ Ματάρ (σάχουα: πρώην αντάρτες που αποποιήθηκαν την αντίσταση, μεταπήδησαν στις τάξεις των κατοχικών δυνάμεων και μετά εντάχθηκαν στον ιρακινό στρατό) και τον σκοτώνουν επιτόπου.

Στα βόρεια της **Μπακούμπα**, πρωτεύουσας της επαρχίας **Ντιγιάλα**, την 1η Μαρτίου πραγματοποιείται επίθεση με πυραύλους κατιούσα εναντίον του Warehouse, αρχηγείου των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων.

Επίσης, στις 8 Μαρτίου, ομάδα ανταρτών πλήττει με βλήματα των 82χιλ. την αεροπορική βάση **αλ-Μπακρ**.

Στην επαρχία **Ανμπάρ**, από τις 3 έως και τις 5 Μαρτίου, πραγματοποιείται μια ένοπλη επίθεση σε σημείο ελέγχου, μια επίθεση καμικάζι σε συνεύρεση ανδρών του στρατού και της αστυνομίας, ενώ εκρήγνυνται και μια βόμβα. Συνολικά σκοτώνονται ένας μπάτσος και πέντε ιρακινοί στρατιώτες, ενώ τραυματίζονται οκτώ μπάτσοι, ένας στρατιώτης και ακόμη πέντε στρατιωτικοί.

Στα βόρεια της πόλης **Κουτ**, πρωτεύουσας της επαρχίας Γουαζίτ, αυτοσχέδιος μηχανισμός έχει στόχο περίπολο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Η περιοχή αποκλείεται τάχιστα και δεν γίνονται γνωστές οι απώλειές τους.

Στην επαρχία **Ντιγιανγία**, αντάρτες πλήττουν με πυραύλους κατιούσα και με ρουκέτες, τρεις φορές

Οι επιτυχίες των ανταρτών συνεχίζονται παρά την καθημερινή τρομοκράτηση του λαού του Αφγανιστάν από την ISAF. Οι δρόμοι του βορρά για τον ανεφοδιασμό μέσω Ρωσίας από το Τατζικιστάν και το Κιργιστάν έχουν γίνει δυσκολοδιάβατοι πλέον για τους... «πρόθυμους». Έτσι το μήνα που πέρασε είχαμε τα εξής:

Στις **26-2** ο διοικητής των μπάτσων της περιφέρειας Qadis της επαρχίας Badghis παραδίνεται μαζί με 17 μπάτσους και οπλισμό στους αντάρτες. Την ίδια μέρα ο μαχητής Naeemullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο τον αδερφό του στρατηγού Malik και άλλους ανώτερους αξιωματικούς του στρατού στην επαρχία Kapisa με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ο ίδιος και τουλάχιστον 15 ανώτεροι αξιωματικοί. Την **1-3** δολοφονούνται 12 ανήλικοι σε βομβαρδισμό της ISAF στην επαρχία Kunar. Στις **2-3** παραδίνεται στους αντάρτες διοικητής των μπάτσων στην επαρχία Heart μαζί με 8 μπάτσους και τον οπλισμό τους. Στις **5-3** δολοφονούνται 3 άμαχοι και απαγάγονται 9 σε εισβολή των κατοχικών σε περιοχή της επαρχίας Khost.

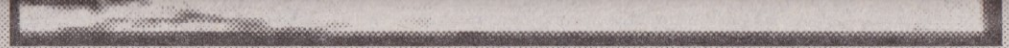
Μεγάλη πορεία γίνεται στην πρωτεύουσα στις **6-3** ενάντια στη ΝΑΤΟ-αμερικανική κατοχή. Στις **8-3** γίνεται γνωστό ότι τουλάχιστον 52 άμαχοι δολοφονήθηκαν τις τελευταίες μέρες στην περιφέρεια Sangin της επαρχίας Helmand, μόλις η διοίκηση της περιοχής πέρασε από τους άγγλους στους αμερικανούς. Η τρομοκρατία των αμερικανών στην περιοχή είναι καθημερινή και πολλά χωριά έχουν αποκλειστεί με τους λιγοστούς κατοίκους που απέμειναν να μην μπορούν να βγουν απ' τα σπίτια τους.

Στις **9-3** μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο φορτηγό στην πόλη Τζαλαλαμπάντ της επαρχίας Nangarhar και σκοτώνει 11 ΝΑΤΟικούς κατοχικούς και προκαλεί μεγάλες ζημιές στο κομβόι τους. Στις **11-3** μαχητής ανατινάζεται με στόχο αστυνομικούς στην επαρχία Kunduz και παίρνει μαζί του 18 απ' αυτούς.

Στις **17-3** ο μαχητής Zahid ανατινάζεται μαζί με παγιδευμένο αυτοκίνητο στο οποίο έχει τοποθετήσει εκρηκτικά, όλμους, νάρκες κ.ά., δίπλα σε κομβόι των αμερικανών και διαλύει στην κυριολεξία 2 άρματα και σκοτώνονται τουλάχιστον 11 αμερικανοί. Στις **24-3** γίνεται επίθεση με ρουκέτες στο αρχηγείο των υπηρεσιών πληροφοριών NDS στην πόλη Τζαλαλαμπάντ.

Από τις **25-2 ως τις 24-3**, σε τουλάχιστον 362 επιχειρήσεις των ανταρτών στις επαρχίες: **Badghis, Balkh, Farah, Faryab, Ghazni, Helmand, Herat, Jaozjan, Kabul, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nimroz, Nooristan, Paktia, Saripol, Uruzgan, Wardak, Zabul**, σκοτώνονται 368 αφγανοί στρατιώτες, 3 συνοριοφύλακες, 81 άλλοι ΝΑΤΟικοί, 21 γάλλοι, 4 πολωνοί, 5 ιταλοί, 75 μπάτσοι, 13 πράκτορες της NDS, 313 αμερικανοί και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 147 ΝΑΤΟικών αρμάτων. Σκοτώνονται επίσης και 15 αντάρτες.

Επίσης, καταρρίπτονται 3 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα και 3 μη επανδρωμένα κατασκοπευτικά (drone) αεροσκάφη της ISAF. Επίσης, αιχμαλωτίζεται ένας καναδός πράκτορας και 3 μπάτσοι.

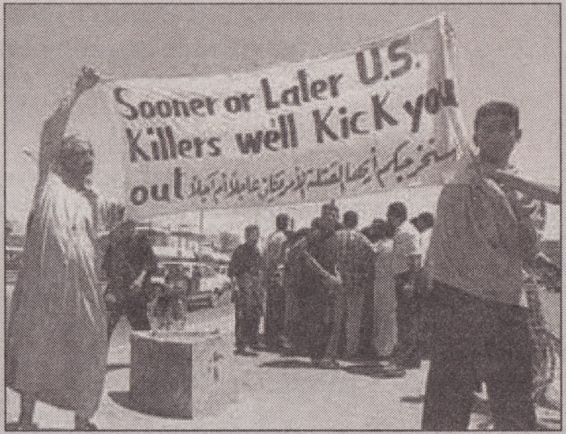

Η ιρακινή επικράτεια τελεί υπό ανοικοδόμηση. Οι ειδήσεις που βγαίνουν προς τα έξω πρέπει να το δείχνουν. Απ' ότι φαίνεται, όμως, δεν μπορούν να κρυφτούν, ακόμη, όλα...

Στην ευρύτερη περιοχή της **Βαγδάτης**, από τις 2 μέχρι και τις 26 Μαρτίου, πραγματοποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, εκρήγνυνται είκοσι έξι βόμβες, ενώ βλήματα όλμου πλήττουν βάση της αστυνομικής διεύθυνσης ανατολικά της πρωτεύουσας. Καταστρέφονται οχήματα, δύο κομβόι αμερικανικών οχημάτων, καθώς και δύο περίπολοι των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Συνολικά σκοτώνονται τέσσερεις αμερικανοί στρατιώτες, έξι ιρακινοί μπάτσοι, δύο μπάτσοι αξιωματικοί, ένας συνταγματάρχης του ιρακινού στρατού και δύο ιρακινοί στρατιώτες. Τραυματίζονται είκοσι ένας μπάτσοι και έξι ιρακινοί στρατιώτες, ενώ καταστρέφονται και έντεκα οχήματα του ιρακινού στρατού.

Εξ άλλου, το Σάββατο 21 Μαρτίου, σε τρεις διαφορετικές επιθέσεις ανταρτών, σκοτώνεται ο Χουσεΐν Τζαμάλ Αμπουλάχ, γενικός διευθυντής της υπηρεσίας εκμετάλλευσης πετρελαίου του Ιράκ, ενώ τραυματίζονται ο συνταγματάρχης Αμπντούλ-Καρίμ Τσιάντ, που υπηρετεί στο υπουργείο εσωτερικών και ένας μηχανικός, καθώς και ο υπολοχαγός Αντίλ Ραμίζ Ανουάρ, της υπηρεσίας προστασίας πρεσβειών.

Ακόμη, στις 26 Μαρτίου, αντάρτες πλήττουν με δύο πυραύλους αμερικανικούς στόχους και την αμερικανική πρεσβεία στη λεγόμενη πράσινη ζώνη.

Στην επαρχία **Νίνγια**, από τις 6 μέχρι τις 23 Μαρτίου, πραγματοποιούνται συνολικά οκτώ επιθέσεις ενόπλων, ενώ εκρήγνυνται και τέσσερεις βόμβες. Σκοτώνονται πέντε μπάτσοι, οκτώ ιρακινοί στρατιώτες και ένας αντισυνταγματάρχης του ιρακινού

με βλήματα των 82χιλ. την αεροπορική βάση **αλ-Μπακρ**.

Στην επαρχία **Ανμπάρ**, από τις 3 έως και τις 5 Μαρτίου, πραγματοποιείται μια ένοπλη επίθεση σε σημείο ελέγχου, μια επίθεση καμικάζι σε συνεύρεση ανδρών του στρατού και της αστυνομίας, ενώ εκρήγνυται και μια βόμβα. Συνολικά σκοτώνονται ένας μπάτσος και πέντε ιρακινοί στρατιώτες, ενώ τραυματίζονται οκτώ μπάτσοι, ένας στρατιώτης και ακόμη πέντε στρατιωτικοί.

Στα βόρεια της πόλης **Κουτ**, πρωτεύουσας της επαρχίας Γουαζίτ, αυτοσχέδιος μηχανισμός έχει στόχο περίπολο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Η περιοχή αποκλείεται τάχιστα και δεν γίνονται γνωστές οι απώλειές τους.

Στην επαρχία **Ντιγιανίγια**, αντάρτες πλήττουν, με πύραυλους κατιούσα και με ρουκέτες, τρεις φορές (στις 11, στις 18 και στις 25 Μαρτίου), την αμερικανική βάση Echo, λίγο έξω από την ομώνυμη πρωτεύουσα Ντιγιανίγια. Επίσης, με τρεις ρουκέτες χτυπούν στις 25 Μαρτίου και το αρχηγείο της 8ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού.

Στην επαρχία **Βασόρα**, περίπολος του αμερικανικού στρατού πέφτει σε βόμβα στις 16 Μαρτίου, 10χλμ. έξω από την ομώνυμη πρωτεύουσα.

Στην επαρχία **Μισσάν**, αντάρτες εκτοξεύουν, στις 25 Μαρτίου, έξι πυραύλους τύπου Grad εναντίον της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης της περιοχής.

Στην επαρχία **Νατζάφ** πραγματοποιούνται δύο επιθέσεις σε περιπόλους των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων: η πρώτη στις 3 Μαρτίου και η δεύτερη στις 13. Τα οχήματα καταστρέφονται ολοσχερώς, ενώ δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες λόγω άμεσου αποκλεισμού των σημείων.

τους. Στις 3-3 δολοφονούνται 3 άμαχοι και απαγάγονται 9 σε εισβολή των κατοχικών σε περιοχή της επαρχίας Khost.

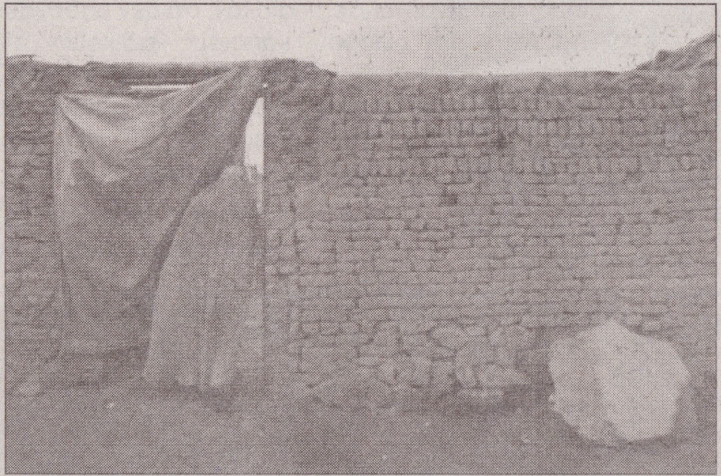
Μεγάλη πορεία γίνεται στην πρωτεύουσα στις **6-3** ενάντια στη ΝΑΤΟ-αμερικανική κατοχή. Στις **8-3** γίνεται γνωστό ότι τουλάχιστον 52 άμαχοι δολοφονήθηκαν τις τελευταίες μέρες στην περιφέρεια Sangin της επαρχίας Helmand, μόλις η διοίκηση της περιοχής πέρασε από τους άγγλους στους αμερικανούς. Η τρομοκρατία των αμερικανών στην περιοχή είναι καθημερινή και πολλά χωριά έχουν αποκλειστεί με τους λιγοστούς κατοίκους που απέμειναν να μην μπορούν να βγουν απ' τα σπίτια τους.

Στις **9-3** μαχητής ανατινάζεται με παγιδευμένο φορτηγό στην πόλη Τζαλαλαμπάντ της επαρχίας Nangarhar και σκοτώνει 11 ΝΑΤΟικούς κατοχικούς και προκαλεί μεγάλες ζημιές στο κομβόι τους. Στις **11-3** μαχητής ανατινάζεται με στόχο αστυνομικούς στην επαρχία Kunduz και παίρνει μαζί του 18 απ' αυτούς.

Στις **17-3** ο μαχητής Zahid ανατινάζεται μαζί με παγιδευμένο αυτοκίνητο στο οποίο έχει τοποθετήσει εκρηκτικά, όλμους, νάρκες κ.ά., δίπλα σε κομβόι των αμερικανών και διαλύει στην κυριολεξία 2 άρματα και σκοτώνονται τουλάχιστον 11 αμερικανοί. Στις **24-3** γίνεται επίθεση με ρουκέτες στο αρχηγείο των υπηρεσιών πληροφοριών NDS στην πόλη Τζαλαλαμπάντ.

Από τις **25-2 ως τις 24-3**, σε τουλάχιστον 362 επιχειρήσεις των ανταρτών στις επαρχίες: **Badghis, Balkh, Farah, Faryab, Ghazni, Helmand, Herat, Jaozjan, Kabul, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nimroz, Nooristan, Paktia, Saripol, Uruzgan, Wardak, Zabul,** σκοτώνονται 368 αφγανοί στρατιώτες, 3 συνοριοφύλακες, 81 άλλοι ΝΑΤΟικοί, 21 γάλλοι, 4 πολωνοί, 5 ιταλοί, 75 μπάτσοι, 13 πράκτορες της NDS, 313 αμερικανοί και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 147 ΝΑΤΟικών αρμάτων. Σκοτώνονται επίσης και 15 αντάρτες.

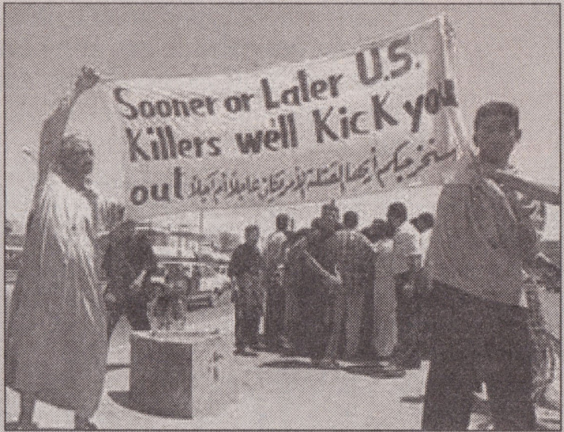
Επίσης, καταρρίπτονται 3 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα και 3 μη επανδρωμένα κατασκοπευτικά (drone) αεροσκάφη της ISAF. Επίσης, αιχμαλωτίζεται ένας καναδός πράκτορας και 3 μπάτσοι.

μπάτσοι και ιρακινοί στρατιώτες, ενώ καταστρέφονται και έντεκα οχήματα του ιρακινού στρατού.

Εξ άλλου, το Σάββατο 21 Μαρτίου, σε τρεις διαφορετικές επιθέσεις ανταρτών, σκοτώνεται ο Χουσεΐν Τζαμάλ Αμπουλάχ, γενικός διευθυντής της υπηρεσίας εκμετάλλευσης πετρελαίου του Ιράκ, ενώ τραυματίζονται ο συνταγματάρχης Αμπντούλ-Καρίμ Τσιάντ, που υπηρετεί στο υπουργείο εσωτερικών και ένας μηχανικός, καθώς και ο υπολοχαγός Αντίλ Ραμίζ Ανουάρ, της υπηρεσίας προστασίας πρεσβειών.

Ακόμη, στις 26 Μαρτίου, αντάρτες πλήττουν με δύο πυραύλους αμερικανικούς στόχους και την αμερικανική πρεσβεία στη λεγόμενη πράσινη ζώνη.

Στην επαρχία **Νίνγια**, από τις 6 μέχρι τις 23 Μαρτίου, πραγματοποιούνται συνολικά οκτώ επιθέσεις ενόπλων, ενώ εκρήγνυνται και τέσσερεις βόμβες. Σκοτώνονται πέντε μπάτσοι, οκτώ ιρακινοί στρατιώτες και ένας αντισυνταγματάρχης του ιρακινού στρατού, ενώ τραυματίζονται επτά μπάτσοι, ένας συνταγματάρχης μπάτσος, καθώς και ένας ιρακινός στρατιώτης.

Ακόμη, αστυνομικό τμήμα στη δυτική συνοικία αλ-Νατζάρ της **Μοσούλης** δέχεται δύο βλήματα όλμου και τραυματίζονται δύο μπάτσοι.

Στην επαρχία **Σουεϊμανίγια**, κατά τη διάρκεια διαδήλωσης στην πόλη **Χαλάμπγια**, σκοτώνεται ένας μπάτσος από διαδηλωτές και τραυματίζεται σοβαρά άλλος ένας. Επίσης, τραυματίζονται δύο διαδηλωτές.

Στην περιοχή του **Κιρκούκ** και συγκεκριμένα στο νοτιοδυτικό προάστιο **Ριγιάντ**, αντάρτες ανοίγουν

Στα βόρεια της πόλης **Κουτ**, πρωτεύουσας της επαρχίας Γουαζίτ, αυτοσχέδιος μηχανισμός έχει στόχο περίπολο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων. Η περιοχή αποκλείεται τάχιστα και δεν γίνονται γνωστές οι απώλειές τους.

Στην επαρχία **Ντιγιανίγια**, αντάρτες πλήττουν, με πύραυλους κατιούσα και με ρουκέτες, τρεις φορές (στις 11, στις 18 και στις 25 Μαρτίου), την αμερικανική βάση Echo, λίγο έξω από την ομώνυμη πρωτεύουσα Ντιγιανίγια. Επίσης, με τρεις ρουκέτες χτυπούν στις 25 Μαρτίου και το αρχηγείο της 8ης μεραρχίας του ιρακινού στρατού.

Στην επαρχία **Βασόρα**, περίπολος του αμερικανικού στρατού πέφτει σε βόμβα στις 16 Μαρτίου, 10χλμ. έξω από την ομώνυμη πρωτεύουσα.

Στην επαρχία **Μισσάν**, αντάρτες εκτοξεύουν, στις 25 Μαρτίου, έξι πυραύλους τύπου Grad εναντίον της αμερικανικής στρατιωτικής βάσης της περιοχής.

Στην επαρχία **Νατζάφ** πραγματοποιούνται δύο επιθέσεις σε περιπόλους των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων: η πρώτη στις 3 Μαρτίου και η δεύτερη στις 13. Τα οχήματα καταστρέφονται ολοσχερώς, ενώ δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες λόγω άμεσου αποκλεισμού των σημείων.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΦΟΥΝΤΑ

Αναφερόμενοι πριν ένα χρόνο στον σύντροφο Λάμπρο Φούντα (βλ. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 93) που έπεσε νεκρός ύστερα από ανταλλαγή πυροβολισμών με αστυνομικούς στην Δάφνη, είχαμε εξ αρχής αποστασιοποιηθεί απ' όλους εκείνους, που θεωρούσαμε ότι θα έσπευδαν να φιλοτεχνήσουν αγιογραφίες, σωτήρες, ήρωες και «ιερά τέρατα». Είχαμε, μάλιστα, επισημάνει πόσο κοντά τελικά βρίσκονται μ' αυτούς που συνηθίζουν να καταδικάζουν όσους, όπως ο Λάμπρος, «παρεκκλίνουν» πολιτικά (στην καλύτερη περίπτωση) ή «υπόπτως» στην χειρότερη.

Εξακολουθούμε, λοιπόν, να πιστεύουμε ότι κάθε είδους πολιτική μυθολογία έρχεται να καλύψει –μέσα σε ένα σύννεφο από συγκινητικά λόγια γεμάτα ποίηση και ευαισθησία– την ουσία των όσων συμβάλλουν πραγματικά και όχι επιφανειακά στην απελευθερωτική διεργασία από τα δεσμά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Και για να μην παρεξηγηθούμε. Δεν είμαστε εχθρικοί σε κανέναν τρόπο έκφρασης, λιγότερο ή περισσότερο «ποιητικό». Το να φτιάχνεται, όμως, μια «συγκινησιακή ατμόσφαιρα» με βαρύγδουπες εκφράσεις φορτισμένες κατάλληλα, ώστε να αποφεύγει κάποιος να τοποθετηθεί με ειλικρίνεια και ευθύτητα σε συγκεκριμένες καταστάσεις, είναι σίγουρα κάτι πολύ διαφορετικό.

Ειδικότερα, μάλιστα, επειδή αυτές οι καταστάσεις όχι μόνο δεν προέκυψαν «γενικά και αόριστα», όχι μόνο συμπεριλαμβάνουν «απώλειες» συντρόφων με την λογική, εν πολλοίς, του «αναγκαίου κακού», αλλά συνεχίζουν να δίνουν την δυνατότητα στην υλοποίηση ευρύτερων κρατικών κατασταλτικών σχεδιασμών.

Τότε, ακριβώς, είναι που η συνεχιζόμενη επίδειξη επαναστατικής έπαρσης και αλαζονείας ή οι ακατάληπτες εκφράσεις και ψευδαισθήσεις ενός επαναστατικού «μεγαλείου», δίνουν απλά την εντύπωση ότι ορισμένοι, εντός και εκτός των τειχών της φυλακής, βρίσκονται τουλάχιστον εκτός πραγματικότητας.

Είχαμε, επίσης, υποστηρίξει, πριν ένα χρόνο ότι **«δεν υπάρχουν γενικά και αόριστα άδικα χαμένοι σύντροφοι. Ούτε το κύριο, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι η αναζήτηση επιχειρησιακών λαθών. Άλλο τόσο, όμως, δεν μας κάνει και η λογική ότι οι εξηγήσεις είναι προνόμιο των ιερατείων, των μυημένων ή κάποιων περισπούδαστων εσωτερικών υποθέσεων ή ότι απέναντι σ' όσους κάθε φορά ασχολούνται με υποθέσεις και πλέκουν σενάρια η απάντηση μπορεί να αρχίζει και να τελειώνει με το απόφθεγμα: οι «απώλειες» είναι «αναγκαίο κακό». Οι τοποθετήσεις πρέπει να είναι ντόμπρες και σταράτες».**

[...] στην Δάφνη», όπου κατά δήλωση τους **«έχασε την ζωή του»** ένα μέλος του Ε.Α., ενώ επίσης κινδύνεψε η ζωή αλλά και η ελευθερία ενός ακόμη μέλους της οργάνωσης.

Πρόκειται για μια στάση που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση λόγων συνωμοτικότητας, αφού κάλλιστα μια σχετική τοποθέτηση προφανώς θα απέκλειε να δώσει την οποιαδήποτε τροφή στις διωκτικές αρχές.

Με άλλα λόγια υπήρχε ή δεν υπήρχε πλάνο εμπλοκής με μια αστυνομική περιπολία;

Ήταν «ακάλυπτοι» (όπως αποδείχθηκε) όσοι συμμετείχαν στην «επιχείρηση» ή όχι;

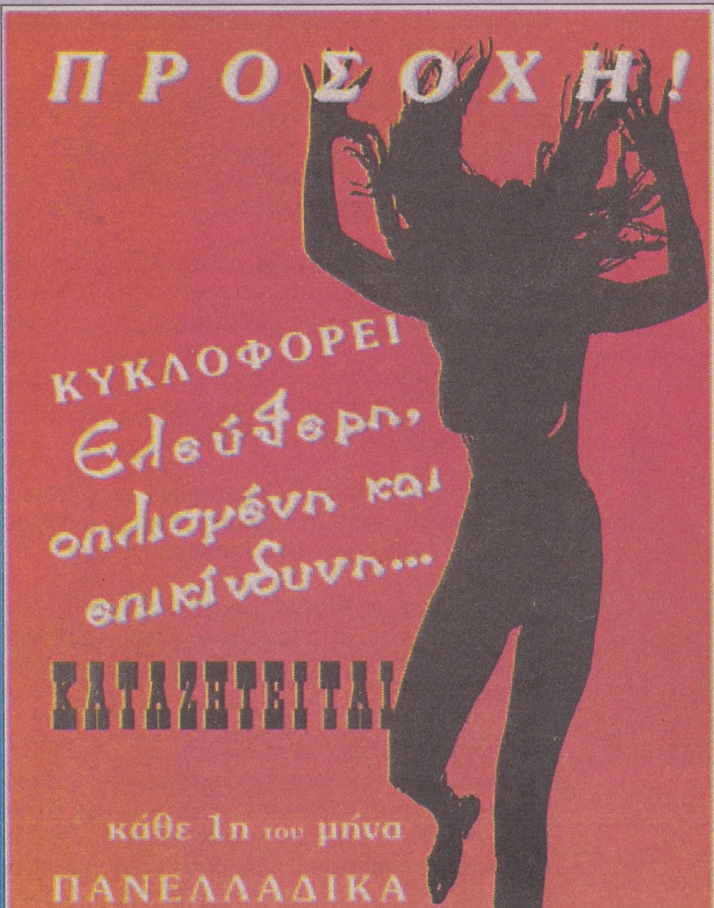
Υπάρχει περίπτωση «ενέδρας» ή απλά τα μέλη του Ε.Α. όντας ιδιαίτερα κακότυχα έπεσαν σε αστυνομικούς με ιδιαίτερες σκοπευτικές ή άλλες ικανότητες;

Για ποια συμπλοκή μπορούμε να μιλάμε όταν κάποιος προλαβαίνει να ρίξει μία ή δύο σφαίρες;

είδους πολιτική μυθολογία έρχεται να καλύψει –μέσα σε ένα σύννεφο από συγκινητικά λόγια γεμάτα ποίηση και ευαισθησία– την ουσία των όσων συμβάλλουν πραγματικά και όχι επιφανειακά στην απελευθερωτική διεργασία από τα δεσμά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Και για να μην παρεξηγηθούμε. Δεν είμαστε εχθρικοί σε κανέναν τρόπο έκφρασης, λιγότερο ή περισσότερο «ποιητικό». Το να φτιάχνεται, όμως, μια «συγκινησιακή ατμόσφαιρα» με βαρύγδουπες εκφράσεις φορτισμένες κατάλληλα, ώστε να αποφεύγει κάποιος να τοποθετηθεί με ειλικρίνεια και ευθύτητα σε συγκεκριμένες καταστάσεις, είναι σίγουρα κάτι πολύ διαφορετικό.

Ειδικότερα, μάλιστα, επειδή αυτές οι καταστάσεις όχι μόνο δεν προέκυψαν «γενικά και αόριστα», όχι μόνο συμπεριλαμβάνουν «απώλειες» συντρόφων με την λογική, εν πολλοίς, του «αναγκαίου κακού», αλλά συνεχίζουν να δίνουν την δυνατότητα στην υλοποίηση ευρύτερων κρατικών κατασταλτικών σχεδιασμών.

ΛΑΜΠΡΟΥ ΦΟΥΝΤΑ

Τότε, ακριβώς, είναι που η συνεχιζόμενη επίδειξη επαναστατικής έπαρσης και αλαζονείας ή οι ακατάληπτες εκφράσεις και ψευδαισθήσεις ενός επαναστατικού «μεγαλείου», δίνουν απλά την εντύπωση ότι ορισμένοι, εντός και εκτός των τειχών της φυλακής, βρίσκονται τουλάχιστον εκτός πραγματικότητας.

Είχαμε, επίσης, υποστηρίξει, πριν ένα χρόνο ότι **«δεν υπάρχουν γενικά και αόριστα άδικα χαμένοι σύντροφοι. Ούτε το κύριο, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι η αναζήτηση επιχειρησιακών λαθών. Άλλο τόσο, όμως, δεν μας κάνει και η λογική ότι οι εξηγήσεις είναι προνόμιο των ιερατείων, των μυημένων ή κάποιων περισπούδαστων εσωτερικών υποθέσεων ή ότι απέναντι σ' όσους κάθε φορά ασχολούνται με υποθέσεις και πλέκουν σενάρια η απάντηση μπορεί να αρχίζει και να τελειώνει με το απόφθεγμα: οι «απώλειες» είναι «αναγκαίο κακό». Οι τοποθετήσεις πρέπει να είναι ντόμπρες και σταράτες»**.

Σε γράμμα της οικογένειας του Λάμπρου Φούντα διαβάζουμε μεταξύ άλλων: «Η υπόθεση της δολοφονίας του στην Δάφνη την 10η Μαρτίου 2010 εκκρεμεί στη Δικαιοσύνη, τη μόνη αρμόδια να αποφανθεί για το ποιος ήταν και τί έπραξε ο Λάμπρος. Η οικογένειά του έχει κάνει όλες τις νόμιμες ενέργειες για να επιταχυνθούν οι διαδικασίες και να χυθεί άπλετο φως στα γεγονότα, που διαδραματίσθηκαν και στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της δολοφονίας».

Φυσικά δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη σε καμία νόμιμη διαδικασία, ούτε βέβαια συμμεριζόμαστε την πεποίθηση που εκφράζεται περί της (και μάλιστα αποκλειστικής) αρμοδιότητας της «Δικαιοσύνης» να αποφανθεί «για το ποιος ήταν και τι έπραξε ο Λάμπρος».

Δεν μπορούμε, όμως, να προσπεράσουμε την δημόσια καταγεγραμμένη θέση της οικο-

στην Δάφνη», όπου κατά δήλωση τους **«έχασε την ζωή του»** ένα μέλος του Ε.Α., ενώ επίσης κινδύνεψε η ζωή αλλά και η ελευθερία ενός ακόμη μέλους της οργάνωσης.

Πρόκειται για μια στάση που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση λόγων συνωμοτικότητας, αφού κάλλιστα μια σχετική τοποθέτηση προφανώς θα απέκλειε να δώσει την οποιαδήποτε τροφή στις διωκτικές αρχές.

Με άλλα λόγια υπήρχε ή δεν υπήρχε πλάνο εμπλοκής με μια αστυνομική περιπολία;

Ήταν «ακάλυπτοι» (όπως αποδείχθηκε) όσοι συμμετείχαν στην «επιχείρηση» ή όχι;

Υπάρχει περίπτωση «ενέδρας» ή απλά τα μέλη του Ε.Α. όντας ιδιαίτερα κακότυχα έπεσαν σε αστυνομικούς με ιδιαίτερες σκοπευτικές ή άλλες ικανότητες;

Για ποια συμπλοκή μπορούμε να μιλάμε όταν κάποιος προλαβαίνει να ρίξει μία ή δύο σφαίρες;

Αντανακλούν αυτά που αναφέρει η οικογένειά του –περί δολοφονίας του Λάμπρου Φούντα– με τις συνθήκες θανάτου του ή με τις συνθήκες, όπου έχασε την ζωή του μαχόμενος, σύμφωνα με όσα αναφέρουν τα μέλη του Ε.Α.;

Αντανακλούν οι συνθήκες «εξάρθρωσης» μιας οργάνωσης –με τουλάχιστον διάτρητα πλέον μέτρα αυτοπροστασίας, μόλις ένα μήνα αργότερα– με την ιδεολογικοπολιτική της σύγχυση (βλ. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 80) ή μήπως όχι;

Ποια η σκοπιμότητα τόσων και τόσων δημοσιευμάτων, που συντεταγμένα παρουσίαζαν ένα νεκρό «τρομοκράτη» υπεράνω πάσης υποψίας, ενώ όπως είναι γνωστό από ένα πλήθος γεγονότων, ο Λάμπρος όχι μόνο δεν ήταν «υπεράνω πάσης υποψίας», αλλά βρισκόταν υπό, τουλάχιστον, συχνή παρακολούθηση από τις διωκτικές αρχές;

Κλείνοντας, θα επαναλάβουμε ρητά ότι το «πρόβλημα» δεν είναι «επιχειρησιακό», ότι δεν υπάρχουν «ζητήματα» που αφορούν κάποιους «ειδικούς», αλ-

κού», αλλά συνεχίζουν να δίνουν την δυνατότητα στην υλοποίηση ευρύτερων κρατικών κατασταλτικών σχεδιασμών.

Είχαμε, επίσης, υποστηρίξει, πριν ένα χρόνο ότι **«δεν υπάρχουν γενικά και αόριστα άδικα χαμένοι σύντροφοι. Ούτε το κύριο, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι η αναζήτηση επιχειρησιακών λαθών. Άλλο τόσο, όμως, δεν μας κάνει και η λογική ότι οι εξηγήσεις είναι προνόμιο των ιερατείων, των μυημένων ή κάποιων περισπούδαστων εσωτερικών υποθέσεων ή ότι απέναντι σ' όσους κάθε φορά ασχολούνται με υποθέσεις και πλέκουν σενάρια η απάντηση μπορεί να αρχίζει και να τελειώνει με το απόφθεγμα: οι «απώλειες» είναι «αναγκαίο κακό». Οι τοποθετήσεις πρέπει να είναι ντόμπρες και σταράτες».**

Σε γράμμα της οικογένειας του Λάμπρου Φούντα διαβάζουμε μεταξύ άλλων: «Η υπόθεση της δολοφονίας του στην Δάφνη την 10η Μαρτίου 2010 εκκρεμεί στη Δικαιοσύνη, τη μόνη αρμόδια να αποφανθεί για το ποιος ήταν και τί έπραξε ο Λάμπρος. Η οικογένειά του έχει κάνει όλες τις νόμιμες ενέργειες για να επιταχυνθούν οι διαδικασίες και να χυθεί άπλετο φως στα γεγονότα, που διαδραματίσθηκαν και στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς της δολοφονίας».

Φυσικά δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη σε καμία νόμιμη διαδικασία, ούτε βέβαια συμμεριζόμαστε την πεποίθηση που εκφράζεται περί της (και μάλιστα αποκλειστικής) αρμοδιότητας της «Δικαιοσύνης» να αποφανθεί «για το ποιος ήταν και τι έπραξε ο Λάμπρος».

Δεν μπορούμε, όμως, να προσπεράσουμε την δημόσια καταγεγραμμένη θέση της οικογένειας **περί δολοφονίας και περί φυσικών και ηθικών αυτουργών της.** Άλλο τόσο δεν μπορούμε να προσπεράσουμε την σταθερή απαξίωση όσων –από τους συλληφθέντες για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα– έχουν δεχθεί την συμμετοχή τους, να τοποθετηθούν δημόσια εξηγώντας «τι δεν πήγε καλά τας, αφού κάλλιστα μια σχετική τοποθέτηση προφανώς θα απέκλειε να δώσει την οποιαδήποτε τροφή στις διωκτικές αρχές.

Με άλλα λόγια υπήρχε ή δεν υπήρχε πλάνο εμπλοκής με μια αστυνομική περιπολία;

Ήταν «ακάλυπτοι» (όπως αποδείχθηκε) όσοι συμμετείχαν στην «επιχείρηση» ή όχι;

Υπάρχει περίπτωση «ενέδρας» ή απλά τα μέλη του Ε.Α. όντας ιδιαίτερα κακότυχα έπεσαν σε αστυνομικούς με ιδιαίτερες σκοπευτικές ή άλλες ικανότητες;

Για ποια συμπλοκή μπορούμε να μιλάμε όταν κάποιος προλαβαίνει να ρίξει μία ή δύο σφαίρες;

Αντανακλούν αυτά που αναφέρει η οικογένειά του –περί δολοφονίας του Λάμπρου Φούντα– με τις συνθήκες θανάτου του ή με τις συνθήκες, όπου έχασε την ζωή του μαχόμενος, σύμφωνα με όσα αναφέρουν τα μέλη του Ε.Α.;

Αντανακλούν οι συνθήκες «εξάρθρωσης» μιας οργάνωσης –με τουλάχιστον διάτρητα πλέον μέτρα αυτοπροστασίας, μόλις ένα μήνα αργότερα– με την ιδεολογικοπολιτική τη σύγχυση (βλ. ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 80) ή μήπως όχι;

Ποια η σκοπιμότητα τόσων και τόσων δημοσιευμάτων, που συντεταγμένα παρουσίαζαν ένα νεκρό «τρομοκράτη» υπεράνω πάσης υποψίας, ενώ όπως είναι γνωστό από ένα πλήθος γεγονότων, ο Λάμπρος όχι μόνο δεν ήταν «υπεράνω πάσης υποψίας», αλλά βρισκόταν υπό, τουλάχιστον, συχνή παρακολούθηση από τις διωκτικές αρχές;

Κλείνοντας, θα επαναλάβουμε ρητά ότι το «πρόβλημα» δεν είναι «επιχειρησιακό», ότι δεν υπάρχουν «ζητήματα» που αφορούν κάποιους «ειδικούς», αλλά απόψεις που συμβάλλουν ή όχι σε μια αναρχική προοπτική, αναπόσπαστα στοιχεία της οποίας παραμένουν το ήθος, η ειλικρίνεια και η σταθερή αποστροφή κάθε πολιτικής σκοπιμότητας.

Αθήνα 10 Μαρτίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών